

„Un roman ca un puzzle. Sfâșietor și înduioșător în același timp.“

JILL SANTOPOLO

ROSIE WALSH

Bărbatul care n-a mai sunat

Șase zile
perfecte,
apoi el
a dispărut.

DAMEN TANGO

NEMIRA

ROSIE WALSH
BĂRBATUL CARE N-A MAI
SUNAT

(THE MAN WHO DIDN'T CALL)

Traducere din limba engleză
Oana Bogzaru
NEMIRA

Rosie Walsh locuiește în Bristol. Sub pseudonimul Lucy Robinson a scris articole despre dragoste și ritualul întâlnirilor pentru revista *Marie Claire*. Sub același pseudonim a publicat mai multe romane în Marea Britanie. *Bărbatul care n-a mai sunat* este prima carte publicată cu numele real, iar drepturile pentru traducere au fost cumpărate până acum în 31 de țări. A cântat la vioară într-o orchestră, a făcut yoga, a lucrat la un centru de voluntariat împotriva analfabetismului și e pasionată de gătit, teatru și plimbări pe coastă.

Dedic această carte celor pe care i-a surprins că n-au mai fost sunați. Mai ales celor care nu și-au închipuit că le va păsa.

Mulțumiri

Le mulțumesc înainte de toate lui George Pagliero și Emmei Stonex pentru ziua aceea stranie și călduroasă, când am hotărât împreună că voi începe să scriu neîntârziat această carte. Pentru sprijinul și entuziasmul lor extraordinar.

Cele mai călduroase mulțumiri editorului meu, Pam Dorman, pentru fabuloasa experiență editorială, pentru viziunea puternică și pentru înțelegerea profundă a romanului. Mulțumiri, de asemenea, întregii echipe de la Pamela Dorman Books/ Viking pentru munca depusă și pentru entuziasm. Chiar este o onoare să mă aflu pe o astfel de listă excepțională.

Recunoștință infinită lui Allison Hunter, agentei mele neobosite din SUA, care aproape m-a omorât în timpul exercițiilor de la sală, dar care apoi s-a revanșat, obținându-mi contractul de editare la care visam. Lui Lizzy Kroner, agenta mea din Regatul Unit, care a organizat extraordinar tot și fără de care aș fi pierdută. Mulțumiri și lui Harriet Moore și Oliviei Barber.

Îi mulțumesc lui Sam Humphreys de la Mantie, tot din Regatul Unit, căruia i-a plăcut povestea de la început, pentru editarea grijulie și precisă, care a îmbunătățit-o. De asemenea, le mulțumesc și celorlalți editori din lume care au cumpărat-o. Încă nu-mi vine să cred!

Toată recunoștința mea lui Alice Howe de la David Higham Associates și celor din impresionantul departament de drepturi de traducere: Emma Jamison, Emily Randle, Camilla Dubini, Margaux Vialleron și Annabel Church.

Sincere mulțumiri și celor de la Old Robsonians, o echipă de fotbal de care sunt incredibil de atașată. Au donat o sumă generoasă organizației caritabile pentru copii CLIC Sargent, dorind să fie menționați aici. Eu am făcut mai mult decât să-i menționez pur și simplu, pentru că sunt eroii mei.

Gemmei Kicks și minunatei organizații caritabile Hearts & Minds, pentru că în au ajutat cu generozitate când mă documentam despre actele de caritate ale Clovnilor – Doctori. Ceea ce fac clovni-doctori în viața copiilor, zi de zi, realmente m-a uitat și m-a inspirat. Mulțumiri și lui Lynne Barlow de la spitalul pentru copii din Bristol.

Îi mulțumesc Emmei Williams, asistentă la psihiatrie, lui James Gallagher, tâmplar, și Victoriei Bodey, mamă de băieți. Le mulțumesc prietenilor care au răspuns fluviului nesfârșit de întrebări (uneori foarte personale) de pe Facebook.

Emmei Stonex, lui Sue Mongredien, lui Katy Regan, lui Kirsty Greenwood și Emmei Holland pentru feedbackul oferit când manuscrisul se afla în diferite faze. Și, mai ales, dragei mele parteneri de scris, Deborah O’Donoghue, fără de care nu știu dacă aș fi putut scrie cartea, îți mulțumesc – multe dintre ideile regăsite aici au venit de la tine, Deb. Abia aștept să-ți văd propriul roman în librării.

Mulțumesc, SWANS – South West Authors and Novelists – pentru sprijin, lansări minunate și râsete. Doamnelor de la CAN pentru același lucru. Îi mulțumesc lui Lindsey Kelk pentru călătoria de documentare din LA și pentru discuțiile foarte greu de redat în cuvinte. Le mulțumesc lui Rosie Mason și familiei pentru zilele de neuitat când ne jucam în valea aceea superbă și lui Ellie Tinto, pentru că a păstrat amintirea lui Margery Kempe vie și deloc pioasă.

Le mulțumesc lui Lyn a mea, lui Brian și Carolinei Walsh, care m-au încurajat mereu în tot ce fac și care au fost atât de mândri de mine pe măsură ce mi-am făcut un nume ca scriitoare. Și, mai presus de orice, le mulțumesc dragului meu George și omulețului nostru mic, amuzant și perfect, care mi-a schimbat pentru totdeauna felul în care înțeleg iubirea.

„Probabil că ne putem îndrăgosti doar dacă nu știm exact de cine ne-am îndrăgostit”.

Alain de Botton, *Eseuri de îndrăgostit*

1

Dragă Tu.

Sunt fix nouăsprezece ani din dimineața aceea luminoasă când ne-am zâmbit și ne-am luat la revedere. Nu ne-am îndoit niciodată că ne vom revedea, nu? Era o chestiune de „când”, nu de „dacă”. De fapt, n-a fost nici măcar asta. Viitorul părea iluzoriu ca marginea ondulată a unui vis, din care, fără doar și poate, făceam parte amândoi, împreună.

Și totuși, n-a fost așa. Chiar și după atâția ani, surprinderea a rămas.

Au trecut nouăsprezece ani din ziua aceea. Nouăsprezece ani! Și eu încă te caut. Te voi căuta mereu.

Se întâmplă frecvent să apari exact când mă aștept mai puțin. Mai devreme, azi, mă adâncisem într-un gând întunecat, fără noimă, și mi s-a încleștat corpul ca un pumn de metal. Dintr-odată, erai acolo: o frunză de toamnă strălucitoare s-a rotit deasupra unei plăcuțe cenușii. M-am întins și am mirosit viața, am simțit rouă pe picioare, am perceput nuanțele de verde. Am încercat să te apuc strâns – frunza însuflețită, care dansa, se răsucea și chicotea. Am încercat să te iau de mână, să te privesc în ochi, dar, ca un pună negru, ai dispărut discret din câmpul vizual – pur și simplu de negăsit.

Te voi căuta mereu.

2

Ziua a șaptea: când am știut amândoi

Iarba se umezise. Era udă, mohorâtă și plină de gunoi. Se întindea până la marginea întunecată a pădurii și forfoteau în ea puzderie de furnici, melci greoi și păianjeni care-și țeseau pânza. Pământul de sub noi mai absorbea o ultimă urmă de căldură.

*Eddie stătea întins lângă mine și fredona melodia din *Războiul stelelor*. Mi-a*

mângâiat degetul mare cu degetul lui mare. Încet, tandru, ca norii care se mișcau de-a lungul imaginii perfecte a lunii de deasupra noastră. „Hai să căutăm extraterestri”, spusese mai devreme, când violetul cerului se transformase în purpură. Nu plecaserăm de acolo.

Am auzit suspinul îndepărtat al ultimului tren care dispărea în tunelul din susul colinei și am zâmbit, amintindu-mi cum, copii fiind, eu și Hannah veneam să dormim aici peste noapte. Pe un câmp micuț din aceeași vale nu foarte mare, ascunse de lumea care încă părea mică.

La primul semn al verii, Hannah îi ruga pe părinții noștri să ridice cortul.

Sigur, spuneau ei. Atâta timp cât campați în grădină.

Grădina se întindea chiar în fața casei noastre și se vedea de la aproape toate ferestrele. Dar niciodată nu era de ajuns pentru Hannah, al cărei spirit de aventură l-a întrecut întotdeauna pe al meu, deși era mai mică decât mine cu cinci ani. Ea voia pe terenul de pe dealul abrupt din spatele casei, suficient de nivelat cât să ridici un cort. Acolo, doar cerul ne putea privi de sus. Terenul era presărat cu bulgări de băligar întărit și se înălța atât de mult, încât puteai să te uiți pe coșul de fum.

Părinții noștri nu prea erau de acord să dormim pe câmp.

— Dar o să fie bine! insista Hannah cu vocea ei de micuță șefa.

Mi-e dor de vocea ei.

— O să vină și Alex cu mine.

Prietena cea mai bună a lui Hannah își petrecea timpul mai mult pe la noi.

— Și Sarah. Ea o să ne apere dacă apare vreun criminal.

De parcă aș fi fost vreun bărbat bine făcut, cu un cârlig de nădejde în loc de mâna dreaptă.

— Și dacă o să dormim în cort, nu mai trebuie să ne pregătești cina. *Sau* micul dejun...

Hannah era ca un mic buldozer – niciodată nu rămânea fără contraargumente – și în cele din urmă părinții cedau. La început, au campat cu noi pe câmp, dar până la urmă, când eu am răzbătut prin desișul încâlcit al adolescenței, le-au lăsat pe Hannah și pe Alex să doarmă acolo singure, cu mine pe post de bodyguard.

Stăteam în cortul vechi pentru festivaluri al tatii – o chestie greoaie, din pânză portocalie, care semăna cu un mic bungalow – și ascultam în aer liber simfonia sunetelor din iarbă. De nenumărate ori rămâneam trează mult după ce le fura somnul pe surioara mea și pe prietena ei, gândindu-mă cum aș fi putut să le apăr dacă într-adevăr ar fi apărut cineva pe neașteptate. Nevoia de a o proteja pe

Hannah – nu doar când dormea în cort, ci tot timpul – o simțeam ca o rocă topită în stomac, un vulcan pe care abia îl stăpâneam. Și totuși, ce-aș fi făcut concret? I-aș fi aplicat lovituri de karate cu încheietura mâinii mele de adolescentă? L-aș fi înjunghiat cu bețele pentru prăjit bezele?

Cel mai adesea ezitantă, nu în totalitate sigură pe ea, așa m-a descris într-un raport diriginta mea.

— Ei bine, e ceva al naibii de folositor! a spus mama, pe tonul pe care de obicei îl certa pe tata. N-o băga în seamă, Sarah! Fii cât de nehotărâtă vrei! De-asta există anii de adolescență!

În cele din urmă, epuizată după lupta dintre cele două forțe – nevoia de a ocroti și lipsa de putere –, adormeam și mă trezeam devreme să aranjez combinația dezgustătoare de lucruri pe care Hannah și Alex le împachetaseră pentru scârbosul lor „mic dejun”.

Am pus mâna pe piept; am micșorat lumina care se revărsa peste amintiri. Nu era o seară pentru tristețe, era o seară pentru prezent. Pentru Eddie, pentru mine și pentru lucrul acela minunat care se năștea între noi.

M-am concentrat pe sunetele pădurii, care răsunau în noapte. O nevertebrată care se târăște prin iarbă, un mamifer care se strecoară pe furiș. Șoapta energică a frunzelor în mișcare, cadența netulburată a respirației lui Eddie. I-am ascultat inima, care-i bătea regulat prin pulover, și calmul lui m-a uimit. „Vor ieși mai multe la iveală”, așa zicea tata mereu despre oameni. „Trebuie să fii atentă și să aștepti, Sarah”. Dar îl știam deja de o săptămână și nu simțisem nicio neliniște. În multe feluri, îmi amintea de mine, care eram antrenată să fiu într-un anumit fel la serviciu: puternică, rațională, impasibilă la schimbările imprevizibile din sectorul nonprofit – dar eu exersasem ani întregi, pe când Eddie părea să fie pur și simplu așa.

Mă întrebam dacă simte emoția palpitând în pieptul meu. Cu doar câteva zile în urmă eram singură, aproape de un divorț, aproape de patruzeci de ani. Apoi a apărut asta. El.

— O! Un bursuc! am exclamat când am văzut cu coada ochiului o mică vietate. O fi Cedric?

— Cedric?

— Da, deși presupun că nu e el. Cam cât trăiesc bursucii?

— Vreo zece ani, cred.

Eddie zâmbea, simțeam asta.

— Atunci, sigur nu e Cedric. Dar ar putea fi fiul lui. Sau poate nepotul.

Și am tăcut o clipă. Noi l-am iubit pe Cedric.

Vibrația râsului s-a transferat din corpul lui în al meu.

— Cum adică noi?

— Eu și sora mea mai mică. Ne instalăm cortul prin preajmă.

S-a întors pe o parte, cu fața aproape de a mea, și am putut să-l privesc în ochi.

— Cedric, bursucul. Eu te... a șoptit.

Și-a trecut un deget prin părul meu.

— Te plac. Îmi place când suntem împreună. De fapt, îmi place foarte mult.

Am zâmbit, uitându-mă la ochii aceia sinceri și plini de căldură. La ridurile de expresie, la bărbia lui bine conturată. I-am luat mâna și i-am sărutat vârful degetelor, aspre și presărate cu așchii după două decenii de tâmplărie. Deja simțeam că-l cunosc de ani întregi. De-o viață. Parcă ne-am fi născut unul pentru celălalt, parcă ne-ar fi împins cineva de la spate și ar fi organizat, ar fi plănuit și ar fi uneltit până când ne-am întâlnit acum șase zile.

— Tocmai am avut niște gânduri cam siropoase, am rostit eu, după o lungă pauză.

— Și eu, a zis oftând. Ultima săptămână parcă ar fi fost dirijată după o partitură de vioară copleșitoare.

Am râs și el m-a sărutat pe nas, iar eu m-am întrebat cum e posibil să treacă săptămâni, luni – *ani*, chiar – și să mergi înainte, fără să se schimbe nimic, și apoi, în doar câteva ore, scenariul vieții tale să fie rescris complet. Dacă aș fi plecat mai târziu în ziua aceea, m-aș fi urcat direct în autobuz și nu l-aș mai fi cunoscut niciodată. Iar sentimentul nou de siguranță din prezent n-ar fi fost decât o șoptă surdă a ocaziilor ratate și a lipsei de sincronizare.

— Mai povestește-mi despre tine, a spus. Încă nu știu destul. Vreau să aflu tot. Toată povestea de viață, în variantă extinsă, a lui Sarah Evelyn Mackey, inclusiv părțile neplăcute.

Mi-am ținut respirația.

Nu că n-aș fi știut că asta urma să se întâmple la un moment dat, doar că încă nu hotărâsem ce o să fac în momentul respectiv. *Toată povestea de viață, în variantă extinsă, a lui Sarah Evelyn Mackey, inclusiv părțile neplăcute.*

Probabil că avea să-i suporte. Omul ăsta parcă avea o armură, o putere interioară care mă trimitea cu gândul la un dig vechi ori poate la un stejar.

Își plimba mâna pe locul dintre șoldul meu și cutia toracică.

— Ador forma asta! a spus.

Într-un bărbat care se simțea atât de bine în pielea lui puteai să scufunzi orice secret, orice adevăr, și ar fi rezistat fără să sufere vreo avarie majoră.

Bineînțeles că puteam să-i spun.

— Am o idee, i-am zis. Hai să rămânem aici la noapte. Să ne prefacem că suntem încă tineri. Aprindem focul, facem cârnăciori, stăm la povești. Presupun că ai cort, nu? Arăți ca un tip care are cort.

— Sunt un tip care are cort, mi-a confirmat.

— Foarte bine! Atunci, hai s-o facem și-ți povestesc tot. Eu...

M-am întors și am privit în noapte. Ultimele flori luceau fără viață, ca lumânările de grăsime, în castanul de la marginea pădurii. O gălbenea s-a legănat în întuneric aproape de fețele noastre. Din motive pe care niciodată n-a binevoit să le împărtășească, Hannah a urât dintotdeauna gălbenelele.

Am simțit că-mi crește ceva în piept.

— E atât de frumos aici! îmi trezește atâtea amintiri.

— Bine, a zâmbit Eddie. O să tragem aici. Dar mai întâi vino-ncoace, te rog!

M-a sărutat pe gură și o clipă lumea a amuțit, ca și cum cineva ar fi apăsat pur și simplu pe un buton sau ar fi oprit timpul.

— Nu vreau ca mâine să fie ultima noastră zi, a spus după ce ne-am sărutat.

M-a strâns și mai puternic în brațe și i-am simțit căldura primitoare a pieptului și a abdomenului, iar părul lui scurt mi-a gădilat ușor mâinile.

În timp ce inspiram mirosul prăfos și proaspăt al pielii lui, m-am gândit că o astfel de apropiere devenise o amintire îndepărtată. La sfârșitul zilei, eu și Reuben dormeam ca niște suporturi laterale de cărți, fiecare pe o margine a patului, așternutul neatins și neșifonat dintre noi fiind un omagiu adus eșecului. „Până când salteaua ne va despărți”, am spus într-o noapte, dar Reuben n-a râs.

Eddie s-a tras înapoi ca să-i văd chipul.

— Mă... Uite, mă gândeam dacă ne-am putea anula toate planurile. Vacanța mea și călătoria ta la Londra. Ca să mai rămânem aici o săptămână.

M-am sprijinit în cot. *Îmi doresc asta mai mult decât o să știi tu vreodată*, mi-am spus. Am fost căsătorită șaptesprezece ani, și n-am simțit niciodată ce simt pentru tine.

— Încă o săptămână așa ar fi perfect, i-am zis. Dar nu trebuie să-ți anulezi vacanța. O să fiu aici când o să te întorci.

— N-o să fii aici. O să fii la Londra.

— Te îmbufnezi?

— Da.

Și m-a sărutat pe claviculă.

— Oprește-te! Cum vii înapoi, cum mă întorc aici, în Gloucestershire.

Părea nemulțumit.

— Dacă nu mai ești îmbufnat, s-ar putea să te-aștept la aeroport, am adăugat.

Aș putea fi unul din oamenii care așteaptă cu un nume scris pe o pancartă și cu o mașină închiriată în fața aeroportului.

A părut că se gândește la varianta asta.

— Ar fi foarte drăguț, a spus. Chiar foarte drăguț.

— S-a făcut!

— Și...

A tăcut, ezitând dintr-odată:

— ...știu că poate e cam devreme, dar, după ce mi-ai spus povestea vieții tale și eu am făcut cârnăciori care s-ar putea să fie comestibili sau nu, aș vrea să avem o discuție serioasă. Tu locuiești în California și eu, în Anglia. Vizita asta a ta e prea scurtă.

— Știu.

A tras de iarba întunecată.

— Când mă întorc din vacanță, cât o să stăm împreună? O săptămână? apoi o să pleci în State?

Am încuviințat. Singurul nor întunecat din săptămâna noastră a fost acesta – despărțirea inevitabilă.

— Atunci, trebuie să... nu știu. Să facem ceva. Să luăm o hotărâre. Nu pot să pierd asta. Nu pot să știu că ești undeva în lumea asta, și eu nu sunt cu tine. Ar trebui să găsim o soluție.

— Da, am șoptit. Și eu cred.

Mi-am strecurat mâna în mâneca lui.

— M-am gândit la același lucru, doar că, ori de câte ori voiam să-l aduc în discuție, nu mai îndrăzneau.

— Serios?

Vocea i-a fost inundată de râsete și ușurare și mi-am dat seama că probabil a avut nevoie de mult curaj ca să înceapă discuția.

— Sarah, ești una dintre cele mai încrezătoare femei pe care le cunosc.

— Hmm...

— Ești! E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine. Unul din multele lucruri care-mi plac foarte mult la tine.

De mulți ani îmi afixam încrederea în mine ca o reclamă de la intrarea într-un magazin. Chiar dacă acum era ceva natural – chiar dacă susțineam conferințe în toată lumea, le acordam interviuri jurnaliștilor, conduceam o echipă mă simțeam stânjenită când oamenii o remarcă. Stânjenită sau expusă, ca un om pe un deal, când e furtună cu tunete și fulgere.

Apoi Eddie m-a sărutat din nou și am simțit cum dispare tot. Tristețea din

trecut, nesiguranța din viitor. Asta era sortit să se întâmple. Asta.

3

Cincisprezece zile mai târziu

— I s-a întâmplat ceva oribil.

— Ce?

— A murit. Bine, poate nu chiar. Dar de ce nu? Bunică-mea a dat colțul la patruzeci și patru de ani.

Jo s-a întors pe locul ei de lângă șofer.

— Sarah!

Nu i-am întâlnit privirea. S-a uitat la Tommy, care conducea spre vest, pe autostrada M4.

— Ai auzit asta? a întrebat.

El nu i-a răspuns. Maxilarul îi era încordat, iar pielea palidă de la tâmplă îi pulsa de parcă înăuntru ar fi fost cineva care încerca să iasă afară.

Eu și Jo n-ar fi trebuit să venim, mi-am zis iar. Fuseserăm convinse că Tommy are nevoie de sprijinul celor două prietene mai mari – la o adică, nu se întâmplă mereu să stai umăr la umăr cu bătașul de la școală, în timp ce presa face fotografii –, dar, pe măsură ce avansam încă o milă pe vremea aia mohorâtă, cu ploaie mărunță, devenea evident că nu prea reușim decât să-i amplificăm anxietatea.

Astăzi avea nevoie de libertatea de a-și răspândi încrederea artificială, fără să-l supravegheze cei care-l cunosc cel mai bine.

Să pretindă că sub pod e o apă nesfârșită. *Uite cum am ajuns consultant sportiv de succes, care a creat un program pentru vechea lui școală! Uite ce fericit sunt să lucrez cu șeful departamentului de educație fizică – chiar cel care mi-a dat un pumn în stomac și a râs când mi-am ascuns fața în iarbă și am plâns!*

Și, în plus, Rudi, copilul de șapte ani al lui Jo, stătea lângă mine, pe bancheta din spate. Tatăl lui avea un interviu pentru un job, iar Jo nu avusese timp să găsească un loc în care să-l lase. Ne ascultase cu cel mai mare interes discuția despre dispariția lui Eddie.

— Deci Sarah crede că iubitul ei a murit și mama se enervează, a ghicit Rudi.

Era într-o fază în care reușea foarte bine să sintetizeze conversațiile stângace

ale adulților într-o singură propoziție clară.

— Nu e iubitul ei, a spus Jo. Au petrecut împreună doar șapte zile.

În mașină s-a lăsat tăcerea.

— Sarah, crezi că iubitul de șapte zile a murit, a zis Rudi cu un accent rusesc.

Își făcuse un nou prieten la școală, Aleksandr, care abia se mutase la Londra de undeva de pe lângă frontiera ucraineană.

— Ucis de serviciile secrete. Mama nu e de acord. Mama e nervoasă pe Sarah.

— Nu sunt nervoasă! a spus Jo iritată. Sunt doar îngrijorată.

Rudi a stat puțin pe gânduri, apoi a adăugat:

— Cred că minți.

Jo nu l-a putut contrazice, așa că a tăcut. N-am vrut o confruntare cu ea, prin urmare am tăcut și eu. Tommy nu scosese o vorbă două ore, așa că a tăcut și el. Rudi era plictisit și s-a întors la jocul lui de pe iPad. Adulții au tot felul de probleme complicate și inutile.

Mă uitat cum Rudi distrugea ceva ce semăna a varză și m-a apucat un dor uriaș: de inocența lui, de felul în care arăta lumea prin prisma celor șapte ani ai lui. Mi-am imaginat universul lui Rudi, în care telefoanele mobile sunt centre de jocuri, nu instrumente de tortură psihică, iar certitudinea că mama lui îl iubește e indiscutabilă ca bătăile inimii.

Dacă exista vreun motiv pentru care merită să devii adult, azi motivul ăsta îmi scăpa. Cine n-ar vrea să ucidă verze și să aibă accent rusesc? Cine n-ar vrea să i se pregătească micul dejun și să i se aleagă hainele, când alternativă era o disperare periculoasă după un om care a însemnat tot și s-a transformat în nimic? Nu omul cu care fusem căsătorită șaptesprezece ani, ci omul cu care fusem împreună fix șapte zile. Nu e de mirare că toți din mașină mă credeau nebună.

— Uite, știi că sună ca o telenovelă pentru adolescenți, am zis până la urmă. Și sunt convinsă că te enervez. Dar a pățit ceva, sunt sigură!

Jo a deschis torpedoul și a scos un baton mare de ciocolată, din care a mușcat cu putere.

— Ce-i aia, mami? a întrebat Rudi.

Știa foarte bine ce e și Jo i-a dat o pătrățică. Rudi i-a răspuns cu cel mai larg zâmbet al lui și, cu toate că-și pierdea complet răbdarea, Jo i-a întors zâmbetul.

— Să nu mai ceri! l-a avertizat ea. O să-ți fie rău.

Rudi n-a mai comentat, conștient că ea o să cedeze până la urmă.

Jo s-a întors spre mine.

— Sarah, nu vreau să fiu dură, dar cred că trebuie să accepți că Eddie nici n-a murit, nici nu e rănit, nici n-are telefonul stricat și nici nu se luptă cu vreo boală

incurabilă.

— Serios? Ai sunat la spitale să verifici? Ai vorbit cu polițistul local?

— O, Doamne! a exclamat, privindu-mă fix. Sarah, zi-mi că nu ai făcut nimic din toate astea! Iisuse Hristoase!

— Iisuse Hristoase! a șoptit Rudi.

— Gata! s-a răstit Jo.

— Tu ai început!

Jo i-a mai dat niște ciocolată și el s-a întors la iPad. Era cadoul pe care i-l adusesem din America și mai devreme îmi mărturisise că-i place mai mult decât orice pe lume. Asta mă făcuse să râd și apoi, spre uimirea lui Rudi, chiar să plâng puțin, pentru că știam că învățase expresia asta de la Jo. Joanna Monk se dovedise o mamă remarcabilă, în ciuda educației de care avusese parte.

— Ei?

— Bineînțeles că n-am sunat la spitale, am recunoscut oftând. Hai, Jo!

M-am uitat la un cârd de ciori, răspândite pe un fir de telefonie.

— Ești sigură?

— Normal că sunt sigură! Ideea era că nici tu nu știi mai mult despre ce e cu Eddie, cum nu știi nici eu.

— Bărbații fac asta tot timpul! a explodat ea. Știi doar!

— Nu știi nimic despre întâlniri. Am fost căsătorită în ultimii șaptesprezece ani.

— Dar poți să înveți de la mine: nu s-a schimbat nimic, a zis Jo cu amărăciune. Nici acum nu sună.

S-a întors spre Tommy, care însă n-a avut nicio reacție. Orice urmă de încredere rămasă pentru marea lansare de astăzi dispăruse precum ceața de dimineață și abia dacă scosese un cuvânt de când porniserăm la drum. Avusese un scurt moment de bravadă la service-ul auto Chieveley, când primise mesaj că trei ziare locale și-au confirmat prezența, dar peste câteva minute mă strigase „Sarah” la coada de la WHSmith, și Tommy îmi spunea pe nume doar când era extrem de anxios. (Eram „Harrington” de când aveam amândoi treisprezece ani, iar el începuse să facă abdomene și să folosească aftershave.)

Tăcerea devenise apăsătoare și eu pierdusem bătălia începută de când plecaserăm de la Londra.

Mă întorc în Gloucestershire, i-am scris un SMS lui Eddie, cât ai clipi.

Sunt alături de prietenul meu Tommy, care își lansează un mare proiect sportiv la școala noastră de odinioară. Dacă vrei să ne întâlnim, aș putea rămâne la părinții mei. Mi-ar prinde bine să vorbim. Sarah X

Niciun fel de mândrie, niciun fel de rușine. Cumva, depășisem faza. Atingeam din secundă în secundă ecranul telefonului, așteptând confirmarea că s-a trimis mesajul.

Trimis, a anunțat el sprinten.

Am verificat dacă apare o bulă cu text în interior. Asta ar fi însemnat că-mi scrie.

Nicio bulă.

M-am uitat din nou. Niciun balonaș.

Am verificat iar. Tot nimic. Mi-am strecurat telefonul în geantă, ca să nu-l mai văd. M-am gândit că așa fac fetele când încă trec prin dulcile agonii adolescente. Tinerele care încă n-au învățat să se iubească pe ele însele așteaptă într-o stare ușoară de isterie să primească vești de la băiatul pe care l-au sărutat într-un colț murdar vinerea trecută. Nu așa trebuie să se comporte o femeie de treizeci și șapte de ani. O femeie care a umblat prin lume, a supraviețuit unei tragedii și conduce o organizație caritabilă.

Ploaia se domolea. Prin crăpătura geamului am simțit mirosul puternic de asfalt ud și de pământ reavăn, fumuriu. *Sunt în agonie*. Am privit în gol câmpul plin de căpițe de fân rotunde, acoperite cu folii de plastic negru, strălucitor, ca niște picioare durdulii în ciorapi strâmți. Eram pe punctul de a ceda. Eram pe punctul de a ceda și urma să mă prăbușesc, dacă nu aflam ce se întâmplase.

Mi-am verificat telefonul. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când îmi scosesem cartela SIM și o resetasem. Era timpul să încerc din nou.

Peste o jumătate de oră eram pe șoseaua cu două benzi spre Cirencester și Rudi o întreba pe maică-sa de ce se mișcă norii în direcții diferite.

Ne aflam la doar câțiva kilometri de locul în care îl cunoscusem. Am închis ochii, încercând să-mi amintesc plimbarea din dimineața aceea fierbinte. Orele acelea puține, fără complicații, înainte de Eddie. Laptele acru și dulceața florilor de soc. Da, și iarba uscată. Zborul legănat al fluturilor loviți de căldură. Acolo fusese un Ian de orz, un covor cu pleavă verde și bogată, zvâcnind și umflându-se de la aerul fierbinte. Izbucnirea vreunui iepure speriat. Și sentimentul straniu al așteptării care plutise peste sat în ziua aceea, împreună cu liniștea fierbinte și secretele haotice.

Pe neașteptate, am parcurs în amintire, pe repede-înainte, cele câteva minute dinainte să-l întâlnesc pe Eddie – un bărbat direct și prietenos, cu o privire caldă și un chip luminos, foarte atent la o oaie care scăpase –, iar durerea și confuzia s-au încălzit ca firele de iarbă peste orice altceva.

— N-ai decât să crezi că nu vreau să recunosc, am zis în mașina în care se

lăsase tăcerea. Dar n-a fost doar o aventură. A fost... a fost tot. Amândoi știam. De asta sunt așa de sigură că a pățit ceva.

Doar gândindu-mă, mi se tăia respirația.

— Zi ceva! i-a spus Jo lui Tommy. Vorbește cu ea!

— Sunt consultant sportiv, a bâiguit el și s-a înroșit de jenă. Mă ocup de corp, nu de minte.

— Cine se ocupă de minte? a întrebat Rudi, încă foarte atent la discuție.

— Terapeuții se ocupă de minte, a răspuns Jo plictisită. Terapeuții și eu.

Ferapeuți. A pronunțat *ferapeuți*. Jo se născuse și crescuse în Ilford și era un om decent și cinstit, cu accentul specific celor din estul Londrei. Și o iubeam; iubeam franchisea și firea ei repezită, curajul (lipsa unor limite, ar spune alții) și mai ales vehemența extraordinară cu care își adora copilul. Îmi plăcea tot la Jo, dar aș fi preferat să nu fi fost în mașină cu ea astăzi.

Rudi m-a întrebat dacă mai e puțin până ajungem. I-am răspuns că da.

— Aia e școala ta? a spus el, arătând spre o proprietate industrială.

— Nu, deși arhitectura seamănă oarecum.

— Aia e școala ta?

— Nu. E supermarketul Waitrose.

— Cât mai avem până ajungem?

— Puțin.

— Câte minute?

— Vreo douăzeci?

Rudi s-a trântit înapoi pe banchetă, într-o stare vizibilă de disperare.

— E o *eternitate*... a bombănit. Mamă, vreau jocuri noi. Mă lași?

Jo i-a spus nu, dar el oricum s-a apucat să cumpere. L-am privit uimită cum efectiv a tastat ID-ul Apple și parola lui Jo.

— Ăă... Scuză-mă, am șoptit.

S-a uitat la mine – părul lui blond și afro ca o aură nereușită, ochii în formă de migdală rotindu-se ca ai unui drăcușor. A mimat un fermoar care se închide în dreptul gurii, apoi m-a avertizat dând din deget. Și, pentru că-l iubeam pe copilul ăsta mai mult decât mi-aș fi dorit, am făcut ce mi s-a cerut.

Mama lui s-a întors spre celălalt copil de pe bancheta din spate.

— Uite ce e... mi-a spus, punându-și mâna pufoasă pe piciorul meu.

Azi avea unghiile date cu o oajă Rubble.

— Trebuie să accepți adevărul, mi-a zis. Ai cunoscut un tip, ați petrecut o săptămână împreună, apoi el a plecat în vacanță și nu te-a mai sunat niciodată.

Faptele erau prea dureroase în clipa aia, așa că preferam teoriile.

— Sarah, a avut cincisprezece zile să dea un semn. I-ai trimis mesaje, l-ai sunat, tot felul de lucruri la care, sincer, nu mă așteptam de la cineva ca tine... și totuși, niciun răspuns. Am trecut și eu prin asta, draga mea, și doare. Dar durerea nu se oprește până nu accepți adevărul și mergi mai departe.

— Aș fi mers mai departe dacă aș fi știut că pur și simplu nu-l interesează. Dar nu e așa...

Jo a oftat.

— Tommy! Ajută-mă, te rog!

S-a lăsat un lung moment de tăcere. Exista o umilință mai mare decât asta? mă întrebam. O asemenea discuție la aproape *patruzeci* de ani nenorociți? Pe vremea asta, acum trei săptămâni, eram un adult în toate mințile. Moderam o întâlnire cu echipa. Scriam un raport către spitalul de copii cu care organizația caritabilă avea să lucreze în curând. M-am hrănit și m-am îngrijit în ziua aceea, am glumit, am răspuns la telefon, la e-mail. Și acum, iată-mă controlându-mi emoțiile mai puțin decât copilul de șapte ani de lângă mine.

M-am uitat la sprâncenele lui Tommy în oglinda retrovizoare, să văd dacă e pe punctul să arunce cu ceva. Sprâncenele lui aveau o viață proprie de pe la douăzeci de ani, când începuse să chelească, iar acum, spre deosebire de gură, erau un barometru de încredere al gândurilor lui.

Stătea încruntat.

— Chestia e că... a început el, apoi s-a oprit și am simțit ce eforturi face ca să iasă din propriile probleme. Jo, tu presupui deja că eu sunt de acord cu tine în ceea ce-o privește pe Sarah. Dar nu sunt sigur că e așa...

Avea un ton blând și grijuliu, ca o mătă care vrea să ocolească pericolul.

— Poftim?!

— Simt că urmează un scandal, a șoptit Rudi.

Sprâncenele lui Tommy au întărit următoarea propoziție:

— Sunt convins că majoritatea bărbaților nu sună înapoi pentru că nu-i interesează, dar am senzația că aici e mai mult decât atât. Au stat împreună o săptămână. Atâta timp, îți dai seama? Dacă ar fi urmărit doar știi-tu-ce, Eddie ar fi dispărut după prima noapte.

Jo a pufnit.

— De ce să pleci după o noapte, dacă poți să ai știi-tu-ce șapte zile?

— Hai, Jo! Asta fac băieții de douăzeci de ani, nu bărbații de aproape patruzeci!

— Adică sex? a întrebat Rudi.

— Ăăă... Nu? Jo era confuză. Ce știi tu despre sex?

Rudi, speriat, s-a întors la activitatea lui frauduloasă de pe iPad.

Jo l-a urmărit cu privirea o vreme, dar el se aplecase concentrat asupra ecranului, bombănind cu accent rusesc.

Am inspirat adânc.

— Mă tot gândesc că a vrut să-și anuleze vacanța. De ce ar fi...?

— Fac pipi, a anunțat brusc Rudi. Nu rezist mai mult de un minut, a adăugat înainte ca Jo să apuce să-l întrebe.

Am oprit lângă liceul agricol, chiar vizavi de școala gimnazială unde învățase Eddie. O pâclă cenușie de durere plutea asupra mea, în timp ce mă holbam la plăcuța cu numele școlii, imaginându-mi-l pe Eddie sărind gardurile la doisprezece ani. O față mică și rotundă; zâmbetul acela care în decursul anilor îi săpase în piele riduri de expresie.

Treceam pe la școala ta, i-am scris, fără să mă stăpânesc. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu tine.

Când s-a întors cu Rudi în mașină, Jo era suspect de bine dispusă. A spus că ziua e din ce în ce mai minunată și că e foarte fericită că-și petrece timpul la țară, cu noi toți.

— I-am zis că a fost rea cu tine, mi-a șoptit Rudi. Vrei o bucățică de brânză?

A bătut într-un vas Tupperware în care erau feliile de brânză refuzate din sandvișurile pe care i le dăduse Jo mai devreme.

I-am ciufulit părul.

— Nu, am șoptit. Dar te iubesc. Mulțumesc.

Jo s-a prefăcut că n-a auzit schimbul de replici.

— Ziceai că Eddie a vrut să-și anuleze vacanța, a spus plină de viață.

Și am simțit cum rănilor din inima mea se fac tot mai mari, pentru că, bineînțeles, înțelegeam de ce îi era atât de greu să aibă răbdare. Știam că majoritatea bărbaților cărora Jo le dăruise inima și sufletul ei (adesea și corpul) – în anii de dinaintea lui Rudi – n-o mai sunaseră niciodată. Iar cei care o sunaseră se dovedise că au o colecție de femei care-i așteaptă. Se lăsase păcălită de fiecare dată, neputând să renunțe la speranța că poate e iubită. Apoi intrase în scenă Shawn O’Keefe, Jo rămăsese însărcinată și el se mutase cu ea, știind că Jo o să-i asigure casă și masă. El nu avea nicio slujbă. Dispărea nopți întregi fără să-i spună unde se duce. „Interviul pentru job” de astăzi era o pură invenție.

Dar Jo îl tolera de șapte ani, convingându-se singură că poate dragostea dintre ea și Shawn va înflori, dacă se vor strădui amândoi mai mult, dacă va mai aștepta puțin până când el se va maturiza. S-a convins că împreună vor fi familia pe care ea nu o avusese niciodată.

Da, Jo știa tot despre negare.

Dar situația mea părea prea mult pentru ea. Încercase să fie indulgentă cu mine de când Eddie dispăruse de pe fața pământului, se chinuise să-mi asculte teoriile, îmi zisese că poate o să mă sune mâine. Dar nu credea o iotă din ce-i povestisem, și acum cedase. *Nu te lăsa folosită, cum am făcut eu*, îmi spunea. *Treci peste asta, Sarah, acum, cât mai poți.*

Problema era că nu puteam.

Am încercat să cred că pe Eddie pur și simplu nu-l interesează. În fiecare dintre cele cincisprezece zile în care n-a sunat telefonul. Examinasem fiecare clipă fierbinte, sclipitoare, petrecută împreună, căutând îndoieli, mici semnale că el nu ar fi fost atât de sigur pe cât eram eu, dar degeaba.

Abia dacă foloseam contul de Facebook, dar deodată eram online tot timpul, analizându-i profilul, în speranța că voi da peste vreun semn de viață. Sau, mai rău, peste altcineva.

Nimic.

L-am sunat și i-am trimis SMS-uri. I-am scris chiar și un scurt mesaj jalnic pe Twitter. Am descărcat aplicațiile Facebook Messenger și Whatsapp și am verificat toată ziua dacă nu cumva a intrat pe internet. Dar mi s-a confirmat același lucru de fiecare dată: Eddie David a fost online ultima oară acum două săptămâni, în ziua în care am plecat din casa lui, pentru că urma să-și facă bagajele pentru Spania.

Copleșită și de rușine, și de disperare, am descărcat chiar și câteva aplicații pentru întâlniri ca să văd dacă e înregistrat.

Nu era.

Mi-aș fi dorit din tot sufletul să pot controla această situație incontrolabilă. Nu puteam să dorm; gândul la mâncare îmi întorcea stomacul pe dos. Nu puteam să mă concentrez la nimic și mă repezeam la telefon când vibra, cu frenezia unui animal înfometat. Ziua mă simțeam epuizată – ca și cum un tampon fibros mi-ar fi absorbit energia; uneori mă sufocam – și totuși noaptea eram mai mult trează, holbându-mă în întunericul ca smoala din camera de oaspeți a locuinței lui Tommy, din vestul Londrei.

Știam că eu nu sunt așa, ceea ce era ciudat. Știam că nu e un comportament sănătos și că, în loc să se îmbunătățească, se înrăutățește, dar nu aveam nici voința și nici energia să mă ajut singură.

De ce nu m-a sunat? am scris pe Google într-o zi. Răspunsul a venit ca un fel de uragan online. De dragul unei ultime urme de decență, am închis pagina.

În schimb, l-am căutat iar pe Google pe Eddie, am intrat pe site-ul lui de

tâmplărie, uitându-mă după... în acel moment nici nu știam după ce mă uit. Și evident că n-am găsit nimic.

— Crezi că ți-a spus tot despre el? m-a întrebat Tommy. Ești sigură că nu e cu o altă femeie, de exemplu?

Strada ducea într-o mică adâncitură, spre un parc, unde se vedeau adunați niște stejari falnici ca niște gentlemani într-un fumoar.

— Nu e cu altă femeie, am răspuns eu.

— De unde știi?

— Știu pentru că... Știu. Era singur, era disponibil. Nu doar în aparență, ci și emoțional.

O căprioară a trecut ca un fulger printr-o pădure de fagi.

— Bine. Dar celelalte avertismente? a insistat Tommy. Au fost semne? Ai simțit că ezită?

— Nu, am spus după o pauză. Deși presupun...

— Ce? s-a întors Jo.

Am oftat.

— În ziua în care ne-am întâlnit a respins câteva apeluri pe telefon. Dar numai o dată, am precizat repede. După aceea a răspuns la telefon de fiecare dată. Și nu l-a sunat nimeni ciudat, doar prieteni, mama, afaceri...

Și *Derek*, mi-am amintit brusc. N-am înțeles niciodată prea bine cine era Derek.

Sprâncenele lui Tommy lucrau intens la un soi de triangulație complicată.

— Ce e? l-am întrebat. La ce te gândești? Asta a fost doar în prima zi, Tommy. Apoi a răspuns la telefon de fiecare dată.

— Te cred. E mai mult decât atât... a zis și apoi a tăcut.

Jo nu vorbea, dar făcea zgomot, așa că am ignorat-o.

— Întotdeauna am crezut că întâlnirile pe internet sunt riscante, a adăugat Tommy. Știi că nu v-ați cunoscut online, dar e o situație asemănătoare – nu aveți prieteni comuni și niciun trecut comun. S-ar fi putut da drept oricine.

— Dar suntem prieteni pe Facebook! m-am încruntat eu. De ce ar fi vrut asta, dacă ar fi avut ceva de ascuns? Are cont pe Twitter și pe Instagram pentru serviciu și are și un site de business, unde e și o fotografie cu el. Am stat în casa lui o săptămână, ai uitat? Adresa poștală era pe numele Eddie David. Dacă n-ar fi fost Eddie David, tâmplarul, aș fi știut.

Acum ne aflăm în adâncul pădurii bătrâne care se întindea în Parcul Cirencester. Pete de lumină cât o monedă se reflectau pe coapsele dezgolite ale lui Jo, care se uita pe geam, aparent pierdută. Curând o să ieșim din pădure și

imediat o să ajungem la curba unde s-a întâmplat accidentul.

Am simțit cum mi se modifică respirația numai la simplul gând, de parcă aerul din mașină s-ar fi rarefiat.

Peste câteva minute ne-am trezit în strălucirea de după ploaie a câmpurilor de la țară. Am închis ochii, încă incapabilă, chiar și după atâția ani, să mă uit la marginea pajiștii unde mi s-a spus că a întins-o echipajul de pe ambulanță, încercând să evite inevitabilul.

Jo și-a așezat mâna pe genunchiul meu.

— De ce faci asta? Antena lui Rudi prinsese un semnal. Mamă? De ce ai mâna pe genunchiul lui Sarah? De ce sunt legate flori de trunchiul ăla de copac? De ce e toată lumea...?

— Rudi! a ripostat Jo. Ce-ar fi dacă aş spiona și eu? Dacă aş spiona cu ochiul meu mic ceva care începe cu litera „W”!

S-a lăsat tăcerea.

— Sunt prea bătrân pentru asta, a răspuns Rudi iritat.

Nu-i plăcea să fie lăsat pe afară.

Încă țineam ochii strâns închiși, chiar dacă știam că am trecut de locul acela.

— O balenă, a început să spună Rudi în silă. O stropitoare. Un telefon mobil.

— Ești bine, Harrington? a întrebat Tommy, după o pauză în semn de respect.

— Da, am răspuns și am deschis ochii.

Lanurile de grâu, zidurile de cărămidă erodată, cărările bifurcate ca un fulger de-a lungul ierbii pe jumătate mâncate de cai.

— Sunt bine.

În timp, n-a devenit mai ușor. Nouăsprezece ani îi neteziseră marginile, îi descâlciseră cele mai urâte noduri, dar încă era acolo.

— Ce-ar fi să mai vorbim despre Eddie? a sugerat Jo.

Am încercat să zic da, dar am rămas fără glas.

— Când vrei tu, a adăugat, mângâindu-mă pe picior.

— Mă tot întreb dacă nu cumva a avut un accident, am zis după ce mi s-a părut că pot vorbi din nou. Se îndrepta spre sudul Spaniei să facă windsurfing.

— Cred că e o teorie întemeiată, a zis Tommy, iar sprâncenele i s-au mișcat astfel încât să-i susțină ipoteza.

Jo a punctat că suntem prieteni pe Facebook:

— Ai fi văzut ceva pe pagina lui, dacă ar fi fost rănit.

— Poate i s-a stricat telefonul, am spus eu.

Cu fiecare speranță care dispărea, vocea mi se făcea din ce în ce mai firavi

— A fost un haos – el...

— Draga mea! mi-a tăiat-o blând Jo. Draga mea, telefonul nu e stricat. *Sună* când apelezi.

Am încuviințat disperată.

Rudi, care mânca chipsuri, a lovit în scaunul pe care stătea Jo.

— M-am plictisiiiiit!

— Încetează! a spus ea. Și adu-ți aminte ce-am discutat despre vorbitul cu gura plină.

Rudi, pe care Jo nu putea să-l vadă, s-a întors spre mine și mi-a arătat gura cu chipsuri pe jumătate mestecate. Din păcate și fără niciun motiv, a crezut că asta ar fi fost un fel de glumă între noi doi.

Mi-am strecurat mâna în buzunarul lateral al genții, strângând în pumn ultima fărâmă de speranță pe care o mai aveam.

— Dar Mouse? am zis patetic.

Lacrimile erau fierbinți, pe punctul de a izbucni.

Mi-a dat-o pe Mouse.

Am strâns-o în palmă: netedă, ponosită, mai mică decât o nucă. Eddie o cioplise dintr-o bucată de lemn când avea doar nouă ani. *A trecut prin multe cu mine*, mi-a spus. *Ea e femeia mea talisman*.

Mi-a amintit de pinguinul de bronz pe care mi-l dăduse tata pe post de coleg de bancă pe durata examenelor GCSE¹. Era o figurină cu o privire severă, care se încrunta cumplit la mine imediat ce deschideam o lucrare, încă îl iubesc pe pinguinul ăla. Nu-mi imaginez cui aș fi putut să-l încredințez.

Mouse însemna același lucru pentru Eddie; știam – și totuși, mi-o dăruise mie. *Ai grijă de ea până mă întorc*, mi-a spus. *Înseamnă enorm pentru mine*.

Jo s-a uitat în spate și a oftat. Știa deja de Mouse.

— Oamenii se răzgândesc, a spus încet. Probabil i-a fost mai ușor să renunțe la breloc decât să te contacteze.

— Nu e doar un breloc. Ea... am renunțat.

Jo a continuat pe un ton mai blând:

— Uite ce e, Sarah. Dacă ești atât de convinsă că a pățit ceva, de ce nu renunți la toate mesajele astea și nu-i scrii direct pe pagina lui de Facebook? Unde vede toată lumea! Spune că ești îngrijorată. Întreabă dacă știe cineva ce se întâmplă cu el.

Am înghițit în sec.

— Ce vrei să zici?

— Exact ce am zis. Apelează la prietenii lui pentru informații. Ce te oprește?

M-am întors spre geam, incapabilă să răspund.

— Cred că singurul lucru care te-ar opri e rușinea, a insistat Jo. Iar dacă ai fi crezut sincer că i s-a întâmplat ceva oribil, n-ai fi dat nici doi bani pe rușine.

Treceam pe lângă fostul aeroport MOD. O mâneacă de vânt de un portocaliu șters a fluturat pe șoseaua liberă și mi-am amintit brusc hohotele de râs ale lui Hannah, când tata comentase odată că seamănă cu un cocoșel mare și portocaliu. „Cocoșelul șosetă!” a strigat ea, iar mama. i ezitat între un râs fără oprire și un sentiment de reproș.

Rudi a deschis muzica lui Jo de pe iPad și a selectat o listă de melodii intitulată „Rap de pe Coasta de Est”.

Dacă eram atât de îngrijorată pe cât susțineam, de ce *nu* i-am scris nimic pe pagină? Avea dreptate Jo?

Căsuțele din piatră din satul Cotswold, din regiunea Chalford, se vedeau în zare, agățându-se cu hotărâre de coasta dealului, de parcă ar fi așteptat să fie salvate. Chalford dădea în Brimscombe, care devenea Ihrupp, apoi în Stroud. Iar în Stroud, la fosta noastră școală, pe Tommy îl aștepta o mare adunare de profesori, elevi și ziariști. Trebuia să-mi revin.

— Rezistă! a spus Tommy brusc.

I-a închis muzica lui Rudi și s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare.

— Harrington, i-ai spus lui Eddie că ești căsătorită?

— Nu.

Sprâncenele i-o cam luaseră razna.

— Parcă ziceai că i-ai spus tot!

— I-am spus! Dar n-am trecut prin toată lista foștilor. Ar fi fost... de prost-gust. Adică avem amândoi aproape patruzeci... și cuvintele s-au scurs în tăcere.

Am tăcut. Ar fi trebuit s-o fac?

— Stabiliserăm să ne spunem povestea vieții, dar n-am ajuns la asta. Deși am stabilit că suntem amândoi liberi.

Tommy mă privea în oglinda retrovizoare.

— Tu și cu Reuben v-ați modificat site-ul?

M-am încruntat, întrebându-mă unde vrea să ajungă.

— O, *nu* am șoptit apoi.

Degetele înghețate mi-au atins abdomenul.

— Ce e? a țipat Rudi. Despre ce vorbiți?

— Despre site-ul organizației caritabile, l-a lămurit Jo. E acolo o pagină întreagă despre Sarah și Reuben, despre cum au înființat organizația Clovnilor – Doctori în anii '90, când s-au căsătorit. Și despre cum încă o conduc împreună.

— Uau! a exclamat Rudi.

Și-a pus deoparte iPadul, încântat că a reușit să rezolve în sfârșit misterul.

— A citit-o iubitul lui Sarah, a adăugat Rudi, și i s-a frânt inima! De-asta a murit, pentru că nu poți trăi dacă nu-ți funcționează inima.

— Îmi pare rău, dar nu cred, i-a răspuns Jo calmă. Sarah, dacă ați petrecut o săptămână împreună, dacă ar fi fost la fel de serios cu tine, cum ești tu cu el, asta nu ar fi fost suficient să-l oprească. Te-ar fi înfruntat. N-ar fi plecat cu coada între picioare ca o mătă rănită.

Dar eu deja eram pe aplicația aia blestemată de Messenger și îi scriam.

Ziua întâi: ziua în care ne-am cunoscut în ziua în care l-am cunoscut pe Eddie David era cald ca într-un cuptor. Zona rurală începuse să se topească și băltea. Păsările se refugiaseră în copacii neclintiți și albinele erau amețite de căldură. Nu părea genul de după-amiază în care să te îndrăgostești de un necunoscut. Era exact ca o zi normală de 2 iunie în care m-aș fi plimbat. Liniștită, tristă, apăsătoare. Obișnuită.

Pe Eddie, înainte să-l văd, l-am auzit. Stăteam în stația de autobuz, încercând să-mi amintesc ce zi a săptămânii e – joi, am hotărât, ceea ce însemna că mai aveam aproape o oră de așteptat. Acolo, în căldura furioasă din ziua aceea, după un autobuz în care mai mult ca sigur m-aș fi copt. Am luat-o în jos, spre aleea care ducea în sat, căutând un loc umbrat. O adiere arzătoare a purtat până la mine gălăgia copiilor din școala secundară.

A întrerupt-o behăitul unei oi care era undeva mai sus: *Beee! Bece!*

I-a răspuns râsul zgomotos al unui bărbat, care se mișca repede prin căldura comprimată ca o rafală de vânt rece. Am zâmbit dinainte să-l văd. Hohotul lui exprima exact ce credeam eu despre oi, cu mutrele lor prostănace și cu ochii așezați mai pe lateralele capului.

Oile erau puțin mai departe, pe pajiștea satului. Un bărbat stătea cu spatele la mine, și oaia era la câțiva pași. Se uita la el. A mai încercat să behăie o dată și tipul a spus ceva, însă nu am auzit ce.

Când am ajuns pe pajiște, ei deja stăteau de vorbă.

M-am oprit la marginea ierbii uscate, cu ochii la ei, și am avut senzația că-l recunosc. Nu-l cunoșteam pe bărbatul acesta, dar era o copie fermecătoare a atâtor băieți cu care fusesem la școală: o mare și plăcută relaxare; păr scurt și piele maronie; ținută din zona rurală de vest – pantaloni scurți și un tricou spălăcit. Era în stare să monteze rafturi, sigur știa să facă surfing și, cel mai probabil, ar fi condus un Golf obosit, dat de mama lui încântătoare, dar nebună.

Genul de băiat cu care, așa cum scrisesem în jurnalul de adolescentă, m-aș fi căsătorit într-o bună zi. („într-o bună zi” însemna un timp nedeterminat din

viitor, când, ca un fluture care iese din crisalida lui urâtă, aş fi încetat să mai fiu banală, un eşec social faţă de amicele Mandy şi Claire, şi aş fi devenit o femeie frumoasă şi îndrăzneată, cu puterea de a atrage orice bărbat pe care l-ar fi remarcat.) Soţul ar fi fost din acest sat, Sapperton, sau altul din apropiere, şi sigur ar fi condus un Golf. (Dintr-un motiv anume, Golful era mare lucru. În fantezia mea, ne-am fi dus cu el în Cornwall, în luna noastră de miere, unde mi-aş fi impresionat soţul aruncându-mă în mare fără frică, cu o placă de surfing sub braţ.)

Dar m-am căsătorit cu un clovn american, fără prea multe ocupaţii. Un clovn adevărat, care avea cutii pline cu nasuri roşii, ukulele şi pălării caraghioase. În câteva ore avea să se trezească, când soarele strălucitor din California va începe să lumineze pereţii apartamentului nostru. Probabil va căsca, se va întoarce pe-o parte şi îşi va alinta noua iubită înainte să meargă pe vârfuri să dea mai tare aerul condiţionat şi să-i pregătească un suc verde groaznic.

— Bună! am spus.

— O, bună! a răspuns bărbatul, uitându-se în jur.

O, bună. De parcă m-ar fi ştiut de ani întregi.

— Am găsit o oaie.

Creaturii i-a mai scăpat un *behehe* strident, privindu-l în continuare.

— Doar câteva minute, mi-a zis, dar deja suntem foarte implicaţi!

— Observ! am răspuns zâmbind. E legal?

— Nu poţi să faci legi împotriva iubirii, mi-a zis vesel.

Un gând neaşteptat mi-a venit în minte: *Mi-e dor de Anglia*.

— Cum v-aţi cunoscut? l-am întrebat, păşind pe pajişte.

I-a zâmbit oii.

— Stăteam pe aici, îmi cam plângeam de milă, când domnişoara aceasta tânără a apărut de nicăieri. Şi, fără să-mi dau seama, ne-am luat cu vorba, ne-am trezit că discutam să ne mutăm împreună.

— Acest tânăr *bărbat*, am precizat, nu mă prea pricep la oi, dar până şi eu văd că nu e femelă.

După un moment, el s-a lăsat puţin pe spate şi a verificat sexul animalului.

— A!

Oaia îl privea fix cu ochii ei laterali.

— Nu te cheamă Lucy? a întrebat-o.

Creatura a rămas tăcută.

— Mi-a zis că-l cheamă Lucy.

— Nu-l cheamă așa, am confirmat.

Oaia a behăit din nou și tipul a râs. O stăncuță amețită a țipat într-un copac din lanul din spatele nostru.

Stăteam chiar lângă ei. Bărbatul, oaia și eu, împreună, pe pajiștea luminoasă din sat. El se uita la mine. Ochii lui aveau culoarea oceanelor necunoscute, m-am gândit, plină de intenții bune și entuziaste.

Era chiar încântător.

Abia peste câteva luni vei putea avea sentimente adevărate pentru un alt bărbat, mi se spusese în dimineața aceea. Sfatul politic venise de la o aplicație absurdă, care se numea Instructorul Despărțirii, pe care Jenni Carmichael, prietena mea apropiată din LA, o descărcase (fără permisiunea mea) pe telefonul meu mobil, chiar a doua zi după ce eu și Reuben anunțaserăm că ne despărțim. În fiecare dimineață îmi trimitea notificări groaznice și exagerate despre stadiul traumei emoționale pe care o trăiam, spunându-mi că e în regulă.

Doar că nu trăiam niciun fel de traumă emoțională. Chiar și când Reuben mi-a zis că-i pare rău că divorțăm, a trebuit să mă forțez să plâng doar ca să nu-i rănesc sentimentele. Când aplicația m-a informat despre inima mea frântă și despre deprimarea mea, am simțit că nu eu sunt destinatarul e-mailului.

Dar Jenni a fost fericită când m-a văzut citind mesajele, așa că am păstrat aplicația. Sănătatea ei emoțională – din ce în ce mai delicată, pentru că se apropia de treizeci de ani, iar speranța de a deveni mamă scădea – depindea de abilitatea de a avea grijă de oameni neajutorați.

Tipul s-a întors spre oaie.

— Ce păcat! Credeam că eu și Lucy avem un viitor împreună.

I-a sunat telefonul.

— Crezi că o să fie bine?

A scos mobilul din buzunar și a respins apelul.

— O, cred că da. Cel puțin, așa sper!

Mi-am făcut de lucru uitându-mă după altă oaie, un fermier sau un câine ciobănesc care ne-ar fi putut ajuta.

— Poate ar trebui să facem ceva cu el, nu?

— Probabil.

Bărbatul a luat atitudine.

— O să-l sun pe Frank. El e proprietarul oilor de prin zonă.

A format un număr de telefon și eu am înghițit în sec, brusc nesigură pe mine. Odată rezolvată situația cu oaia, ar fi trebuit să terminăm cu glumele și să avem o discuție mai serioasă.

Stăteam pe pajiște și așteptam. Oaia, cu ochii pe noi, molfăia fără niciun chef

firele aspre de iarbă din jurul lui. Deși tunsă, părea să se sufoce și fără blană.

Mă întrebam ce caut eu acolo. Mă întrebam de ce și-o fi plâns el de milă mai devreme. Mă întrebam de ce mă pieptăn cu mâna. Vorbea cu Frank la telefon, expediindu-l ușor.

— Bine. O să fac tot ce pot, a spus, privind-mă.

Chiar avea niște ochi încântători.

(Oprește-te!)

— Frankie o să ajungă abia peste o oră. Zice că Lucy a scăpat de pe un câmp de lângă tavernă.

S-a întors spre oaie:

— Vii de departe. Sunt impresionat!

Oaia continua să mănânce, așa că s-a uitat la mine.

— Încerc să-l duc înapoi pe cărare. Vrei să mă ajuți?

— Sigur! Mergeam până acolo pentru prânz, oricum.

Nu mă îndreptasem într-acolo ca să iau masa de prânz. De fapt, așteptasem autobuzul 54 spre Cirencester, pentru că acolo se aflau oameni, iar în casa părinților mei nu era nimeni. Noaptea trecută o asistentă de la urgențe de la Spitalul Regal din Leicester ne anunțase că l-au internat pe bunicul pentru o fractură de bazin. Bunicul avea nouăzeci și trei de ani. Era și îngrozitor de arțăgos, dar nu mai avea pe nimeni în afară de mama și de sora lui, Lesley, care în momentul acela era în Maldive, cu al treilea soț.

— Du-te! i-am spus mamei când mi-a făcut cu mâna.

Nu-i plăcea să mă lase baltă. În iunie făcea, în fiecare an, pregătiri impozante pentru vizita mea: o organizare fără cusur, o casă plină de flori, mâncare delicioasă. Orice, ca să mă convingă că în Anglia viața e mult mai bună decât cea pe care mi-o oferă California.

— Dar...

Am văzut că avea îndoieli.

— O să fii singură!

— O să fii bine! am spus. În plus, pe bunicul o să-l dea afară din spital, dacă n-o să fii acolo să-ți ceri scuze în locul lui.

Ultima oară când fusese internat avusese o altercație nefericită cu un specialist, pe care bunicul continua să-l numească „imbecilul student la Medicină.

S-a lăsat tăcere, timp în care mama s-a luptat cu îndatoririle ei de fiică și de părinte.

— Să treacă zilele astea și apoi vin în Leicester, am propus.

S-a uitat la tata, amândoi fiind incapabili să aleagă. Și m-am gândit: *De când sunteți amândoi atât de nehotărâți?* Păreau mai bătrâni de data asta, mai mici. Mai ales mama. De parcă nu se mai potrivea în propriul corp. (Era din cauza mea? S-a schimbat atât de mult pentru că eu am insistat să mă mut în străinătate?)

— Nu-ți place să stai la noi acasă, a spus tata, incapabil să aleagă alte cuvinte.

În fața neputinței lui de a face o glumă – măcar o dată –, mi s-a pus un nod în gât și am simțit că nici nu mai pot să înghit.

— Sigur că-mi place! Ce prostie!

— Și nici nu putem să-ți lăsăm mașina noastră. Cum o să călătorești?

— Există autobuz.

— Autobuzul oprește la câțiva kilometri de aici.

— Îmi place să merg pe jos. Serios, plecați! O să mă relaxez, cum mă sfătuiți mereu. O să citesc. O să mă înfrupt din muntele ăsta de mâncare pe care l-ați pregătit.

Așa că în dimineața asta le-am făcut cu mâna până când s-au îndepărtat și m-am trezit dintr-odată singură într-o casă – da – în care nu-mi place să stau. Mai ales când nu e nimeni în ea.

Ceea ce însemna că nu mă îndreptam spre Daneway pentru un prânz de una singură. Adevărul era că încercam să-l constrâng pe necunoscutul acesta să bem ceva împreună, în ciuda notificării aplicației de azi-dimineață, care mă anunța că orice flirt cu alți bărbați va sfârși în lacrimi. *Încearcă să nu uiți că ești la cel mai înalt grad de vulnerabilitate acum*, îmi comunicase, trimițându-mi și o imagine neclară, cu o fată care plânge îngropată într-un munte de perne confortabile.

Lui i-a sunat din nou telefonul. De data asta l-a lăsat să sune.

— În regulă, hai cu noi! a spus.

S-a îndreptat spre Lucy, care i-a aruncat o privire înainte să se întoarcă și s-o ia la fugă.

— Tu du-te acolo! a strigat la mine. Apoi putem să-l dirijăm spre cărare. O! La naiba!

A sărit destul de ciudat peste pajiște și apoi a fugit înapoi după șlapi.

M-am răsucit spre stânga cât de repede am putut, în căldura care se simțea ca un sirop. Lucy a virat la dreapta, unde bărbatul aștepta răsând. Văzându-se încolțită, a mormăit în timp ce se îndrepta spre cărarea îngustă către tavernă, oferindu-ne un *behehe* straniu în semn de protest.

Slavă Domnului, universului sau destinului, mă gândeam. Pentru oaie, pentru acest bărbat și pentru gardul viu englezesc.

Ce ușurare să pot vorbi cu cineva care nu știa nimic despre tristețea pe care trebuia s-o îndur! Cineva care nu-și punea capul pe umărul meu în semn de compasiune atunci când vorbea cu mine. Cineva care pur și simplu mă făcea să râd.

Lucy a încercat de mai multe ori să evadeze de pe aleea spre tavernă, dar printr-o muncă de echipă asiduă am reușit s-o aducem iar pe drumul cel bun. El a rupt o creangă dintr-un copac și a fixat-o în dreptul găurii din gard pe unde scăpase oaia, apoi s-a întors spre mine și a zâmbit.

— Gata!

— Cu siguranță! am spus.

Stăteam chiar în dreptul tavernei.

— Îmi ești dator cu o halbă cu bere!

A râs și i s-a părut perfect normal.

Și asta a fost.

Peste șapte zile, eu și Eddie ne-am luat la revedere. Dar în stil franțuzesc: *au revoir. Pe curând!* N-a fost un adio. Nici pe departe. Când a implicat un adio replica „Cred că m-am îndrăgostit de tine”?

Am urmat râul Frame spre casa părinților mei, ciripind fericită. Apa era extrem de strălucitoare în ziua aceea, brăzdată de pernițe acoperite cu mușchi verzi și de vaduri limpezi, cu pietriș, păzită de mănunchiuri de papură ascuțită. Am trecut pe lângă locul unde căzuse odată Hannah, încercând să culeagă piciorul-cocoșului, și m-am trezit râzând zgomotos. Sufletul mi-era plin și răsunau în el amintirile de săptămâna trecută: discuțiile avute târziu în noapte, sandvișurile cu brânză, râsul cu gura până la urechi, prosoapele de baie uscate pe sârmă. Corpul lui atrăgător, vântul care adia ușor printre pomii de lângă ferma lui, ca grâul măcinat. Și, la nesfârșit, cuvintele pe care mi le spusese când plecasem.

Seara ajunsesem la Leicester. În drum spre spital, când eram în taxi, se iscase o furtună năprasnică, orașul se întunecase și luminile roșii de la urgențe curgeau pe parbriz ca supă. L-am găsit pe bunicul într-un salon foarte călduros, prost-dispus, speriat, iar pe părinții mei, epuizați.

Eddie nu mă sunase în noaptea aceea. Niciun mesaj cu detalii despre zborul de întoarcere. Când îmi puneam pijamaua, m-am întrebat într-o doară de ce. *Probabil se grăbește*, mi-am spus. Și: *Mă iubește!* O să mă sune!

Dar Eddie David nu sunase. Nu sunase și nu sunase.

Câteva zile am încercat să mă conving că e în regulă. Ar fi absurd – deranjant, chiar – să pun la îndoială ce se întâmplase între noi. Dar, pe măsură ce zilele se

transformau dureros într-o săptămână, mi-era din ce în ce mai greu să mențin la distanță oceanul de spaimă ce creștea și creștea.

— Se distrează în Spania, m-am mințit când am ajuns la Londra să stau, așa cum plănuisem, cu Tommy.

Peste câteva zile, când luam prânzul cu Jo, am cedat.

— Nu m-a sunat, am recunoscut.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de panică și de umilință.

— A pățit ceva, sigur. N-a fost doar o aventură, Jo. S-a schimbat tot.

Tommy și Jo au fost atenți cu mine; m-au ascultat, mi-au spus că „mă descurc foarte bine”, dar i-am simțit șocați că Sarah aia pe care o știu ei se făcea fărâmițe. Nu eram eu femeia care-și schimbase complet viața după ce fugise în LA înconjurată de un tragic nor negru? Nu eram eu femeia care crease o organizație caritabilă pentru copii de succes, căsătorită cu un bărbat american în toate sensurile posibile? Nu eram eu femeia care călătorea acum în jurul lumii și ținea cele mai importante discursuri la conferințe?

Aceeași femeie stătuse bosumflată două săptămâni, în apartamentul lui Tommy, doar pândind un semn de la un bărbat cu care petrecuse șapte zile.

În momentul acela Marea Britanie aproape că dăduse în clocot sub presiunea referendumului ieșirii din Uniunea Europeană, bunicul suferise două operații și părinții mei aproape că deveniseră prizonieri în casa lui. Organizația mea caritabilă câștigase un grant substanțial, iar Jenni se simțea bine după ultima tură de fertilizare *in vitro*, plătită din asigurarea ei medicală. Eram în mijlocul unui peisaj alcătuit din căderi și bucurii omeneste, dar, oricât m-aș fi străduit, nu reușeam să le asimilez.

Aveam prietene care făceau asta. Le observasem uimită cum pretind că omul are telefonul stricat, că are piciorul rupt, că *el* e rănit și zace într-un șanț, fără să fie găsit. Susțineau că din neatenție făcuseră vreun comentariu care-l „speriase”, de aici nevoia de a „clarifica orice neînțelegere”. Le văzusem făcându-și franjuri orgoliul, frângându-și inimile, pierzându-și mințile pentru un bărbat care n-ar fi sunat niciodată. Mai rău, pentru un bărbat pe care abia dacă îl cunoșteau.

Și iată-mă aici. În mașina lui Tommy, cu orgoliul făcut franjuri, cu inima frântă, cu mințile rătăcite. Scriind un mesaj disperat, în care anunț că nu mai sunt căsătorită. Asta fusese o *despărțire foarte amiabilă*.

Tommy a oprit aproape de porțile școlii de altă dată, exact când ploaia a început să imprime stropi simetrici pe parbriz. A parcat surprinzător de prost, cu o roată pe bordura trotuarului, dar – și mai surprinzător – n-a încercat să o îndrepte. M-am concentrat pe strașnicul gard viu de fagi, pe plăcuțele cu

zigzaguri galbene de pe stradă, pe semnele de pe poartă și pe vechiul sunet ascuțit al anxietății care parcă-mi zdrăngănea în burtă. Mi-am pus telefonul în geantă. Mesajele pentru Eddie n-aveau decât să mai aștepte.

— Am ajuns!

Sub greutatea falsului entuziasm, vocea lui Tommy a părut împovărată ca o sârmă supraîncărcată cu haine:

— Ar trebui să ne grăbim! Discursul meu începe în cinci minute!

Nu s-a grăbit, așa că n-am făcut-o nici noi. Rudi ne-a privit mirat.

— De ce nu vă dați jos din mașină? a întrebat sceptic.

Nu i-a răspuns nimeni. După câteva secunde, a sărit ca ars de pe bancheta din spate, alergând până la porțile școlii. Ne-am uitat în tăcere cum a încetinit, plimbându-se cu mâinile în buzunare, oprindu-se întâmplător la intrare și gândindu-se ce-ar fi să se distreze puțin pe terenul de joacă. După ce a aruncat câteva priviri, s-a întors la mașină. Nu era mulțumit.

Bietul Rudi! Nu știu cum îl fraierise Jo azi, dar mă îndoiesc că-i spusese tot adevărul. Lansarea unui program de sport la o școală gimnazială poate că i s-ar fi părut interesantă, dacă ar fi avut șansa să poarte ceasuri de fitness sau veste care monitorizează bătăile inimii – care făceau parte din proiect – sau dacă măcar ar fi întâlnit copii de vârsta lui, cu care să se joace. Dar jucăriile tehnologice din centrul programului lui Tommy aveau să fie prezentate de un grup de „atleți promițători”, selectați de directorul departamentului de educație fizică, astfel încât cel mai mic participant avea paisprezece ani.

Rudi stătea lângă mașină și părea îmbufnat. Jo a ieșit să discute cu el, iar Tommy, deodată tăcut, s-a dat în spate să se uite în oglinda retrovizoare. *E îngrozit*, mi-am zis, și m-a cuprins un val de simpatie. Băieții de la ora de gramatică mixtă nu fuseseră deloc drăguți cu micuțul Thomas Stenham. Unul dintre ei, Matthew Martyn, îl acuzase pe Tommy că e homosexual când împlinise doisprezece ani, iar mama lui lipsită de bun-gust îl tunsese într-un stil la modă. Tommy plânsese, dar bineînțeles că imaginea lui așa a rămas. Matthew și prietenii lui îi desenaseră în fiecare zi pe scaun o rețetă: „Cum să nu mai fi gay”; îi umpluseră biroul cu poze cu bărbați dezbrăcați. La paisprezece ani începuse să iasă cu Carla Franklin; o porecliseră „barba”. Tommy petrecea multe ore în sala de sport a mamei lui de acasă, dar noii mușchi înrăutățiseră situația: uneori îl băteau pe terenul școlii. Când familia a emigrat în State, el avea o tulburare legată de exercițiile sportive, o bâlbâială moderată și niciun prieten de sex masculin.

Peste mulți ani – la o grămadă de timp după ce se întorsese în Anglia –, Zoe

Markham, o avocată bogată din domeniul tehnologiei, îl angajase pe Tommy antrenor personal. Avea în palmares destule femei de succes din Londra și chiar flirtase cu ele pe față. „Cred că e un fel de fantezie”, mi-a spus. Era prins undeva între măgulire și dezgust. „Sunt un soi de bărbat sexy, priceput la toate, cu o curea cu ustensile. Un guler albastru² cu mușchi”.

Zoe Markham părea altfel. Se înțelegeau „fantastic de bine”, aveau o „legătură adevărată” și, cel mai important, ea îl vedea „în totalitatea lui”, nu doar ca pe un simplu angajat, care o făcea să arate slabă și frumoasă. (Era deja și slabă, și frumoasă.)

După câteva luni de flirt ocazional, l-a ajutat să intre în consultanța sportivă printr-un vechi prieten. Tommy a scos-o la cină să-i mulțumească. Ea l-a invitat acasă și și-a mutat hainele. „Mă gândesc că a venit momentul să fim parteneri, nu crezi?” i-a zis.

A fost prima iubită care a contat și cu siguranță prima pe care n-a crezut-o din liga lui. Pentru el, era o zeiță, o minune – un paliativ pentru toate rănilile vechi. „Aș vrea să le pot spune nenorociților de la școală”, mi-a spus în ziua în care îl invitase să se mute cu ea în apartamentul din Holland Park. „Aș vrea să le arăt că sunt capabil să atrag o fată ca Zoe”. Și eu i-am spus: „Da, n-ar fi extraordinar?” Pentru că niciodată nu-mi imaginasem că ar fi posibil. Așa ceva nu se întâmplase niciodată.

Doar că, în cazul lui Tommy, s-a întâmplat.

În urmă cu un an le trimisese tuturor directorilor departamentelor de educație fizică din Marea Britanie o broșură despre programul sportiv dedicat școlilor gimnaziale. Programul includea o donație cu echipamente sportive realizate după ultimele tehnologii – cum ar fi veste care monitorizează bătăile inimii, ceasuri de fitness – de la unul dintre cei mai mari clienți ai lui Zoe, o multinațională în tehnologie, iar pentru Tommy era o mândrie și o bucurie. Când a primit un telefon de la directorul vechii noastre școli, a fost nespus de încântat. „Vrea să mă întâlnesc cu directorul departamentului de educație fizică!” m-a anunțat într-o discuție pe Skype. „Nu e *extraordinar*?” își dăduse seama că situația e departe de a fi extraordinară când aflase că șeful departamentului de educație fizică era adolescentul care-l torturase, Matthew Martyn.

Dar fusese o discuție bunicică, m-a asigurat Tommy. Puțin stânjenitoare la început, dar Matthew spusese că în adolescență fuseseră cu toții niște nemernici, îi dăduse un ghiont lui Tommy în braț și-i zisese „prietene”. Mai târziu, ca doi vechi prieteni, își comparaseră statutul: Matthew i-a arătat o fotografie cu ai lui, iar Tommy, nevenindu-i să creadă în propriul noroc, i-a arătat o poză cu iubita

lui frumoasă, îmbrăcată stilat și extrem de tonifiată, în bucătăria ei splendidă din Londra.

Când am ajuns la apartamentul lor londonez, la început de iunie, deja tulburată din cauza lui Eddie, Tommy livrase programul. Vechile spaime au fost reduse la tăcere, m-a anunțat el; s-a „terminat” cu tot ce i se întâmplase în școală; de fapt, aștepta să se întâlnească din nou cu Matthew Martyn la lansarea programului. „Vine și Zoe”, a adăugat, de parcă ar fi fost doar un gând întârziat. „O să fie grozav să-i fac cunoștință cu Matt”.

Atunci am vrut să-l iau în brațe. Să-i spun că e bine așa cum e. Că nu trebuie s-o aibă pe Zoe la braț pentru a-i crește cota la bursă. Dar am intrat în jocul lui, bineînțeles, pentru că el avea nevoie de asta.

Cu patru zile înainte de lansare, Zoe ieșise din ecuație.

— Trebuie să plec la Hong Kong pentru un client, a zis. E foarte important. Îmi pare rău, Tommy!

Nu suficient de rău, m-am gândit. Știa ce înseamnă asta. Fața lui Tommy era de culoarea hârtiei reciclate.

— Dar... te așteaptă la școală!

— Sunt sigură că vor supraviețui. Se laudă la presa locală, nu la mine, a spus încruntată.

— Nu poți să pleci cu o zi mai târziu? a rugat-o el.

Abia am rezistat la scena asta.

— Nu, a răspuns sec. Nu pot. Dar o să-mi mulțumești pentru că plec acum. O să fie o delegație de la Departamentul de Cultură, Media și Sport. E o ocazie bună să te introduc într-una dintre comisiile lor de experți.

Tommy a clătinat din cap.

— Ți-am mai zis, nu mă interesează.

— Și *eu ți-am* mai zis, Tommy, că te interesează!

Eu și Jo veniserăm s-o înlocuim.

Voiam eu să mă întorc la școala la care învățasem pe vremuri? Bineînțeles că nu. Speram că nu voi mai vedea niciodată locul acela. Dar m-am gândit că Tommy are nevoie de mine. Să ajut pe cineva era aproape singura ocupație decentă pe care o știam. În plus, de ce să mă tem? Mandy și Claire au plecat din școală în anii '90. Nici ele și nici oamenii de care voiam să fug nu ar fi fost acolo astăzi.

— *Harrington*? Tommy s-a întors spre mine. Ești bine?

— Scuze. Da.

— Trebuie să-ți spun ceva.

M-am uitat la el. Încruntătura nu prevestea nimic bun.

— Mai devreme, când am primit mesajul despre presa locală, Matthew mi-a zis altceva. El...

Tommy s-a oprit brusc și am înțeles că era grav.

— Matthew s-a căsătorit cu Claire Peddler. N-am mai pomenit înainte, gândindu-mă că nu vrei să auzi numele ei. Dar când mi-a scris că vine presa locală, a zis și că...

Nu.

— ...că vine și Claire. Și că...

O aduce și pe Mandy.

— ...aduce și un mic grup de prieteni din anul nostru. Inclusiv pe Mandy Lee. M-am lăsat încet în față și mi-am sprijinit capul de spătarul de la scaunul lui.

Prima zi: beția de douăsprezece ore

— Sarah Mackey, am spus. M-A-C-K-E-Y.

Barmanul mi-a dat o halbă cu cidru.

Bărbatul de pe pajiște a râs.

— Întâmplător, știu să pronunț „Mackey”. Dar mersi. Eu sunt Eddie David.

— Îmi pare rău, am zâmbit. Locuiesc în America. E un nume de familie mai american, cred. Când vin aici, de cele mai multe ori trebuie să-l pronunț pe litere. În plus, îmi place să fiu clară.

— Înțeleg, a răspuns Eddie.

Se sprijinea de marginea barului, cu ochii la mine. Ținea o bancnotă de zece dolari îndoită între degetele mari, bronzate. Îmi plăcea statura lui. Îmi plăcea că e mult mai înalt, mai masiv, mai puternic decât mine. Eu și Reuben eram de aceeași înălțime.

Am stat în grădina tavernei, o oază cu flori și mese de picnic în micuța vale, mai jos de satul Sapperton. Fâșia îngustă a râului Forme se înfășură nevăzută în jurul pajiștii care mărginea parcare; trandafiri ruginii se revărsau dintr-un copac. Doi plimbăreți erau aplecați peste jumătățile lor de halbe, un cocker Spaniei care găfâia mă privea de lângă picioarele lor. Îndată ce m-am așezat sub o umbrelă mare, câinele a venit și s-a așezat comod lângă piciorul meu, pufăind adânc în semn de autocompătimitate.

Eddie a râs.

Undeva de-a lungul văii, zgomotul neplăcut al unei drujbe se auzea cu întreruperi. Câteva păsări ciripeau năucite de căldură în copacii de deasupra noastră. Am luat o înghițitură din cidru și am oftat.

— Da, am spus.

— Da, a confirmat Eddie.

Am ciocnit și am simțit o plăcere fără margini. În dimineața asta mă tulburase mai mult decât voiam să recunosc singurătatea din casa goală a părinților mei, iar plimbarea pe strada Broad Ride nu-mi îmbunătățise cu nimic starea de spirit. Dar aici, departe de toate, aveam parte de un cidru rece și de un bărbat foarte plăcut. Poate, până la urmă, avea să fie o zi bună.

— Ador taverna asta! am spus. Când eram copil, veneam aici mereu. Umblam cu sora mea mai mică nesupravegheate și ne jucam prin apă, în timp ce părinții mei și prietenii lor se ameteau.

Eddie a luat o înghițitură mare din halbă.

— Am crescut în Cirencester. Cam complicat să hoinărești nesupravegheat în mijlocul unui oraș. Dar am venit aici o dată sau de două ori.

— Serios? Când? câți ani ai?

— Douăzeci și unu, a răspuns Eddie degajat. Deși lumea zice că par mai tânăr. Nu l-a deranjat că am început să râd.

— Treizeci și nouă, a adăugat apoi. Îmi amintesc cum alergam prin grădina asta când aveam cam – cât să fi avut... zece ani? apoi mama s-a mutat aici la sfârșitul anilor '90, așa că am început să vin des. Tu câți ani ai? Poate am hoinărit împreună.

O mică aluzie. Aplicația mea cred că a luat-o razna.

— N-aș zice. M-am mutat în Los Angeles când încă eram adolescentă.

— Serios? Asta da mutare!

Am încuviințat.

— Unul dintre părinții tăi a primit o slujbă acolo?

— Ceva de genul ăsta.

— Și încă locuiesc acolo?

— Nu. Stau aici. Pe lângă Stroud.

Mi-am întors privirea, de parcă așa aș fi evitat muchia fină a unei minciuni.

— Deci, Eddie, ce căutai în Sapperton Green într-o după-amiază de weekend?

S-a aplecat să mângâie câinele cuplului de plimbăreți.

— O vizitam pe mama. Stă pe lângă școală.

Vocea parcă i s-a frânt puțin.

— Tu ce făceai? a întrebat el.

— Pornisem pe jos din Frampton Mansell, și am arătat spre satul în care locuiau părinții mei.

— Dar n-ai venit prin vale, ci dinspre deal, a răspuns el nedumerit.

— Păi... am vrut să fac ceva mai multă mișcare, așa că am urcat și am mers în

vârful dealului. Pe Broad Ride, de fapt – s-a schimbat foarte mult, am adăugat repede. *Devine un teren minat.* E năpădit de buruieni. Era atât de lat și de impunător; oamenii de peste tot își aduceau caii să meargă la galop. Acum e puțin mai mult decât o cărare.

A încuviințat.

— Oamenii încă merg la galop de-a lungul drumului, chiar dacă a fost interzis. Unul aproape m-a pus la pământ mai devreme.

Am zâmbit la gândul că un cal sau orice altceva ar putea să pună la pământ așa un mascul strașnic. M-a încântat că și el a mers pe drumul acela secret, plin de verdeață.

— Parcă eram Moise din Sapperton, a spus. Despărțind o Mare Roșie de hasmațuchi.

Fiecare a sorbit din băutura lui.

— Locuiești pe aici?

— Mda, a răspuns Eddie, deși primesc destul de multe comenzi din Londra, așa că stau mult și pe acolo.

Dintr-odată, m-a plesnit pe pulpă.

— O muscă-de-cal, a șoptit și i-a dat repede drumul mortăciunii din palmă. Îți mânca piciorul, scuze.

Am luat o gură mare de cidru și am simțit amețeala, efectul senzual al alcoolului și șocul blând.

— Sunt nenorocite în iunie, a zis el. Sunt nenorocite tot anul, dar mai ales în iunie.

Mi-a arătat două semne urâte de pe antebraț.

— Una m-a mușcat azi-dimineață.

— Sper că ai mușcat-o și tu!

Eddie a râs.

— Nu. Stau mai mult pe pielea cailor.

— Da, sigur!

Înainte să-mi cer voie mie însămi, i-am atins mușcăturile de pe piele.

— Bietul tău braț! am zis pe un ton foarte degajat, pentru că deja mă simțeam rușinată.

Eddie n-a mai râs și s-a întors să se uite la mine. Mi-a întâlnit privirea și în ochi îi stăruia o întrebare.

Eu am fost prima care s-a uitat în altă parte.

Ceva mai târziu eram într-o stare plăcută de beție. El era înăuntru, comanda a treia sau a patra halbă. Am auzit cum înregistrează barmanul comanda, sunetul a

ceva ce speram să fie chipsuri și tânguitul slab al unui avion care se prelinge pe cer.

Suprafața acoperită cu licheni a mesei de picnic îmi zgâria ca un glaspapir pielea sensibilă a coapselor. M-am uitat în jur după o masă mai puțin abrazivă, dar n-am găsit, așa că m-am trântit în iarbă precum câinele plimbăreților de mai devreme. Am zâmbit, fericită și amețită. Iarba mă gâdila în urechi. Nu voiam să mai plec niciodată. Pur și simplu voiam să stau aici, fără telefon, fără responsabilități. Doar eu și Eddie David.

Privind absentă cerul, cu pământul cald sub mine, mi-a revenit o veche amintire. *Asta*, mi-am zis leneș. Mirosul de iarbă caldă, zgomotul și freacățul în surdina, suprapuse peste bâzâitul insectelor și cântece fredonate din când în când. *Asta* s-a întâmplat odinioară. Înainte ca Tommy să se mute în America și înainte ca adolescența să-mi explodeze sub picioare ca un teren minat, *asta fusese de ajuns*.

— Om la pământ! a spus Eddie, coborând treptele cu o bere, un cidru și – slavă Cerului! – chipsuri! ziceai că rezști la băutura.

— Am uitat de cidru, am recunoscut. Dar ar trebui să observi că n-am leșinat. Pur și simplu m-am săturat de banca aia aspră. M-am ridicat în coate. Oricum, trebuie să desfăci imediat punga de chipsuri!

El s-a așezat în iarbă, lângă mine, scoțând din buzunar un mănunchi grosolan de chei. Erau prinse de un mic breloc din lemn, în formă de șoarece.

— Cine-i tipul? L-am întrebat când mi-a întins halba. Îmi place.

S-a uitat la breloc. După o clipă, a zâmbit.

— O cheamă Mouse. Am făcut-o când aveam nouă ani.

— Tu ai făcut-o? Din lemn?

— Da.

— O, Doamne! Ce drăguț!

A mângâiat-o pe Mouse cu un deget.

— Am trecut prin multe împreună, mi-a zis zâmbind. Ea e femeia mea talisman. Oricum, noroc!

S-a lăsat pe spate, în coate, și s-a întors cu fața spre soare.

— Deci noi doar bem în mijlocul zilei, am conchis fericită. Iar toți ceilalți muncesc. Noi doar stăm aici și bem.

— Așa se pare.

— Bem în mijlocul zilei și suntem cam beți. Și ne simțim bine, cred.

— Reluăm conversația sau îți petreci după-amiaza făcând afirmații?

Am râs.

— Eddie, cum spuneam mai devreme, claritatea. Mă menține pe drumul drept și corect.

— Bine. Eu mănânc chipsuri și-mi beau berea. Anunță-mă când ai terminat.

A deschis punga și m-a servit.

Îl plac, mi-am zis.

De când ajunseserăm în această grădină secretă, trecuserăm împreună prin amintirile din copilărie și descoperiserăm sute de intersecții istorice. Ne plimbaserăm pe aceleași dealuri, fuseserăm în aceleași cluburi de noapte slinoase; stătuserăm pe același drum de edec ca să privim apusul și număraserăm libelulele care dansau deasupra stufărișurilor din vechiul canal de apă Stroud.

Toate astea fuseseră despărțite de doar câțiva ani. Mă imaginam la șaisprezece ani, întâlnindu-l pe Eddie când avea optsprezece ani și mă întrebam dacă atunci m-ar fi plăcut. Eram curioasă dacă mă place acum.

Mai devreme îi povestisem despre organizația mea nonprofit și fusese încântat, îmi pusese întrebări la nesfârșit. Înțelesese imediat diferența dintre Clovni-Doctori și animatorii obișnuiți care vizitează spitalele pentru copii. Și mai înțelesese că fac asta pentru că n-aș fi putut trăi altfel, indiferent câte tăieri de buget am fi suferit și indiferent de câte ori ar fi fost luați oamenii noștri drept clovni pentru petreceri.

— Uau! a exclamat după ce i-am arătat un filmuleț cu doi clovni-doctori care lucrau cu un copil prea speriat înainte să intre în operație.

Părea chiar emoționat.

— E de-a dreptul incredibil! Eu... Bravo ție, Sarah!

Îmi arătase imagini cu mobila și obiectele de tâmplărie pe care le făcea într-un atelier de la marginea pădurii Siccaridge. Asta era meseria lui – oamenii îl plăteau să le facă obiecte frumoase din lemn pentru case: mobilă de bucătărie, dulapuri, mese, scaune. Iubea lemnul. Iubea mobila. Mi-a zis că iubește mirosul de ceară pentru lemn și sunetul pe care îl scot două bucăți de lemn când sunt prinse cu o clemă. Renunțase la ideea că ar trebui să se apuce de ceva mai profitabil.

Mi-a arătat poze cu un fost hambar: mic, din piatră, cu un acoperiș ușor înclinat, chiar în genul acela de pădure în care te-ai simți ca acasă, dacă ai fi într-un basm de Hans Christian Andersen.

— E atelierul meu. E și casa mea. Sunt un adevărat pustnic. Locuiesc într-un atelier din pădure.

— O, Doamne! *Mereu* mi-am dorit să cunosc un pustnic! Sunt primul om cu care vorbești după câteva săptămâni?

— Da!

Apoi a adăugat repede:

— Nu.

În privirea lui am surprins ceva ce nu am reușit să înțeleg.

— Nu sunt chiar un pustnic. Am prieteni, familie și o viață plină.

După o pauză, a zâmbit.

— N-ar fi trebuit să spun asta, nu?

— Probabil că nu.

A închis galeria cu fotografiile atelierului chiar când a sunat telefonul. De data asta l-a oprit fără pic de iritare.

— Oricum, asta e slujba mea. Mie îmi place, deși au fost ani în care n-am câștigat aproape nimic. Au fost mai puțin distractivi.

Un mic păianjen i s-a târât pe braț, iar el l-a privit, împingându-l ușor când a încercat să intre în mâneca tricoului.

— Acum câțiva ani chiar m-am gândit să-mi caut o slujbă normală, ceva plătit cu un salariu fix. Dar nu pot să lucrez de la nouă la cinci. M-aș... Bănuiesc că m-aș chinui. Probabil aș muri. S-ar întâmpla ceva rău; n-aș supraviețui.

Am reflectat puțin.

— Mi se pare enervant când oamenii spun lucruri de genul ăsta, am zis într-un târziu. Cred că foarte puțini chiar ar alege să stea într-un birou de la nouă la cinci. Dar nu uita că unii oameni n-au de ales. Ești destul de privilegiat să poți face tâmplărie într-un atelier din Cotswolds.

— Așa e, a spus Eddie. Sigur că înțeleg ce zici, dar nu cred că sunt de acord. Din punctul meu de vedere, toți pot alege. Orice. La un anumit nivel.

Mă uitam la el.

— Ce fac, ce simt, ce spun. Cumva ni s-a inoculat ideea că nu avem de ales. Nimic. Nici slujbele, nici relațiile, nici fericirea. Că noi nu putem controla nimic.

A alungat micul păianjen înapoi în iarbă.

— Poate fi frustrant să-i vezi pe toți cum se plâng de probleme, dar niciodată nu vor să discute despre soluții. Se cred victimele altora, ale lor înșiși, victimele lumii.

Vocea i s-a frânt iar.

După o clipă, s-a întors spre mine, zâmbind:

— Vorbesc ca un nenorocit.

— Un pic.

— Nu voiam să par antipatic. Voiam doar...

— E în regulă. Înțeleg. E un punct de vedere interesant.

— Probabil. Dar exprimat foarte prost. Îmi pare rău. Eu doar...

A făcut o pauză.

— Mama m-a cam stors de puteri în ultima vreme, a continuat. O iubesc, desigur, dar uneori mă întreb dacă ea chiar *vrea* să fie fericită. Apoi mă simt îngrozitor pentru că știu că ține doar de chimia din creier și normal că *vrea* să fie fericită.

Și-a curățat mizeria de pe picior.

— Tu ești prima persoană cu care vorbesc după câteva zile și care nu-și plânge de milă. M-am lăsat dus de val. Îmi pare rău. Mulțumesc. Sfârșit.

Am râs, el s-a lăsat pe spate, iar un genunchi i-a aterizat într-o parte, pe piciorul meu.

— Mă distrez chiar mai bine decât cu oaia Lucy. Mulțumesc, Sarah Mackey! Mulțumesc că ai renunțat la după-amiaza ta de joi ca să bei cu mine.

Pieptul mi s-a umplut de spirale dense de plăcere. Mi-am permis să simt plăcere, pentru că era bine să fii fericit.

Apoi Eddie s-a dus la toaletă și am șters aplicația lui Jenni din telefon. Refăcută sau nu, nu mai fusesem atât de fericită în compania unui bărbat – de fapt, în compania nimănui – de foarte mult timp.

— E ceva cu valea asta, nu? a comentat el mai târziu.

Nici el nu mai părea treaz. Barmanul închisese și ne-a zis că putem să stăm în grădină cât dorim.

— Cuptorul diavolului? am sugerat, făcându-mi vânt. Pentru cineva care locuiește în sudul Californiei, mi-e incredibil de cald. Unde-i Pacificul când ai nevoie de el? Sau o piscină. Sau măcar un aer condiționat.

Eddie a râs și a întors capul spre mine.

— Ai piscină?

— Bineînțeles că nu! Conduc o organizație nonprofit.

— Sunt convins că unii directori de organizații caritabile sunt plătiți atât cât să aibă o piscină.

— Ei bine, nu cel de față. Nu am nici măcar un apartament.

S-a uitat la fâșia fierbinte de cer.

— Da, cuptorul diavolului e aici, a spus gânditor. Dar mai e ceva, nu crezi? Ceva străvechi, ceva secret. Valea asta micuță mi s-a părut întotdeauna o rezervă. Un loc în care sunt păstrate tot felul de povești și amintiri. Ca biletele de colecție.

Are dreptate, mi-am zis. Aveam mai multe bilete de colecție păstrate în adâncul văii acesteia decât voiam să recunosc. Și nu conta câți ani fusesem

departe: când mă întorceam, erau aici de fiecare dată. Ecouri ale surorii mele la fiecare cotitură a micului râu Forme, frânturi de cântec în bătrânii fagi, senzația mâinii ei într-a mea. Oglinda nemișcată a lacului, exact ca în ziua în care ne-am întors de la spital. Totul era încă aici. Nevăzut, dar niciodată uitat.

Am stat întinși, am vorbit ore întregi, corpurile noastre atingându-se mereu în unele locuri. Inima mi se dilata și se contracta ca metalul încins.

Ceva era pe cale să se întâmple. Ceva se întâmplase deja. Amândoi știam.

La un moment dat, Frank, fermierul, a venit să-și verifice oaia și să repare gardul și ne-a dat niște cola și un pachet de brânză cheddar din cumpărăturile lui. „Îți sunt dator”, a zis, apoi i-a făcut cu ochiul lui Eddie, de parcă eu nu l-aș fi văzut.

Am băut toată sticla de cola și am mâncat aproape toată brânza. Mă întrebam dacă noua iubită a lui Reuben, care cică îi dăduse întâlnire la un bar de sucuri, o fi băut vreodată mai multe halbe cu cidru, dacă și-o fi pierdut cunoștința în grădina unei taverne cu un străin, iar apoi o fi devorat cola și brânză cheddar. Mi-am dat seama că nu-mi păsa câtuși de puțin.

Mă simțeam ca acasă. Nu doar cu Eddie, ci și aici, în valea asta, unde crescusem. Pentru prima dată din tinerețe simțeam că sunt într-un loc de care aparțin.

În valea noastră secretă s-a făcut în cele din urmă răcoare, după ce soarele arzător părăsise partea asta a lumii. O vulpe de noapte dădea târcoale parcării. Mici grupuri de oameni veneau și plecau, se auzea sunetul vag al paharelor și al tacâmurilor ciocnite, învăluit în freamătul încet al copacilor. Stele strălucitoare brăzdau cerul întunecat.

Eddie mă ținea de mână. Eram din nou la masa noastră. Mâncaserăm ceva – lasagna? Nu-mi mai amintesc. Îmi povestea despre mama lui și despre depresia care o punea la pământ din nou. El urma să plece cu un prieten în vacanță peste o săptămână, să facă surfing în Spania, dar era îngrijorat că o părăsește, deși ea îl asigurase că o să fie bine.

— Pari foarte grijuliu cu ea, i-am zis.

N-a răspuns, dar a ridicat mâinile noastre împreunate și mi-a sărutat articulația degetului.

Acum taverna se închidea, a doua oară, și, chiar dacă nu discutaserăm despre asta, chiar dacă, teoretic, eram încă măritată și menită să sufăr o profundă dramă emoțională, chiar dacă nu mai plecasem niciodată cu un străin la el acasă – mai ales la un atelier din pustie –, era clar ca bolta senină a nopții că urma să-l însoțesc.

Am aprins lanterna de la telefon, pentru că al lui avea ledul atât de uzat, încât nu mai funcționa, și am mers de mână pe drumul pentru bărci, întortocheat și liniștit, cu lucrări închise, de mult uitate, și cu bazine de apă întunecate și sticloase.

M-a lăsat să intru în ferma lui de pustnic – care de fapt era într-un luminiș, străjuită de castani sălbatici, bătrâni și frumoși, și de hasmațuchi care strălucea ușor –, dar acolo nici urmă de elfi, sileni sau creaturi fantastice cu păr mățos, ci doar un vechi Land Rover militar și un mic petic de gazon întunecat, la care s-a uitat suspicios când și-a scos cheile.

— Steve? mi s-a părut că-l aud șoptind.

Nu i-am cerut explicații.

A deschis ușa.

— Intră! a spus.

Nu ne puteam uita unul la altul, pentru că se întâmpla, acum, și amândoi știam deja că e mult mai important decât orele următoare.

Mergând pe lângă aparatele tăcute din atelierul lui, am inspirat mirosul înțepător de lemn proaspăt tăiat și mi l-am imaginat pe Eddie aici: planificând, ciocănind, lipind, tăind. Făcând obiecte frumoase din materiale rafinate cu mâinile lui mari și bronzate. M-am gândit la mâinile acelea pe pielea mea și m-am simțit destul de amețită.

Am trecut de două uși grele – esențiale, mi-a spus el, pentru a opri rumegușul – și am urcat niște scări care dădeau într-un spațiu mare și deschis, plin de lămpi vechi, bârne umbrite și scârțâituri domoale. Afară, copacii se legănau ușor, era întuneric pretutindeni și un nor ca o frânghie plutea pe lângă luna ca un far.

Mi-am luat un pahar cu apă din bucătărie și l-am auzit în spatele meu. Am rămas pe loc o clipă, cu ochii închiși, simțindu-i respirația pe umărul dezgolit. Apoi m-am întors, m-am rezemat de chiuvetă și m-a sărutat.

Dragă Tu.

Uite ce e. Eu sunt măritată. Și am oribila senzație că știi deja.

N-am mințit când ți-am zis că sunt singură. Și în niciun caz n-am mințit când ți-am spus cum m-ai făcut să mă simt.

M-am despărțit de Reuben acum trei luni. Ne-a pus capac faptul că eu nu-i puteam oferi un copil dar cred că amândoi știam de mult că vom ajunge la final de drum. E o poveste lungă – probabil mai lungă decât permite aplicația de mesaje de pe Facebook –, dar a fost foarte greu pentru el

Am fost teribil de ușurată când m-a rugat să stau jos; știam ce urmează să zică. Nu-mi doream decât să fi putut și eu să spun același lucru câțiva ani mai

devreme. Stăteam în fața lui, cu un încărcător în mână, înfășurându-mi firul pe degete până când mi l-a luat, apoi am plâns, știind că el are nevoie de asta.

Despre asta e vorba, Eddie? Din cauza căsniciei mele nu m-ai sunați Dacă da, te rog să-ți amintești cum ne-am simțit când am fost împreună. Totul a fost adevărat. Fiecare sărut, fiecare cuvânt, totul.

Am citit mesajul de trei ori și apoi l-am șters.

În schimb, am scris:

Dragă Eddie.

Bănuiesc că ai aflat că sunt căsătorită. Mi-aș dori foarte tare să am ocazia să-ți explic tot, față în față – însă vreau să știi de-acum că nu mai sunt căsătorită: site-ul nu e actualizat. Am fost – și încă sunt – singură. Și vreau să te văd, să-ți cer iertare și să-ți explic.

Sarah

Tommy, Jo și Rudi pleaseră de mult. De aproape jumătate de oră stăteam ghemuită pe bancheta din spate în mașina lui Tommy.

Trebuia să ies.

În curtea școlii noastre de odinioară, în mijloc, Tommy vorbea la microfon pe o amărâta de platformă. Se prefăcea că-l amuză felul în care sonorizarea îi puncta discursul cu zgomote ascuțite.

Am scrutat din ochi mulțimea. De ce erau azi, aici, Mandy și Claire? N-aveau altceva mai bun de făcut? N-aveau *slujbe*? Îmi simțeam plămânii parcă îndesați într-o cavitate minusculă din spatele nasului. Nu suportam ideea că va trebui să le văd. Nu acum. Nu în starea asta.

— Bună! a apărut Jo de nicăieri. Ce faci?

— Minunat!

— O să fie bine, a spus repede. Chiar dacă Tommy crede că trebuie să mai socializeze, o să se termine într-o oră. O să fiu cu ochii pe tine.

Am ascultat în liniște cum vorbește Tommy despre Matthew Martyn. O adevărată sursă de inspirație pentru elevii lui... A lucrat neîncetat la acest program... Contează mult să lucrezi cu oameni ca Matt...

— Uite ce e, eu... ele sunt aici?

Jo m-a luat de braț.

— Nu știi, Sarah, mi-a spus. Nu știi cum arată.

Am încuviințat, încercând să inspir adânc.

— Ce-ai făcut, oricum? a întrebat ea. Te-ai ascuns în mașină?

— Aproape. I-am scris lui Eddie. Că sunt măritată. Apoi m-am machiat prea mult. Și acum sunt aici.

Au izbucnit aplauze și ne-am întors să vedem cum îi înmânează Tommy microfonul lui Matthew Martyn. Matthew era unul dintre cei care se duc atât de mult la sală, că acum trebuia să-și țină brațele enorme departe de corp ca un pinguin. El și Tommy s-au bătut pe spate de parcă ar fi schimbat locurile.

— În regulă, a zis Jo. Mai bine mă duc să-l aștept. După discursul lui Matthew urmează socializarea.

M-am uitat neajutorată cum se îndepărtează.

După câteva minute, Rudi se plimba cu un pahar de șampanie în mână.

— E așa de plictisitor, Sarah, a zis el.

— Știu.

— Și Tommy e ciudat.

— Pentru că e agitat, i-am spus, luându-i șampania din mână. Te porți vreodată frumos?

— Nu, a zâmbit, apoi a arătat spre o pistă de alergat în orice sezon, care nu exista pe vremea mea. Obstacolele în formă de gard erau aranjate vizavi de culoarele apropiate de noi.

— Pot să sar peste chestiile alea?

— Dacă îmi promiți că rămâi la cele mai mici.

— Super!

Și a fugit.

Amintirile nefericite au ieșit la suprafață și mi s-au scurs pe piele ca transpirația când m-am uitat din nou în jur. Detestam locul ăsta. Și, oricât de prematur ar fi fost, îl uram pe Matthew Martyn. Nu-mi păsa că fusese adolescent: îl făcuse pe alt băiat să plângă, din nou și din nou, și îi plăcuse. Acum vorbea de parcă el ar fi conceput programul acela nenorocit, nu Tommy.

Băusem jumătate din paharul de șampanie al lui Rudi când le-am văzut pe Mandy și pe Claire în spatele mulțimii. La zece metri mai încolo sau poate nici atât.

Mi-am ferit privirea înainte să mă zărească, reperând câteva mici detalii: o rochie albastru cu galben, un breton, grăsime revărsându-se peste breteaua sutienului. Am lăsat paharul, mâinile mișcându-mi-se ca ale roboților din animațiile proaste. Îmi ardea fața.

— Sarah Harrington? mi-a șoptit cineva peste umărul stâng. Tu ești?

M-am întors și am dat nas în nas cu profesoara de engleză, doamna

Rushby. Avea părul ceva mai cărunț, dar aranjat cu aceeași eleganță pe care toate am încercat s-o copiem în anii de școală.

— O, bună ziua! am șoptit cu o voce din care răzbătea isteria.

Fără niciun avertisment, doamna Rushby m-a îmbrățișat strâns.

— Am vrut să fac asta acum mulți ani, dar plecaseși în America. Ce mai faci, Sarah? Cum îți merge?

— Minunat! am mințit. Dumneavoastră?

— Foarte bine, mulțumesc! Ce mă bucur să aud că ești bine! Chiar mi-am dorit să-ți priască în California.

M-am emoționat. Nu numai pentru că sperase la vremuri mai bune pentru mine, ci și pentru că își amintise de mine. Apoi m-am gândit că nu fusesem o elevă obișnuită pe vremea când plecasem.

Doamna Rushby m-a protejat o vreme de mulțime și am început să simt șoapta firavă a încrederii. Am făcut câteva glume și m-am arătat disperat de bucuroasă când a râs. Și-a pierdut cineva, vreodată, dorința de a-și impresiona profesorul preferat? m-am întrebat. Trecuseră mai bine de nouăsprezece ani de când fusesem în clasa ei, nivelul A, și totuși iată-mă aici, încercând să fac glume deștepte despre tragediile cu răz bunări.

Din fericire, doamna Rushby a schimbat subiectul când și-a dat seama că nu mi amintesc numele lui John Webster. Mi-a spus că a văzut o știre despre organizația mea caritabilă când a fost cu familia în California.

— Are ceva de-a face cu înveselirea copiilor internați, nu? Clovni?

Cu cât alunecam pe teritoriul sigur al muncii, cu atât mă relaxam.

— Clovni-doctori, am explicat, cum o făcusem de o mie de ori înainte. Nu clovni. Sunt antrenați să-i sprijine pe copii, să le ușureze experiența medicală, să transforme atmosfera de spital într-una mai puțin intimidantă.

În timp ce vorbeam, aruncam câte o privire spre Mandy și Claire, care încă erau în spatele mulțimii. Rochia albastru cu galben și bretonul îi aparțineau lui Claire, iar spatele gras era al lui Mandy. Corpul ei odată mic și subțire se mărise cu cel puțin treizeci de kilograme de pe vremea școlii, ceva pentru care pe-atunci m-aș fi rugat. Acum nu mai simțeam nimic. S-a uitat la mine, apoi în altă parte.

Doamna Rushby s-a scuzat ca să-i dea ceva altui profesor și eu am terminat restul șampaniei lui Rudi, când alarma de la calea ferată, un sunet pe care nu-l mai auzisem ani întregi, s-a declanșat în depărtare. O clipă am fost din nou la mijlocul anilor '90, o adolescentă croindu-și drum prin incertitudine și emoții exagerate, epuizată doar de efortul de a trăi. O gaură în ciorapi, o încercare timidă de a răspunde la zâmbetul cunoscător etalat de ea. Încercând din răsuputeri să fie pe placul lui Mandy Lee și al lui Claire Peddler.

Doamna Rushby era ocupată și acum mă simțeam expusă, așa că mi-am verificat mesajele pe Facebook. M-am prefăcut încordată și concentrată, ca și

cum aş fi răspuns la un e-mail extrem de important de la serviciu.

Nimic de la Eddie.

Am lăsat telefonul și m-am uitat la Rudi, care măsură din priviri un gard mult prea mare.

— Rudi! am strigat. Nu!

Am făcut un gest care mima tăierea gâtului.

— Pot s-o fac! a strigat la mine.

— Nu, nu poți! am țipat și eu.

— Ba pot!

— Dacă te mai miști un centimetru spre gard, Rudi O’Keefe, îi spun mamei tale că i-ai folosit iar parola!

S-a uitat la mine neîncrezător. Mătușa Sarah n-ar fi niciodată atât de rea.

N-am dat înapoi. Mătușa Sarah sigur ar fi atât de rea.

S-a întors nervos la gardurile mai mici și am observat că se uita cineva la el de pe insulița cu iarbă din mijlocul pistei de alergat. Un ins firav, cu corp de băiat, în blugi fără nicio formă și o haină de ploaie kaki. Încă avea gluga trasă pe cap, deși nu mai ploua. Un elev de liceu? Un fotograf? După câteva secunde mi-am dat seama că privirea lui nu era îndreptată spre Rudi, ci spre partea mea de teren. De fapt – m-am întors, dar în apropiere se aflau doar doamna Rushby și celălalt profesor –, părea ciudat că mă privește pe *mine*.

M-am uitat cu coada ochiului. Bărbat? Femeie? Nu puteam spune. O secundă chiar m-am întrebat dacă e Eddie, dar el era mai înalt decât această persoană. Mult mai înalt.

M-am întors iarăși să mă asigur că nu se uită la altcineva. Nu era nimeni. Dintr-odată, silueta a pornit spre o altă poartă de intrare dinspre drumul principal.

— Scuză-mă, Sarah! a revenit doamna Rushby. Spune-mi, ce mai face soțul tău? Mi-l amintesc din știrea de la televizor. Părea foarte talentat.

M-am uitat peste umăr pentru ultima oară, exact când silueta în haină de ploaie kaki a făcut același lucru. La mine se uita. *Cu siguranță* la mine. Dar, după nicio secundă, s-a întors și a ieșit din curtea școlii.

Pe drumul principal s-a auzit un autobuz electric. Raze lungi și subțiri de soare s-au revărsat din nori și am simțit ceva neliniștitor în stomac. Cine o fi fost omul acela?

Am văzut cum doamnei Rushby i-a căzut fața când i-am povestit că tocmai m-am despărțit de Reuben. O să-i ia ceva timp să se obișnuiască, m-am gândit.

— Conducem compania împreună în continuare. Totul este foarte amiabil și

matur!

— Îmi pare rău! s-a încruntat și și-a încrucișat brațele rușinată. Nu trebuia să fi întrebat.

— Nici vorbă!

Aș fi vrut să-i explic ce ușor era – ce rușinos de ușor – să vorbesc despre Reuben. *De ce m-a urmărit cineva cu o glugă? Asta voiam să știu.*

— Sarah, sunt convinsă că o să fii fericită cu altcineva.

— Sper! am răspuns. Și apoi, spre oroarea mea: De fapt, există un altcineva, dar... E dificil.

Doamna Rushby a fost, în mod evident, surprinsă.

— OK, a spus după o pauză. O, Doamne!

Ce era în *neregulă* cu mine? Asta fusese prima încercare de a discuta normal după două săptămâni.

— Îmi pare rău, am oftat. Vorbesc ca unul dintre elevii dumneavoastră de la examenele GCSE.

— Niciodată nu suntem prea bătrâni să tânjim după cineva, a spus ea cu blândețe, zâmbind. Nu-mi amintesc cine a zis-o, dar subscriu din toată inima.

Nu mi-a venit nimic în minte să răspund, așa că mi-am cerut scuze din nou.

— Sarah, dacă nu am avea scrieri de mii de ani despre suferința din dragoste, ca să nu mai vorbesc despre încrederea pusă la îndoială, pierderea de sine o accelerează, aș rămâne șomeră.

Da, m-am gândit amărâtă. Asta era. Pierderea de sine. Cum aș fi putut să recunosc vreodată că am preferat ideea ca Eddie să fie mort decât să se fi răzgândit pur și simplu? Eram un monstru.

Îmi era dor de Sarah Mackey. Fusese atât de *normală*. Fusese...

— Aaahhh!

M-am răsucit imediat. Rudi trebuie să fi încercat gardurile mult mai înalte. Era ghemuit pe pământ, ținându-și strâns piciorul.

— O, futu-i! a șuierat Jo chiar în tăcerea care a urmat.

A alergat spre el și toți părinții, profesorii și presa locală, toată trupa de juniori a lui Matthew Martyn – ca să nu mai zic de Matthew însuși – s-au întors în același timp, privind dezaprobator spre teren. *Cine e femeia asta care a venit cu Tommy? De ce nu era copilul ei la școală? Și de ce folosește cuvântul cu F?*

— Frumos! am auzit o femeie exclamând.

Era Mandy Lee. I-aș fi recunoscut vocea oriunde.

M-am grăbit spre Rudi, care țipa și stătea ghemuit, și am ajutat-o pe Jo să-i inspecteze piciorul.

— Mami! a gemut, un cuvânt pe care nu-l mai auzisem la el de ani buni.

Jo l-a cuprins în brațe, l-a sărutat, i-a zis că e în siguranță. Un bărbat înalt, ascuțit la față, s-a dus la Jo și a anunțat-o că se ocupă cu acordarea primului ajutor.

— Lasă-mă să-l consult, te rog, i-a zis, iar gemetele lui Rudi creșteau, semănând cu sirenele ascuțite.

Nu se accidenta niciodată pe jumătate.

După ce Jo l-a dus pe Rudi cu un taxi la secția de răni minore de la Spitalul Stroud, am fugit la toaletă, cu gândul vag că trebuie să-mi revin.

Mi-am trecut mâna peste peretele din piatră cubică, știind că undeva, sub straturile de vopsea, numele meu era scrijelit lângă al lui Mandy și al lui Claire, împreună cu câteva cuvinte dure despre cum nimeni, niciodată, nu va interveni între noi. Ce ironie, având în vedere că, la câteva zile după ce ne juraserăm, pe peretele din toaletă să nu ne despărțim, au decis să mă elimine de lângă băncile lor toată ziua și am sfârșit prin a-mi lua masa de prânz în aceeași cabină. Plouase și nu aveam unde să mă duc. Îmi amintesc izbucnirea durerii când îmi foșnise ambalajul de la pachet și cineva – o fată care nu spusese niciodată cine e – a tras cu ochiul pe sub ușă să vadă ce fac.

Am tras apa, gândindu-mă la persoana necunoscută care mă privise de sub glugă mai devreme. În afară de Eddie, cine mai știa că sunt în Stroud astăzi? Oare el – sau ea – chiar se uitase la mine? Și, dacă da, de ce?

Mi-am verificat mesajele de pe Facebook înainte să ies din cabină, dar nu primisem nimic de la Eddie. Nu mai fusese online din ziua în care ne întâlniserăm. Poate că Jo are dreptate, mi-am zis. Poate ar trebui să postez public pe pagina lui. La urma urmei, nu m-ar opri decât frica de ce ar spune ceilalți despre mine. De ce ar spune Eddie. Și, dacă eram atât de sigură cum susțineam că i s-a întâmplat ceva rău, asta ar fi trebuit să fie ultima mea grijă.

Ideea îmi dădea târcoale ca o pasăre închisă într-o cameră.

Dar apoi: Nu! a fost răspunsul. Nu e așa de simplu. Nu i-am scris pe pagină pentru că...

Pentru că *cei*

Trebuia să scriu ceva. Dacă Eddie chiar dispăruse în vreun canal, dacă într-adevăr se înecase în Strâmtoarea Gibraltar, eram al naibii de nepăsătoare.

Am intrat pe pagina lui de Facebook, am tras îndelung aer în piept și am scris.

L-a văzut cineva recent pe Eddie? Am încercat să-l contactez. Sunt cam îngrijorată. Anunțați-mă dacă aveți vești de la el. Mulțumesc.

Și, înainte să am șansa să mă opresc, am apăsat „Postează”.

Deodată, toaleta s-a umplut de sunete pe care mi le aminteam. Pălăvrăgeala pe un ton ascuțit, fermoarul tras al portfardurilor, bagheta de la rimel introdusă de mai multe ori în tub. Câteva femei vorbeau cu buzele rotunjite în timp ce-și dădeau cu ruj. Râdeau în hohote că încă se machiază în oglinda de la toaletă după atâția ani, iar eu am zâmbit, deși nu aveam chef.

— Ai văzut-o pe Sarah Harrington? a întrebat cineva. A fost o surpriză!

— Știu! s-a auzit vocea lui Mandy. Are curaj, dacă apare așa.

Au urmat murmure de aprobare.

— Pot să împrumut rimelul tău? Al meu s-a întărit.

Robinetele deschise și închise; oftatul inutil în fața uscătorului de mâini care n-a funcționat niciodată.

— Ca să fiu sinceră, am fost un pic dezamăgită s-o văd, a spus Claire.

Cealaltă femeie a tăcut.

— Voiam doar să am o după-amiază plăcută, să fiu alături de Matt... știi ce zic?

Știi ce zici Am repetat o vreme ca să intru în atmosferă.

— Da, a răspuns Mandy. Bineînțeles, și ea are dreptul să fie aici ca oricine altcineva, dar e... ei bine, dificil. Pentru noi, cel puțin.

Claire a fost de acord.

— S-a prefăcut că nu m-a văzut mai devreme, a zis Mandy. Și mă tem că am făcut același lucru. Și așa ar trebui să faci și tu, Claire, dacă o să te streseze.

Prin genul ăsta de atitudine devenise populară în școală. *Hai s-o ignorăm pe Claire mâine. Hai să creăm identități false. Însă nu și pentru tine, Sarah – nu pari suficient de în vârstă.*

— Am prea multe pe cap acum, nu-mi stă mintea la Sarah Harrington.

Mai multe murmure aprobatoare.

— Tommy Stenham arată bine, a zis veselă Claire. Nu crezi?

O, fusese mortală la asta! Strecoară un biet om în conversație – ton inofensiv, intenții criminale – și așteaptă tremurând să preia Mandy conducerea.

— Chiar arată foarte bine, a aprobat Mandy, deși iubita lui m-a cam nedumerit.

Vocea i s-a transformat în hohote de râs. Eu am încercat să respir încet.

— O, aia nu e iubita lui, a spus Claire. Iubita lui e avocată. Matt a văzut o fotografie cu ea. Se pare că arată mult mai bine decât femeia cu băiatul.

— Presupun că adevărata surpriză e că are o iubită, a zis Mandy.

Chicoteli malefice. Mai multe robinete. Mai multe prosoape. Apoi au început să enumere din nou, cu vocile îngroșate de plăcerea vinovată, toate lucrurile pe

care băieții le spuneau despre Tommy. Printre hohote de râs, au conchis că fusese totul *foarte crud*. Au trecut apoi la cât de lungă și de adecvată evenimentului era rochia lui Jo, la proporțiile generoase ale corpului ei, la spectacolul rușinos pe care îl dăduse Rudi și am început să fierb. Să le aud bârfindu-mă fusese oribil și-mi imaginam că ar fi în stare să zică absolut orice despre mine. Însă despre Tommy? Jo? Nu!

Așa că am deschis larg ușa cabinei și am dat nas în nas cu ele: niște femei de treizeci și șapte de ani, cu părul atent aranjat, parfumate și cu ținutele pe care n-ar recunoaște că le-au cumpărat special pentru ocazia asta. S-au întors toate, cu rimelul în mână, cu luciul de buze strălucind respingător. S-au uitat lung la mine și eu la ele.

Dar nu am scos niciun cuvânt. Sarah Mackey, speaker principal, lobbyist, organizator de campanii. A stat în fața prietenelor ei vechi fără să vorbească, apoi a plecat.

Ziua a opta: ziua în care am plecat

— A fost cea mai bună săptămână din viața mea, a zis Eddie în ziua în care am plecat din casa lui.

Îmi plăcea asta la el. Părea să spună mereu ce gândește; nimic nu era prelucrat. O experiență de roman pentru mine, deoarece, când am revenit în Anglia, toată lumea prelucra tot.

Zâmbind, și-a pus mâinile mari în jurul feței mele și m-a sărutat din nou. Inima mea era larg deschisă și viața mea începea din nou. În viața mea nu fusesem mai sigură de ceva.

— Vreau să-i cunosc pe părinții tăi, mi-a zis, pentru că par foarte drăguți și pentru că te-au făcut pe tine. Dar mă bucur că au fost nevoiți să plece.

— De acord! Mi-am plimbat un deget pe antebrațul lui.

— Mi se pare o extraordinară dovadă a providenței. Stăteam acolo, pe pajiște, vorbind cu o oaie, și tu ai intrat în viața mea ca și cum ai fi așteptat semnalul din culise. Apoi ai venit la tavernă și... m-ai plăcut. A zâmbit. Cel puțin, așa mi s-a părut.

— Foarte mult! Am întins mâna și am strecurat-o în buzunarul pantalonilor lui scurți. Chiar foarte mult!

Afară cânta o mierlă pe o ramură și trilul ei se auzea până departe. Amândoi ne-am întors s-o ascultăm.

— Ultima strigare, a spus.

Mi-a dat o crăcuță înflorită din vasul de pe pervaz. Primăvara trecuse încet și florile din pomi încă acopereau crengile, ca un fel de frișcă.

— Ultima strigare. Ar trebui să-mi anulez vacanța?

— N-ar trebui, m-am forțat să spun.

Am învățat codița florii între degete.

— Du-te și distrează-te! Trimite-mi detaliile despre zbor și o să fiu la Gatwick de azi într-o săptămână.

— Ai dreptate, a oftat el. Trebuie să plec în vacanța asta și să mă bucur de ea. În mod normal, o săptămână în Tarifa m-ar fi dus la extaz. Pot să te sun, nu? Din Spania? Nu-mi pasă cât costă. Dă-mi numărul tău de telefon și al apropiaților tăi până când o să te văd din nou. Putem să vorbim pe Facetime sau pe Skype.

Am râs, chiorându-mă printre fisurile ecranului să-mi salvez numărul în telefonul lui vechi și stricat.

— Parcă-ai trecut peste el cu tractorul, i-am zis, punând crenguța înflorită pe pervaz.

— Trece și numărul de acasă de la ai tăi, a spus. Și pe cel de unde stai în Londra. Cum îl cheamă pe prietenul tău? Tommy? Trece și adresa lui ca să-ți trimit o telegramă. Dar înainte te duci în Leicester să-l vezi pe bunicul tău, nu?

Am dat din cap că da.

— Ei bine, dă-mi și numărul și adresa lui.

— Crede-mă, nu vrei să vorbești cu bunicul la telefon! i-am răspuns râzând. I-am înapoiat telefonul.

— Hai să ne împrietenim și pe Facebook.

A deschis aplicația și mi-a scris numele:

— Tu ești aici? Pe plajă?

— Eu sunt.

— Foarte californian!

S-a uitat la mine și mi s-a strâns stomacul de emoție.

— O, Sarah Mackey, ești adorabilă!

S-a aplecat și mi-a sărutat umărul și partea din față a cotului. Inima aproape că-mi bătea în gât. Mi-a ridicat părul și m-a sărutat pe spate, în dreptul coloanei vertebrale, coborând spre maiou.

— Sunt înnebunit după tine, a spus.

Am închis ochii și i-am inspirat mirosul. Pielea, hainele, săpunul pe care-l folosiserăm la duș. Nu-mi imaginam că pot supraviețui fără asta șapte zile. Și, oricât îl iubisem pe Reuben, niciodată nu percepușem despărțirea de el ca pe o chestiune de supraviețuire.

— Și eu după tine, am spus și l-am strâns în brațe. Dar cred că știi. O să-mi fie dor de tine. Foarte tare.

— Și mie o să-mi fie dor de tine!

M-a sărutat din nou, îndepărtându-mi părul de pe față.

— Când mă întorc, îți fac cunoștință cu prietenii mei și cu mama.

— Minunat!

— Și vreau să-i cunosc pe părinții tăi, pe prietenii tăi englezi și pe bunicul terifiant, dacă se întoarce.

— Desigur!

— Și vedem ce facem ca să rămânem împreună cumva, undeva.

— Da. Tu, eu și cu Mouse.

Mi-am strecurat mâna înapoi în buzunarul lui și am simțit micul breloc de lemn. A făcut o pauză.

— Ia-o tu! mi-a spus și a scos cheile. Ai grijă de ea până mă întorc. Mereu mi-e frică să n-o pierd pe plajă. Înseamnă mult pentru mine.

— Nu! Nu pot să ți-o iau pe adorabila de Mouse. Nu fi nebun...

— Ia-o! a insistat. Așa știm că o să ne revedem.

Mi-a pus-o pe Mouse în palmă. Am privit ochii ei negri, apoi pe ai lui Eddie.

— Bine. Am închis-o între degetele mele. Ești sigur?

— Foarte sigur.

— O să am mare grijă de ea.

Ne-am sărutat îndelung, el, sprijinit de stâlpul de rezistență din partea de sus a scărilor, eu, strânsă tare la pieptul lui, Mouse, la mine în mână. Ne-am pus de acord să nu mă conducă până la ușa din față. Părea prea dramatic, prea ca o despărțire adevărată.

— Te sun azi, mai târziu, a spus el. Nu știu exact când, dar te sun. Promit!

Am zâmbit. Era drăguț din partea lui să recunoască frica aia veche, enervantă, de a nu fi sunat. Dar știam că o să mă sune. Știam că o să facă tot ce mi-a spus.

— La revedere, i-am zis, sărutându-l pentru ultima oară.

Am luat crenguța înflorită și am coborât pe scări, întorcându-mă la capătul lor.

— Să nu te uiți după mine! i-am zis. Gândește-te că am ieșit doar să cumpăr lapte sau altceva.

— Bine. La revedere, Sarah Mackey! a zâmbit el. Ne vedem în câteva minute, cu sau fără lapte.

Amândoi am tăcut, privindu-ne. Am râs, fiind pur și simplu fericiți. *Spune, m-am gândit. Spune, deși pare o nebunie, deși vă știți doar de o săptămână. Spune!*

A spus-o el. S-a sprijinit de stâlpul de rezistență, și-a încrucișat brațele și a zis:

— Sarah, cred că m-am îndrăgostit de tine. E prea mult?

Am răsuflat.

— Nu. E perfect!

Am zâmbit amândoi. Trecuserăm de un punct fără întoarcere.

După un timp care mi s-a părut lung, foarte lung, i-am trimis o sărutare și am dispărut în dimineața luminoasă.

Dragă Tu.

Mi-a fost așa de dor de tine azi, surioară!

Mi-e dor de râsul tău năstrușnic și de dulciurile cu lapte pe care le cumpărai mereu din banii tăi de buzunar. Mi-e dor de orga pe care o aveai când erai mică, orga care cânta melodia aia exasperantă când apăsați pe butonul galben. Te prefăceai că o cânti singură și râdeai prosteste, crezând că m-ai păcălit.

Mi-e dor să găsești dovezi că mi-ai cotrobăit prin dormitor în lipsa mea. Mi-e dor de cum întindeai gemul până la marginile întărite ale feliei de pâine ca să nu existe nicio mușcătură fără gem.

Mi-e dor de sunetul pe care-l scoteai când dormeai. Uneori mă opream din programul încărcat al adolescenței furioase și ascultam la ușa ta. Respirații blânde. Stele pe tavan. Foșnetul lenjeriei tale cu naveta spațială pe care ai vrut-o neapărat, chiar dacă vânzătorul a zis că e pentru băieți.

O, Hedgehog³! Ce dor mi-e de tine!

Lucrurile nu stau atât de bine pentru mine, momentan. Nu știu ce să fac – simt că-mi pierd mințile.

Să sperăm că nu, ce zici?

În orice caz, te iubesc. Întotdeauna. Iartă-mă că n-am găsit ceva mai vesel de spus.

Eu XXX

Dacă nu mă găsiți la telefon, s-ar putea să fiu la atelierul din Gloucestershire, scrie pe pagina lui Eddie la „Contactează-mă”.

Păstrez lucrurile destul de simple pe acolo: un cuptor cu lemne, un ceainic plin de temperament, un birou și cam atât, până aici merge luxul. Dar am un telefon, în caz că sunt atacat de urși sau de bandiți. Încearcă la 02185...

Am marcat numărul. „Apel?” m-a întrebat telefonul.

— Sarah?

Era Jo, care mă striga din bucătărie.

— Poți să verifici supa?

— Imediat!

Am apăsat pe „Apel”.

Telefonul a sunat și adrenalina a crescut repede, presându-mi arterele ca gazul într-un balon mult prea plin. M-am sprijinit de perete, sperând că nu va răspunde sau sperând că va răspunde. Întrebându-mă ce-am vorbi dacă ar răspunde și ce aș face dacă nu ar răspunde.

„Bună! Sunt Eddie David, tâmplarul. Scuze că nu răspund. Lăsați-mi un mesaj și o să vă sun înapoi cât de curând sau încercați pe telefonul mobil. La revedere!”

Am închis. Am tras apa. Mă întrebam dacă se va opri vreodată.

Îmi petreceam sfârșitul lunii iunie în Anglia de nouăsprezece ani. În mod normal, stăteam trei săptămâni la Gloucestershire, cu părinții mei, și una la Londra, cu Tommy. Londra era suficient de aproape de Gloucestershire ca să funcționeze. Călătoria asta fusese însă altfel. Din cauza bunicului, care rămăsese brusc total imobilizat, mama și tata nu se mai întorseseră. Captivi undeva la trei ore de Leicester, o parte din timp îl îngrijeau pe el, o parte din timp tăiau frunză la câini și încercau să-i găsească un îngrijitor care să nu încerce să-l omoare. Iar momentele libere și le petreceau la telefon, cu mine.

— Ne simțim groaznic că tu ești acolo și noi aici, zicea mama supărată. Există vreo șansă să mai rămâi puțin?

Fusesem de acord să mai stau două săptămâni și mi-am schimbat biletul de avion pentru 12 iulie. Îi promisesem lui Reuben că o să încep să lucrez de la distanță după vacanță și, ca să-i dovedesc, acceptasem o invitație să vorbesc despre tratamentul paliativ în cadrul unei conferințe organizate de propriul nostru consiliu britanic și, de altfel, singurul.

Până reîncepeam serviciul însă, stăteam în Londra. Casa părinților mei goală – cu Eddie la aproape o milă distanță – era o idee mult prea încântătoare ca să n-o iau în calcul. Zoe fusese mai mult plecată, deci eram doar eu cu Tommy: exact ce-mi trebuia.

Dar stăpâna casei tocmai se întorsese de la o masă rotundă despre justiție în tehnologie în cadrul Uniunii Europene; obosită, și totuși impecabilă, stând lângă cuptor într-o bluză de mătase fără mâneci și amestecând ramenul pe care îl pregăteam ca să-i urez bun venit acasă.

Am rămas rușinată în pragul ușii, privind-o. Era unul din acei oameni care n-au nevoie de șorț nici măcar atunci când poartă mătase. Zoe Markham era o femeie a preciziei și a economiei, nu doar în vorbire, ci și corporal. Vorbea foarte

puțin și foarte rar, nu i se părea potrivit să gesticuleze și să facă zgomot. De fapt, dacă n-ar fi fost comportamentul față de Tommy din primul an de relație, n-aș fi putut să jur că facem parte din aceeași specie. Fusesse încurajator de umană de atunci; nu-și luase mâinile de pe el, mereu îl obliga să facă *selfie-uri* sentimentale și chiar angajase un fotograf profesionist care să le facă poze împreună când se antrenau.

— A, Sarah! a spus uitându-se în sus. Am salvat cina.

Zâmbetul ei m-a făcut să mă gândesc la smântână.

Nu știi niciodată ce face un om în spatele ușilor închise, mi-am zis, dar ideea că Zoe s-ar ascunde în toaletă să sune la atelier un bărbat, la opt seara, deși el o ignorase trei săptămâni, m-a făcut brusc să râd. Tommy, care habar n-avea de ce râdeam, dar era agitat ca o pisică în seara asta, a izbucnit și el în râs.

Zoe a fost neclintită ca marmura cât am luat masa, privindu-mă cu ochii ei gri. Mă tulbura cel mai tare la ea faptul că nu vorbește și că are nenorocita aia de *privire* iscoditoare. (Tommy a spus o dată că asta e calitatea care o face un avocat de succes. „Nu-i scapă nimic”, mi-a zis, de parcă asta ar fi fost o calitate slăvită în lumea reală.)

— Am auzit că plângi după un bărbat, a spus.

— Nu cred că *plângi* e cuvântul potrivit, a adăugat repede Jo. Ea e mai degrabă... confuză.

Zoe s-a întors spre Jo, dar n-a răspuns nimic.

Mă surprinsese s-o văd pe Jo în seara asta. Nu-i plăcea Zoe și nici nu ascunsese asta. (Nici mie nu-mi plăcea Zoe, dar mă pusesem de acord cu mine însămi că o să mă străduiesc. Zoe își pierduse ambii părinți în incendiul de la stația de metrou King Cross, în 1987, și pe oamenii cu o astfel de scuză trebuie să-i ierți.)

Zoe și-a dat după ureche o șuviță de păr blond-deschis.

— Deci ce se întâmplă?

— Probabil că povestea e întocmai cum a relatat-o Tommy, am spus. Am stat o săptămână împreună. A fost... ei bine, special. El a plecat în vacanță, a zis că o să mă sune înainte să decoleze, dar n-a sunat și nu mai știu nimic de atunci. Cred că i s-a întâmplat ceva.

S-a încruntat ușor.

— Cum ar fi?

Am zâmbit timid.

— I-am cam înnebunit pe Jo și pe Tommy cu teoriile mele. Nu cred că mai are rost să le reiau.

— Chiar deloc, a zis Tommy. Suntem la fel de nedumeriți ca tine, Harrington.
Iar Jo, deloc nedumerită, dar care nu voia să stea umăr la umăr lângă Zoe, a fost de acord.

— Chiar e un mister, a explicat ea. Sarah i-a lăsat un mesaj pe pagina de Facebook, întrebând dacă știe cineva ceva despre el, dar încă n-a răspuns nimeni. N-a intrat pe Whatsapp sau pe Messenger de câteva săptămâni, iar pe conturile lui din social medii e liniște.

— *Media*, a zâmbit Zoe. *Social media* e corect.

Cu o mișcare scurtă și îndemânică din încheietură a ridicat tălții perfect înfășurați din supă ei. A mâncat un moment, părând gânditoare. Apoi:

— Lasă-l! a spus apoi, pe un ton decisiv. Pare slab. Meriți ceva mai mult decât un bărbat slab, Sarah.

Conversația a trecut la atentatele din Turcia, dar mi-am dat seama că m-am întors la Eddie după câteva minute. *Ce e în neregulă cu mine?* mă gândeam disperată. *Ce am ajuns!* Orice făceam, oricât de serioase erau evenimentele din jur, păream capabilă să mă concentrez pe un singur lucru.

Probabil că va trebui să-l uit, iată un gând care-mi tot dădea târcoale. *Probabil că va trebui să accept că pur și simplu s-a răzgândit*. Ideea mă paraliza, neîncrederea mă amorțea. Și totuși, trecuseră trei săptămâni de când ne luaserăm la revedere și încă nu primisem nicio veste de la el. Și nimeni nu răspunsese – nici măcar nu *remarcase* interesul meu pentru el – pe pagina de Facebook.

— Iar am pierdut-o, a spus Zoe.

— Nu, nu, doar mă gândeam la Turcia, am răspuns eu, roșind.

— Toți am iubit și am pierdut, a zis Zoe din senin. Cel puțin indicele tău de masă corporală este scăzut.

— O! Serios? am replicat șocată.

Nu era imposibil. Nu aveam poftă de mâncare și alergasem în fiecare zi, doar pentru că îmi provoca o durere în piept altfel decât cea obișnuită.

— Aș putea să mă uit la orice femeie de pe pământ și să-i spun indicele de masă corporală, a zâmbit Zoe.

N-am îndrăznit s-o privesc pe Jo, dar eram destul de sigură că „aș putea să mă uit la orice femeie de pe pământ și să-i spun indicele de masă corporală „urma să apară în conversațiile viitoare.

— Unul dintre avantajele-cheie ale inimii frânte, a continuat Zoe. Slăbești și te tonifiezi. Arăți fantastic!

Și-a pus unul peste altul picioarele subțiri, perfect tonificate, și a pescuit un crevetă din castron.

După ce am strâns masa, mă simțeam epuizată. Prea epuizată ca să desfac bomboanele pe care le cumpărasem cu intenția de a pretinde că le-am făcut eu

însămi. Prea epuizată ca să-mi pese măcar că verific cu nonșalanță pagina de Facebook a lui Eddie, în timp ce fac cafea.

Așa că am ajuns să mă uit în gol pe profilul lui o bună bucată de vreme, până să-mi dau seama că în sfârșit îmi răspunsese cineva. De fapt, îmi răspunseseră doi oameni. Am citit postările o dată, de două ori, de trei ori, apoi am trecut prin bucătărie și i-am pus telefonul în față lui Tommy.

A citit postările de câteva ori, înainte să-i dea telefonul lui Zoe, care le-a citit o dată, n-a zis nimic, apoi i-a pasat telefonul lui Jo.

Gândurile mi se învârteau ca într-o tornadă.

— Ei bine, a îndrăznit Tommy, cred că îți datorăm scuze, Harrington.

S-a uitat lung la Zoe, care probabil că nu-și ceruse scuze niciodată în viață.

Cald. Era prea cald. Mi-am dat jos cardiganul, care a căzut pe podea.

Îmi vâjâia capul când m-am aplecat după el. *Îmi era mult prea cald.*

— La naiba! a exclamat Jo, ridicând privirea din telefon. Poate chiar ai avut dreptate.

— O, *fii serioasă!* a râs Zoe. Postarea asta nu înseamnă nimic.

Dar, pentru prima oară de când îmi aduceam aminte, Tommy a contrazis-o.

— Nu sunt de acord, a replicat. Cred că asta schimbă tot.

Azi după-amiază, un Alan pe care nu-l cunoșteam îmi răspunsese la mesaj:

Tocmai m-am uitat pe profilul lui din același motiv și am văzut postarea ta, Sarah. A plecat chiar să dea de veste după ce a contramandat vacanța de săptămâna următoare. Ți-a scris cineva de asta? Dă-mi de știre, dacă afli ceva.

Apoi altcineva, Martin, scrisese:

Mă gândeam la același lucru. N-a mai venit la fotbal de câteva săptămâni. Ce-i drept, se știe că nu e de încredere, dar asta întrece orice limită, îmi pare rău să spun că aseară am fost făcuți praf cu 8 – 1. Un episod rușinos în lunga și magnifica noastră istorie. Avem nevoie de el.

Câteva secunde mai târziu, același tip, Martin, a postat o poză cu Eddie și a scris:

Găsiți-l pe acest bărbat. Undeeste Wally și în final:

E inacceptabil că hashtagurile n-au semne de punctuație.

M-am holbat la poza lui Eddie, cu o halbă cu bere în mână.

— Unde ești? am șoptit îngrozită. Ce s-a întâmplat? în tăcerea care a urmat, mi-a sunat telefonul.

Toată lumea mă privea. Am răspuns. Era un număr ascuns.

— Alo?

Tăcere – o tăcere de om –, apoi s-a întrerupt.

— A închis, le-am zis.

— Cred că ai avut dreptate, a recunoscut Jo după o lungă pauză. Se întâmplă ceva foarte ciudat.

12

Ziua a doua: dimineața de după

Ar fi trebuit să fiu frântă. Profund epuizată și probabil mahmură, mai mult ca sigur, deloc dornică să mă trezesc înainte de miezul zilei. M-am trezit însă la șapte, simțind că aș putea cuceri lumea.

Era acolo. Dormea lângă mine: Eddie David. O mână întoarsă spre mine, odihnindu-se pe partea moale, inferioară, a abdomenului meu. Visa. Mâna care-mi atingea buricul zvâcnea din când în când ca o frunză în bătaia vântului slab.

Perdelele se încrețeau la capete pe măsură ce dimineața se revărsa prin fereastra deschisă. Am tras în piept o gură mare de aer, venit direct din vale ca apa de primăvară, și m-am uitat prin cameră. Mouse stătea lângă cheile lui Eddie, pe o comodă veche din lemn.

Abia dacă îl cunoșteam pe acest bărbat, bineînțeles. Ne întâlniserăm cu nici douăzeci și patru de ore în urmă. Nu știam cum îi plac ouăle, ce cântă la duș, dacă știe să cânte la chitară, dacă vorbește italiana sau desenează caricaturi. Nu știam ce trupe a idolatrizat când a fost adolescent sau ce va vota la referendum.

Abia dacă îl cunoșteam pe Eddie David, și totuși simțeam că-l știu de ani întregi.

Simțeam că fusese și el acolo când hoinăream pe câmpii cu Tommy, Hannah și prietena ei, Alex, construind vizuini și visuri.

Reuben fusese primul bărbat cu care ajunsesem în pat înainte.

Prima dată se întâmplase repede, în camera de oaspeți a cuiva, atunci când se uniseră două suflete mici și pierdute pe zgomotul puternic al aerului condiționat și o listă de melodii foarte bine organizată pe un CD-player. Atunci însemnase totul pentru noi, dar, pe măsură ce trecuseră anii, zâmbeam cu tristețe la gândul că fusese așa de urât. Noaptea trecută nu existase niciun fel de senzație ciudată. Niciun fel de stângăcii deplasate sau întrebări. Mi-am mușcat buza, zâmbind timid spre chipul adormit al lui Eddie.

A respirat greu, s-a întins și a venit și mai mult spre mine. Nu s-a trezit. Doar a întins brațul și l-a pus în jurul meu. Am închis ochii, păstrând în memorie senzația pielii lui atingând-o pe a mea și greutatea mâinii lui.

Lumea și problemele ei imposibil de rezolvat îmi păreau foarte îndepărtate.
Am adormit la loc.

Când m-am trezit din nou, era trecut de miezul zilei și se simțea un miros puternic de pâine la cuptor.

Mi-am pus un hanorac de-al lui și am trecut speriată din dormitor în spațiul enorm în care locuia. Lumina se strecura prin luminatorul din tavan și prin ferestrele prăfuite, împreună și separată de o rețea de grinzi vechi, pline de nituri, creștături și cârlige ruginite.

Eddie trebăluia prin bucătărie, în partea cealaltă a camerei, și vorbea cu cineva la telefon. Particule fine de făină se ridicau de pe masa pe care o curăța cu mâna liberă, plutind ca un nor în lumina de sub ferestrele din acoperiș.

— Bine, a spus. Bine, Derek, mulțumesc! Da, și tu. Ne auzim curând, OK? Pa!

După un scurt moment de liniște, a dat drumul la un aparat de radio ascuns în spatele sticlelor de pe pervaz. Dusty Springfield tocmai termina de cântat *Son of a Preacher Man*.

Telefonul i-a sunat din nou.

— Bună, mamă!

A udat o cârpă și a șters masa.

— O, a ajuns deja? Excelent! Bine. Da, eu...

A tăcut, rezemându-se de blat.

— Sună drăguț. Distrează-te, da? Trec pe la tine în drum spre aeroport, dacă nu mă suni înainte, a continuat.

O pauză.

— Sigur, mamă! OK! Pa!

A pus telefonul jos și s-a îndreptat spre cuptor să tragă cu ochiul prin geam.

— Bună! am spus în cele din urmă.

— O! Bună! s-a întors el spre mine. Fac pâine!

Mi-a zâmbit larg și mă întrebam dacă nu cumva trăiesc un fel de vis halucinant, o evadare disperată din calvarul cotidian al hârtilor pentru divorț și al căutării unei noi case. Bărbatul ăsta frumos și exuberant își făcuse apariția într-o parte a lumii de care ajunsese să-mi fie frică și picta totul în culori vii.

Nu era un vis, nu putea să fie, pentru că freamătul din pieptul meu era mult prea mare. Cumva, era real. (O să ne sărutăm pe gură? O să ne îmbrățișăm ca și cum ne-am fi cunoscut de ani întregi?)

Era un spațiu special amenajat pentru micul dejun, care despărțea bucătăria de restul camerei – o masă mare și elegantă, făcută din ceva frumos. M-am așezat,

și el a zâmbit, aruncându-și cârpa pe umăr și venind spre mine. S-a aplecat peste masă și mi-a răspuns la întrebare printr-un sărut apăsător pe gură.

— Îmi place cum îți stă în hanoracul meu, a zis.

M-am uitat la el. Era gri și foarte uzat la încheieturi. Avea mirosul lui.

Dusty Springfield i-a cedat locul lui Roy Orbison.

— Sunt foarte impresionată că ai făcut pâine, am spus. Miroase incredibil!

Apoi m-am încruntat:

— O, stai puțin! Ești unul dintre oamenii ăia groaznici care au sute de talente?

— Sunt unul dintre ăia care pot face prost o mulțime de lucruri, dar cu mult entuziasm, mi-a răspuns. Poți să-i spui talent, dacă vrei. Prietenii mei folosesc alte denumiri.

A tras un scaun din partea cealaltă și s-a așezat în fața mea, oferindu-mi suc de portocale.

I-am simțit genunchii presându-i pe ai mei.

— Spune-mi câteva dintre nontalentele tale! l-am rugat.

El a râs:

— Cânt la banjo? Și la ukulele. Învăț singur să cânt la mandolină, care e mai complicată decât am crezut. O, și recent am învățat să arunc cu ciocanul. A fost fantastic!

A mimat aruncarea, scoțând un sunet strașnic.

Am zâmbit.

— Și... ei bine, uneori mă provoc singur să fac lucruri din bucăți de calcar pe care le găsesc în pădure, doar că nu mă pricep deloc la asta. Și fac pâine destul de des, deși, din nou, fără prea mare pricepere.

Am început să râd.

— Altceva?

Mi-a mângâiat articulația degetului.

— Nu țese vreo poveste în capul tău în care eu reușesc tot, Sarah, pentru că nu este așa.

A sunat o alarmă și s-a ridicat să verifice pâinea. Eddie are un simț al spațiului atât de puternic, m-am gândit, imaginându-mi cum scotocește după lucruri de sculptat prin pădurile din preajmă. Aproape că făcea parte din valea asta, ca un stejar. Bucăți din el poate că ar fi purtate în lumea largă când se schimbă anotimpurile sau pe vreme rea, dar inima lui ar rămâne în pământ. În acest pământ, în această vale.

M-am gândit din senin că nu simt același lucru față de LA. Iubeam LA: era casa mea. Îmi plăceau căldura, mărimea lui, ambiția, senzația de anonim pe

care mi-o oferea. Nu era vorba despre nisipul din deserturi sau despre valurile oceanului.

— Pâinea mai trebuie lăsată, a spus el, așezându-se înapoi. La ce te gândești?

— Mi te imaginam ca un copac și pe mine ca un deșert.

A zâmbit.

— Înseamnă că nu suntem prea compatibili.

— Nu asta am vrut să zic. Era... Oh, nu mă băga în seamă! O făceam pe ciudată.

— Ce fel de copac eram? a întrebat.

— Am ales un stejar. Unul bătrân.

— Nu poți să dai greș cu stejarul. Și fac patruzeci de ani în septembrie, deci se justifică bătrânețea.

— Și mă gândeam cât de înrădăcinat pari. Chiar dacă spui că lucrezi la Londra destul de des, e parcă... Nu știi. Parcă ai face parte din peisaj.

Eddie s-a uitat pe fereastră. În vale, pâlcuri de lavandă se legăneau în adierea vântului.

— Nu mi-am pus problema așa, a zis. Dar ai dreptate. Nu contează de câte ori mă duc la Londra să asamblez o bucătărie, să joc fotbal, să-mi văd prietenii – și mă trezesc spunându-mi *iubesc orașul ăsta* –, tot aici mă întorc. Nu pot altfel. Ai aceeași senzație când pleci din LA?

— Nu, nu chiar. E locul în care am ales să stau.

— Corect.

În vocea lui s-a simțit o urmă de dezamăgire.

— Însă e amuzant, am continuat. Când te ascult vorbind despre toate lucrurile pe care le faci, despre pasiunile tale, îmi dau seama cât îmi lipsesc toate astea. În LA poți avea totul, la orice oră din noapte, livrat, descărcat... Acum se zice că vor fi posibile livrările cu *drona*. Nu mai există limite. Dar, cu toate astea, nu-mi amintesc când am făcut ultima oară ceva, în afară de a sta în patul meu. Rar merg la sală, nu cânt la niciun instrument și nu merg la cursuri seara.

Cât de neinteresantă sunam. Cât de bidimensională.

Eddie părea gânditor.

— Cui îi pasă de pasiuni, dacă îți petreci tot timpul cu jobul pe care îl iubești?

Mi-a răsucit o șuviță de păr între degetele lui.

— Hmm... am zis. Îmi place, dar... e provocator. Non-stop. Lucrez chiar și când vin în Anglia în vacanță.

Eddie a zâmbit.

— Alegerea, am spus în cele din urmă. O să-mi amintești că am dreptul să

aleg.

A ridicat din umeri.

— Nu toți oamenii construiesc o organizație caritabilă pentru copii de la zero. Dar toți avem nevoie de un timp în care să nu facem nimic. De un timp în care să nu gândim nimic. Așa rămânem umani.

Avea dreptate, bineînțeles. Rareori delegam sarcini. Îmi țineam munca aproape, mă învăluiam singură în ea dintotdeauna. Era unica soluție pe care o știam. Dar, cu toată activitatea, cu toată industria, eram eu oare *acolo*? Eram eu cu adevărat acolo, în viața mea, așa cum era Eddie în a lui?

Asta nu e o conversație pe care s-o ai cu un bărbat pe care îl cunoști de doar douăzeci și patru de ore, mi-am spus, dar păream de neoprit. Nu avusesem niciodată discuția asta, nici măcar cu mine însămi. Parcă aș fi răsucit un robinet, dar drăcia naibii îmi rămăsese în mână.

— Poate nu e ceva care ține de a trăi la oraș sau de job, am zis. Poate ține doar de mine. Uneori mă uit la alți oameni și mă întreb de ce nu găsesc timp să fac toate lucrurile pe care ei par să le facă în afara serviciului.

Am împins cu degetul pielea de la o unghie.

— În timp ce tu... am continuat. O, nu mă băga în seamă! Aberez. Doar că pare foarte natural să fiu aici... Ceea ce mă nedumerește, pentru că, în mod normal, când vin acasă, abia aștept să plec.

— De ce?

— O să-ți povestesc altă dată.

— Sigur! Și o să te învăț să cânti la banjo. Sunt groaznic, așa că o să ai companie bună.

Și-a întors mâna și a cuprins-o pe a mea.

— Nu-mi pasă ce pasiuni ai, mi-a zis. Nu-mi pasă cât de mult lucrezi. Aș putea sta de vorbă cu tine toată ziua. Asta e tot ce știu.

L-am privit cu uimire.

— Ești minunat, am spus încet. Doar așa, ca să știi.

Ne-am uitat fix unul la celălalt, ia el s-a aplecat și m-a sărutat. Prelung, încet, tandru, ca o amintire reînviată de muzică.

— Vrei să mai rămâi puțin? a întrebat după aceea. Dacă nu ai nimic altceva de făcut. O să-ți arăt atelierul de la parter și poți să-ți faci un șoricel. Sau stăm și ne sărutăm. Sau poate tragem la nimereală în Steve, o afurisită de veveriță de pe proprietatea mea.

A pus mâinile pe picioarele mele:

— Eu doar... La naiba! Nu vreau să pleci!

— Bine, am șoptit.

Apoi am zâmbit.

— Sună încântător. Dar mama ta...? Credeam că ești îngrijorat pentru ea.

— Sunt, a răspuns. Dar ea – ei bine, nu are căderi explozive, ci mai mult declinuri graduale. Mătușa mea vine să stea cu ea pentru că eu plec în vacanță joi. O s-o supravegheze îndeaproape.

— Ești sigur? am întrebat. Nu mă deranjează dacă trebuie s-o vezi.

— Foarte sigur. M-a sunat mai devreme, a spus că sunt amândouă în drum spre florăria din centru. Părea în regulă. Ai încredere în mine! a adăugat când a văzut că am îndoieli. Dacă ar fi ceva serios, aș fi acolo. Știu la ce să fiu atent.

Mi-l imaginam pe Eddie având grijă de mama lui săptămână de săptămână, ca un pescar care privește mereu cerul.

— Bine, am replicat. Atunci, cred că ar trebui să-mi povestești despre Steve.

A chicotit și mi-a scuturat ușor o firimitură sau poate o insectă din păr.

— Steve mă terorizează aproape la fel de mult ca orice specie din sălbăcie care încearcă să trăiască aici. Nu înțeleg ce e în neregulă cu el; pare să-și petreacă aproape tot timpul în iarbă, spionându-mă, în loc să stea în copac, unde îi e locul. Își mișcă fundul doar când cumpăr un hrănitor pentru păsări. Indiferent unde atârâ nenorocitele alea de lucruri, el reușește să le spargă și să mănânce tot.

Am început să râd.

— Sună minunat!

— Este minunat! îl iubesc, dar îmi și displace profund. Am o mitralieră cu apă – încercăm să-l împușcăm mai târziu, dacă vrei.

Am zâmbit. O zi întreagă cu tipul ăsta și cu veverița lui, într-un colț ascuns din Cotswolds, care îmi amintea de toate părțile bune – și nu de cele neplăcute – din copilăria mea. Era o bucurie.

M-am uitat în jur la lucrurile ca o amprentă din viața lui. Cărți, mape, scaune lucrate manual. Un castron de sticlă, plin cu monede și chei, un vechi aparat de fotografiat Rolleiflex. Sus, pe un raft cu cărți, o colecție de trofee de fotbal de prost-gust.

M-am îndreptat spre ele. *The elms, Battersea Monday*, scria pe cel mai apropiat. *Old Robsonians – Campioni, Divizia întâi*.

— Sunt ale tale?

Eddie a venit lângă mine.

— Da.

L-a luat pe cel mai recent și și-a trecut un deget bronzat peste el. O mică linie a rămas în praful de pe vârful obiectului.

— Joc la o echipă din Londra. S-ar putea să sune puțin ciudat, având în vedere că eu locuiesc aici, dar petrec mult timp acolo, fac bucătăria și... e greu să te lași.

— De ce?

— M-am alăturat lor acum mulți ani. Când mă gândeam să-i acord Londrei o șansă reală. Sunt... a chicotit. Sunt un grup foarte amuzant. Când m-am mutat înapoi în Gloucestershire, n-am putut să mă retrag. Nimeni nu poate. Toți îl iubim prea mult.

Am zâmbit, uitându-mă iar la trofeele înghesuite. Unul era mai vechi de douăzeci de ani. Îmi plăcea că-și păstrase prietenii atât de mult.

— Nu pot să cred! am exclamat după aceea.

Am scos o carte de pe raftul de mai jos: *Birds* de Collins Gem, exact ediția pe care o avusesem când eram copil. Ore întregi citisem cu atenție acest mic volum. Stăteam între crengile ramificate ale părului din grădină, sperând că, dacă o să rămân acolo suficient de mult, vor veni păsările și se vor cuibări lângă mine.

— Și eu am avut-o, i-am spus lui Eddie. Cunosco toate păsările din ea.

— Serios? s-a apropiat el de mine. Adoram cartea asta!

A deschis la o pagină aproape de mijloc și a acoperit numele păsării cu mâna.

— Asta ce e?

Zburătoarea avea pieptul auriu și o mască de hoț pe ochi.

— O, Doamne... Nu, stai! Scorțar! Scorțar-eurasiatic!

Mi-a arătat alta.

— Mărăcinar-negru!

— O, Doamne! a spus Eddie. Ești femeia mea perfectă!

— Aveam și volumul cu flori sălbatice. Și pe cel cu fluturi și molii. Am fost o mică biologă precoce.

A pus cartea deoparte.

— Sarah, pot să te întreb ceva?

— Sigur!

Îmi plăcea să-mi aud numele rostit de el.

— De ce locuiești într-un oraș? Dacă te simți așa în natură?

Am făcut o pauză.

— Pur și simplu nu pot trăi la țară, am răspuns într-un târziu.

Ceva din expresia mea probabil că i-a sugerat să nu mai insiste, pentru că, după ce m-a privit câteva secunde, s-a dus agale să scoată pâinea.

— Am avut cartea despre copaci.

S-a uitat în jur după o mânășă pentru cuptor, folosind în cele din urmă cârpa de pe umăr.

— Mi-a luat-o tata. El m-a introdus în domeniul tâmplăriei, de fapt. Deși cu siguranță nu și-a imaginat niciodată că o să fac o carieră din asta.

Toamna mă lua cu el să-l ajut să strângă lemne de foc de la omul care căra butuci. Mă lăsa să sparg butuci ca să fac surcele.

A tăcut și a zâmbit.

— Datorită mirosului. M-am îndrăgostit de miros mai întâi, dar m-a fascinat ce repede poți transforma o buturugă rigidă în cu totul altceva, într-o iarnă am început să fur bucăți de surcele ca să fac oameni din lemn. Apoi au urmat suportul pentru hârtie igienică și cel mai nereușit ciocan din istorie.

A chicotit.

— După aceea a apărut Mouse.

A deschis cuptorul și a scos tava.

— Bucuria și mândria mea. Tata n-a fost impresionat în mod special, dar mama a zis că era cel mai grozav șoricel pe care l-a văzut vreodată.

A pus o franzelă rotundă și aromată pe un suport de sârmă și a închis cuptorul.

— Tata ne-a părăsit când aveam nouă ani. Are o familie la granița cu Scoția, undeva la nord de Carlisle.

— O!

M-am așezat.

A ridicat din umeri.

— S-a întâmplat acum mult timp.

S-a așternut o liniște confortabilă, iar el a scos din frigider untul, mierea și un borcan cu ceea ce părea a fi marmeladă de casă. Mi-a dat o farfurie cu o fisură adâncă (scuze!) și un cuțit.

— Mama ta știe că sunt aici? l-am întrebat în timp ce felia pâinea.

— Au! a exclamat și a luat repede mâna de pe franzelă. De ce sunt atât de lacom? E mult prea fierbinte ca să poată fi mâncată.

Am râs. Dacă nu s-ar fi înfipt el în pâine, aș fi făcut-o eu.

— Nu, a răspuns, protejându-și mâna de data asta cu cârpa. Mama nu știe că ești aici. Nu pot s-o fac să creadă că singurul ei copil e un porc bătrân și libidinos, care face sex.

— Presupun că nu.

— Poate că, dacă sunt *chiar foarte bun, am putea să mai facem sex, a continuat, aruncând o felie de pâine fierbinte în farfuria mea.*

— *Cu siguranță am răspuns, înfigând cuțitul în unt.*

Era plin de firimituri. Ceea ce Reuben, căruia îi plăcea să servească untul în stil hipster, pe o bucată de ardezie sau altă piatră ridicolă, ar fi urât.

— *Ești grozav în pat! am adăugat fără să roșesc, însă el a roșit.*

— *Serios?*

Și, cum nu prea aveam de ales, m-am ridicat, am ocolit masa ca o insulă, l-am cuprins și l-am sărutat apăsător pe gură.

— *Da, am spus. Pâinea asta e prea fierbinte chiar și pentru mine. Hai apoi în pat!*

Dragă Alan.

Iartă-mă pentru acest mesaj din senin.

Ai răspuns azi la postarea mea de pe pagina de Facebook a lui Eddie David. Sunt cam îngrijorată și voiam să-ți împărtășesc puținele informații pe care le am.

Înainte de vacanța ta cu Eddie, am petrecut o săptămână cu el în Sapperton. Am plecat joi, 9 iunie, să-l las să-și facă bagajele, și a spus că o să mă sune de la aeroport.

Nu l-am mai auzit niciodată de atunci. După ce am încercat de câteva ori să-l contactez, am renunțat, crezând că s-a răzgândit. Dar n-am fost niciodată convinsă de asta, iar când am văzut că ai răspuns la postarea mea, am știut că nu m-am înșelat.

Mai jos e numărul meu de telefon. Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai împărtăși orice gând sau informație. Nu-l urmăresc! Doar vreau să știu că e bine.

Toate cele bune,

Sarah Mackey

Unsprezece noaptea s-a prefăcut pe tăcute în miezul nopții. Mi-a vibrat telefonul și m-am repezit la el, dar era doar Jo, care mă anunța că a ajuns cu bine acasă. Niciun răspuns de la Alan. M-am întins în pat și am simțit că mi se strânge inima. Mă durea. Mă durea *cu adevărat*. De ce nu spune nimeni că o inimă frântă nu e doar o metaforă?

Miezul nopții a trecut, s-a făcut unu, apoi două, apoi trei dimineața. Mi-i imaginam pe Tommy și Zoe în patul lor gigantic lung cât holul și mă întrebam dacă dorm îmbrățișați. Îmi aminteam trupul lui Eddie strâns în jurul meu și am simțit un dor atât de arzător, încât parcă-mi sfredelea pielea. Apoi m-am certat pe mine însămi o vreme, pentru că la Istanbul erau cadavre în saci, pe când Eddie

era, cel mai probabil, un bărbat care pur și simplu nu sunase.

La patru dimineața, după ce m-am surprins căutând știri online despre decese în zona lui Eddie, am ieșit în liniște din apartamentul lui Tommy. Răsăritul spulbera cenușiul în înaltul cerului și un măturător de stradă singuratic muncea deja, târșându-și încet picioarele pe lângă terasa de bun-gust, în stil georgian, a lui Zoe. Mai erau câteva ore până când orașul avea să fie cuprins de o forfotă totală, dar nu mai rezistam la tăcerea sufocantă și la emoțiile provocate de teoriile sumbre, din ce în ce mai îngrozitoare.

Pe strada Holland Park Avenue am luat-o la fugă. Un timp m-am strecurat fără efort pe lângă stațiile de autobuz care adăposteau imigranți oboșiți în drum spre serviciu, pe lângă cafenelele cu grilajul încă tras și pe lângă un bărbat în stare de ebrietate, care mergea împleticit dinspre Notting Hill. Am ignorat tânguital autobuzelor de noapte și al taxiurilor, concentrându-mă doar pe sunetul pantofilor mei sport și pe ciripitul păsărilor la răsărit.

Dar furișarea mea fără efort n-a durat mult. Strada urca spre Notting Hill, iar plămânii au început să-mi ardă, cum se întâmpla mereu, și picioarele mi-au cedat. Am urcat până la intersecția cu Portobello.

Nu e nimic nebunesc în ce fac, m-am gândit când m-am forțat să alerg din nou. *Londra s-a trezit deja*. O cafenea pentru muncitori era plină cu meseriași în veste reflectorizante; un bărbat deschidea o cafenea pe roți pe strada Westbourne Grove. Londra se punea în mișcare. Eu de ce nu m-aș fi pus? Era *bine*.

Dar nu era, bineînțeles, deoarece corpul meu se simțea obosit și groaznic și nu mai văzusem pe nimeni alergând. Și pentru că era doar 4: 45 când m-am întors la apartamentul lui Tommy.

Am făcut un duș și m-am băgat în pat. Cinci minute am încercat să nu-mi verific telefonul.

Un apel pierdut, m-a anunțat ecranul când m-am dat bătută. M-am ridicat. Era un număr ascuns, la 4: 19 dimineața. Îmi lăsase un mesaj.

Mesajul conținea două secunde de tăcere, urmate de sunetul unei persoane care apăsa pe butonul greșit. După o scurtă bâjbâială, apelantul a reușit să închidă.

M-am întrebat repede dacă nu cumva e Alan, prietenul lui Eddie, dar, conform Facebook, încă nu-mi citise mesajul.

Atunci, cine?

Eddie?

*Nu! Respectiva persoană nu e Eddie! El e un vorbăreț! Cineva care comunică!
Nu un nebun dubios care sună la patru dimineața!*

Când m-am trezit, pe la prânz, Alan îmi citise mesajul. Nu răspunsese.

Mă uitam la telefon ca o neună, dând *refresh* după *refresh*. Nu putea să-l ignore pur și simplu. Nimeni nu ar face asta!

Dar îl citise și îl ignorase. Ziua a trecut; n-am primit nicio veste. Și eram speriată. Cu fiecare zi care trecea, eram speriată mai puțin pentru Eddie și mai mult pentru mine însămi.

14

Rudi era absolut liniștit.

Se uita la două suricate, cele mai apropiate de fereastră, iar ele se uitau la el, cu lăbuțele așezate relaxat pe burcicile lor moi. Rudi, fără să-și dea seama, se îndreptase de spate și își ținea lăbuțele pe burcică.

— Salut! a șoptit respectuos. Salut, surecatelor!

— Suricate, l-am corectat.

— Sarah, tod! S-ar putea să le sperii!

Tommy l-a anunțat că mai venise o suricată și Rudi s-a întors brusc, uitând într-o clipă că există.

— Salut, suricata numărul trei! a șoptit. Suricateror, vă salut! Sunteți o familie? Sau sunteți doar prieteni buni?

Două dintre suricate au început să sape în nisip. A treia s-a urcat pe dealul de nisip ca să-i dea un fel de îmbrățișare unui alt membru al grupului. Rudi aproape că tremura de uimire.

Jo și-a fotografiat fiul. Cu cinci minute în urmă, îl certase pentru ceva; acum îi zâmbea cu o dragoste fără margini. În timp ce o priveam și-mi imaginam acel devotament înălțător, incomensurabil, am simțit-o din nou. O lovitură acută venită din sentimentele strânse într-un bulgăre, pe care îl țineam izolat într-un colț. Era adevărat că nu urma să devin mamă, bineînțeles, dar durerea cauzată de pierderea acestei posibilități îmi tăia respirația uneori.

Mi-am scos ochelarii de soare din geantă.

Părinții mei găsiseră un îngrijitor pentru bunicul și mâine se întorceau în Gloucestershire. Rudi a vrut să-și ia la revedere la o gustare, la grădina zoologică pentru copii Battersea Park, înainte să plec să-i văd. Însă bănuiam că avea de-a face mai mult cu emisiunea despre suricate pe care o văzuse recent, decât cu faptul că voia să-și ia la revedere de la mătușa Sarah.

Mi-am verificat telefonul, reflex care ajunsese ca respirația. După apelul

pierdut pe la mijlocul nopții săptămâna trecută, mai fusese unul acum câteva zile, care durase cincisprezece secunde întregi. „O să sun la poliție”, am spus când persoana care sunase a refuzat să vorbească. Apelantul a închis imediat și de atunci nu se mai întâmplase nimic, dar eram sigură că avea legătură cu dispariția lui Eddie.

Acum nu dormeam prea mult.

Tommy a despachetat mica gustare pe care o pregătise, iar Rudi a venit în fugă să mănânce, povestind o glumă proastă pe care și-o amintise despre flatulența urât mirositoare. Jo l-a certat că vorbește cu gura plină. Un copil din apropiere se plângea că nu reușise să hrănească un coati. Iar eu stăteam în mijlocul lor, incapabilă să-mi mănânc sandvișurile, cu o senzație groaznică în stomac.

Nu cu mult înainte să termin liceul, studiasem *Doamna Dalloway* pentru nivelul A la limba și literatura engleză. Povestisem pe rând cartea, explorând „tehnicile narative unice” ale Virginiei Woolf, așa cum spunea doamna Rushby.

„Lumea își înălțase biciul”, am citit tare când mi-a venit rândul, „unde oare va cădea?”

Făcusem o pauză, surprinsă, apoi citisem propoziția din nou. Deși colegii mă priveau, deși doamna Rushby mă privea, subliniasem de trei ori propoziția înainte să trec mai departe, pentru că acele cuvinte descriau atât de bine felul cum mă simțeam în cea mai mare parte a timpului, încât mă miram că fuseseră scrise de altcineva, și nu de mine.

Lumea își înălțase biciul, unde oare va cădea?

Asta era mă gândisem eu la șaptesprezece ani. Vigilență continuă. Priveam cerul, miroseam aerul, pregătită pentru o nenorocire. *Asta sunt eu*. Și totuși, iată-mă aici, nouăsprezece ani mai târziu, simțindu-mă exact la fel. Se schimbase cu adevărat ceva? Fusese viața mea confortabilă din California numai o fantezie?

M-am uitat iar la sandvișul cu ou, dar îmi venea să vărs.

— Hei, m-a întrebat Jo, ce se întâmplă?

— Nimic. Doar îmi savurez gustarea.

— Interesant! a zis Jo, din moment ce, de fapt, nu mănânci.

După o pauză, mi-am cerut scuze. Știu că probabil par nebună, le-am explicat. Am adăugat că mă străduiesc din greu să-mi revin, dar că nu prea am noroc.

— Ți-a frânt inima? a întrebat Rudi. Tipul?

Au tăcut toți. Nici Jo, nici Tommy nu mă puteau privi în ochi. Dar Rudi a făcut-o, cu ochii lui mici, migdalați, și cu înțelegerea lui copilăroasă a lumii.

— Ți-a frânt inima, Sarah?

— Eu... ei bine, da! am răspuns, când mi-am regăsit vocea. Da, mi-e teamă că

da.

Rudi se legăna pe călcâie, privind-mă.

— E un nemernic! a spus după o estimare atentă. Și un bășinos!

— Este, am consimțit.

Rudi m-a îmbrățișat, iar eu aproape că am izbucnit în lacrimi.

Tommy îmi ținea telefonul, uitându-se gânditor la pagina de Facebook a lui Eddie.

— Sunt curios ce e cu bărbatul ăsta, a spus, după o lungă tăcere.

— Amândoi suntem, Tommy.

— Hashtagul Undeeste Wally, pentru început, a zis Tommy. Nu e puțin ciudat? Pe el îl cheamă Eddie.

Jo a deschis un pachet de fructe deshidratate și alune pentru Rudi.

— Mănâncă-le încet! i-a zis, înainte să se întoarcă spre Tommy.

— *Unde este Wally?* e o serie de volume, prostuțele. Nu-ți amintești toate imaginile cu mulțimi și Wally ascuns printre ele?

Rudi alegea stafidele și dădea la o parte alunele.

— Știu ce e *Unde e Wally?*, a zis Tommy. Dar e ciudat să spui asta despre cineva pe care-l cheamă Eddie.

Am dat din cap.

— Asta spui când cauți pe cineva. Cercetezi mulțimile. Un fel de a căuta acul în carul cu fân.

Tommy a ridicat din umeri.

— Poate da, poate nu. Poate e cu totul altcineva.

— Crezi că Eddie este un criminal? a întrebat Rudi brusc.

— Nu, a răspuns Tommy.

— Un vampir?

— Nu.

— Un instalator de gaze?

Jo explicase recent teoria străinului periculos.

Tommy se uita gânditor la telefonul meu.

— O, nu știu, a spus. Dar e ceva suspect la tipul ăsta.

S-a ridicat burse.

— Sarah! a șoptit. *Uită-te!*

Am luat telefonul și am descoperit că-mi deschisese Messengerul. Apoi totul a curs în cădere liberă, ca o apă dintr-un baraj. *Eddie era online.* Îmi citise mesajele. Ambele. Era online acum.

Nu era mort. Era undeva.

— Ce căutai în mesajele mele? am șuierat.

— Mi-am băgat nasul, a spus Tommy. Am vrut să văd ce i-ai scris, dar *cui îi pasă!* Ți-a citit mesajele! E online!

— Ce ți-a zis?

Rudi încerca să ia telefonul.

— Sarah, ce ți-a zis?

Jo a confiscat telefonul și s-a uitat lung.

— Îmi pare rău să-ți spun, a zis ea, dar a citit mesajele acum trei ore.

— De ce nu ți-a răspuns? a întrebat Rudi.

Era o întrebare bună.

— Sarah, mă cam satur de iubitul tău, a spus Rudi. Chiar cred că e un om oribil.

A urmat o tăcere lungă.

Rudi s-a uitat la mine, apoi la suricatele lui dragi, aflate la nouă metri – cu nouă metri prea departe.

— Du-te! i-am zis. Du-te și stai cu prietenii tăi. Sunt bine!

— Treci peste, Sarah! a repetat Jo, în timp ce copilul ei o lua la fugă.

Dintr-odată părea extenuată.

— Viața e mult prea scurtă ca să te ții după cineva care te face să te simți groaznic.

S-a dus să stea cu Rudi. Eu și Tommy ne uitam la ecran. Dintr-un impuls, am tastat: *Bună?*

Peste câteva secunde, fotografia lui Eddie a apărut lângă mesaj.

— Asta înseamnă că l-a citit, a explicat Tommy.

Nu mușc, am scris.

Eddie a citit mesajul. Și apoi – așa, pur și simplu – s-a deconectat.

M-am ridicat. Trebuia să-l văd. Să vorbesc cu el. Trebuia *să fac ceva*.

— Ajutor! am spus. Ce să fac, Tommy? Ce să fac?

După o clipă, Tommy s-a ridicat și m-a luat de gât. Dacă aș fi închis ochii, m-aș fi întors în 1997, la aeroportul din LA, ghemuită în brațele lui pe coridorul de la Sosiri, în timp ce el ținea cheile de la o mașină imensă, cu aer condiționat și mă asigura că o să fie bine.

— Poate depresia mamei lui s-a înrăutățit, am zis disperată. Când l-am cunoscut, mi-a povestit că era într-o continuă degradare. Poate s-a agravat foarte tare.

— Poate, a șoptit Tommy. Dar, Harrington, dacă era serios în privința ta, ți-ar fi trimis totuși un mesaj. Ți-ar fi explicat. Ți-ar fi cerut să-i mai acorzi câteva

săptămâni.

Nu l-am contrazis, pentru că nu puteam.

— Vezi dacă răspunde, mi-a zis Tommy, strângându-mă de umăr. Dar numai dacă răspunde curând și numai dacă într-adevăr i s-a întâmplat ceva extraordinar, ar trebui să te gândești foarte serios dacă mai vrei să-l vezi sau nu. Nu-i în regulă că te-a făcut să treci prin asta.

Straniu, dar cu multă tandrețe, mi-a sărutat tâmpla.

— Poate că Jo are dreptate, a conchis. Poate că ar trebui să treci peste asta.

Cel mai vechi prieten pe care-l aveam își ținea brațul în jurul meu.

Cel care mă ajutase să mă recompun în toți acei ani, care fusese alături de mine când pierdusem totul, apoi când îmi reconstruisem viața. Acum mă apropiam de patruzeci de ani și se întâmpla din nou.

— *Are dreptate, am spus plictisită. Amândoi aveți dreptate. Trebuie să depășesc momentul.*

Și vorbeam serios. Singura problemă era că nu știam cum.

Nu e doar o inimă frântă, mi-am spus mai târziu în noaptea aceea. Stăteam în bucătăria lui Tommy și a lui Zoe, în pijama, și mâncam chipsuri. E mai mult decât atât.

Dar ce?

Accidentul? Să fie ceva care are legătură cu accidentul?

Existau atâtea goluri în amintirile mele din ziua aceea îngrozitoare. Distanța, trauma sau poate diferența majoră dintre viața mea din America și cea din Anglia mă ajutaseră să blochez o mare parte din ce se întâmplase. Și totuși, îmi erau familiare sentimentele pe care le aveam acum. Erau ca prietenii vechi și nocivi.

La 1: 30 noaptea am decis că trebuie să folosesc excesul de energie în folosul muncii. Colegii mei fuseseră mult prea politicoși ca să spună ceva, dar știam că urma să mă sune cineva, dacă nu mă ocupam de problemele nerezolvate curând.

M-am băgat înapoi în pat și am deschis e-mailul. Iar creierul – în sfârșit – s-a aprins. Luam decizii importante și decizii minore. Autorizam cheltuieli și trimiteam rapoarte consiliilor noastre. Am verificat fișierul cu e-mailuri de pe site – pentru că nimeni nu-și amintea să-l verifice – și am găsit un mesaj de la o fetiță care ne ruga să o viziteze câțiva clovni pe sora ei geamănă, care era foarte bolnavă într-un spital din San Diego.

Bineînțeles! I-am scris, redirectionând e-mailul către Reuben și Kate, asistenta mea. Trimiteți clovni! E un spital cunoscut nouă! Să se ducă ai noștri acolo vineri, vă rog, echipa mea!

Pe la ora trei mi-am dat seama că-mi mergea mintea la o viteză care nu-mi plăcea.

Pe la patru simțeam că înnnebunesc puțin.

La patru și un sfert am decis să o sun pe Jenni. Jenni Carmichael știa ce e de făcut.

— Sarah Mackey! a spus.

Auzeam viorile înălțătoare dintr-un vechi film romantic în fundal.

— Ce naiba faci trează la ora asta din noapte?

Mulțumesc, am spus, închizând ochii. *Mulțumesc, Doamne, pentru draga mea Jenni Carmichael.*

Nunta mea cu Reuben fusese cumva o rușine. Invitații lui erau numeroși, pe când eu îi aveam doar pe mama, tata, Tommy, Jo și câteva chelnerițe de la cafeneaua Fountain, unde organizasem cu Reuben primele noastre întâlniri caritabile. Fără Hannah. Doar un loc gol pe bancă, lângă mama. Și fără prieteni, pentru că nimeni din Anglia nu mai știa ce să-mi spună, cu atât mai puțin nu voia să zboare în jurul lumii pentru plăcerea de a nu ști în continuare ce să spună.

Îi zisesem familiei lui Reuben că „niciunul dintre prietenii mei englezi n-a putut ajunge” și rușinea se revărsase peste mine ca berea dintr-un pahar mult prea plin.

Am avut o frumoasă lună de miere în Yosemite. Am fost fericiți, ascunși departe, într-un clopot de sticlă al iubirii. Abia spre sfârșitul călătoriei ne-am trezit în San Francisco, înconjurați de grupuri vesele de oameni tineri, și atunci singurătatea și-a bătut joc de mine din nou.

Apoi Jenni a apărut în viața mea parcă expediată de un curier. Jenni era din Carolina de Sud. N-o interesa industria filmului, spre deosebire de cei mai mulți provinciali, ea doar voia „să încerce ceva nou”. În timp ce eu și Reuben, proaspăt căsătoriți, ne plimbam prin nordul Californiei.

Jenni își prelua funcția de manager al clădirii unde închiriasem cu Reuben un birou, un bloc cenușiu, de beton, în umbra autostrăzii Hollywood.

Cu ocazia întoarcerii noastre, venise să ne întrebe dacă avem de gând să plătim curând chiria, deja întârziată, pentru birou. I-am dat banii și mi-am cerut scuze chiar în aceeași zi, stând vinovată în spatele ei în timp ce număra dolarii. Pe biroul său observasem o jumătate de prăjitură în folie alimentară și un CD-player micuț, la care asculta ceea ce suna ca o compilație gen „Cele mai frumoase cântece de dragoste”. Mi-a aruncat o privire și a zâmbit, în timp ce mai trecea o dată prin bani cu un degetar de cauciuc. „Nu mă pricep deloc la numere”, a spus. „Număr banii ca să par eficientă”. A luat-o de la capăt cu

numărătoarea de două ori înainte să se dea bătută.

„Am încredere în tine”, a conchis și a așezat banii într-o casetă. „Pari cinstită. Vrei prăjitură? Am făcut-o noaptea trecută. În ritmul ăsta, mi-e teamă că o s-o mănânc pe toată”.

Prăjitura era delicioasă și, cât eu am mâncat la biroul ei, Jenni a povestit cum a decurs interviul cu proprietarul clădirii, un bărbat foarte ciudat, de altfel. L-a imitat aproape perfect. *Vreau să-mi fie prietenă*, mi-am spus, în timp ce trecea peste o baladă modernă, tare, alegând-o pe Barbra Streisand. Nu semăna cu mine și cu nicio persoană cunoscută mie și de-asta îmi plăcea din ce în ce mai mult.

Răzbisem până acolo. În cele din urmă, îmi găsisem prieteni. Încă aveam cicatricile trecutului, dar ieșeam deja la lumină ca Sarah Mackey, director executiv într-o organizație caritabilă: afabilă, demnă de încredere, uneori spirituală. Dar Jenni Carmichael era mijlocitorul; prin ea am început să cunosc oameni, să cred că pot aparține acestui oraș pe care voiam atât de mult să-l numesc acasă.

Trei ani mai târziu, Jenni nu-mi devenise doar o prietenă de nădejde, ci și un ajutor valoros pentru organizație. Când am semnat cu Reuben să ne prelungim contractul de închiriere pentru spațiul dintr-o clădire din cartierul Vermont, la doar două blocuri de Spitalul pentru Copii, ea a demisionat și a venit cu noi. Noul nostru sediu nu era cine știe ce, înconjurat de clinici medicale care inspirau nesiguranță, spălătorii fără personal specializat și restaurante cu mâncare la pachet, dar chiria era mică și spațiul era mare, deschis, urmând să devină academia lui Reuben de pregătire a noilor clovni-doctori. A venit mai întâi ca șef de birou, apoi a devenit „cineva care ne ajută cu granturile”, până când, după câțiva ani, a ajuns vicepreședinte pentru obținerea de fonduri.

Cam la un an după ce ne-am întâlnit, își plăsmuise propria poveste perfectă de dragoste și acum trăia fericită la marginea cartierelor Westlake și Historic Filipinotown, cu un bărbat pe nume Javier, care repara SUV-urile bogătanilor și îi cumpăra flori în fiecare săptămână. Trăia pentru escapadele lor romantice și vorbea despre el de parcă ar fi fost Dumnezeu.

Timp de unsprezece ani încercaseră să aibă un copil. Nu se plângea, fiindcă nici nu avea timp de așa ceva, dar o afecta cumplit. Încet și pe dinăuntru, îmi distrugea prietena. Pentru ea mă rugasem la un Dumnezeu în care nu crezusem niciodată. *Te rog, dăruiește-i un copil! E tot ce-și dorește!*

Dacă nici ultima rundă de fertilizare *in vitro* nu funcționa, nu aveam idee ce urma să facă. Nici ea și nici Javier nu aveau bani pentru tratament, odată ce asigurătorii nu mai plăteau. „Ultima șansă!”, a spus tare când ne-am îmbrățișat în

semn de rămas-bun la aeroportul din Los Angeles.

Jenni fusese șocată de despărțirea mea de Reuben. Cred că-i zdruncinase convingerile despre dragoste: sigur, oamenii divorțau tot timpul, dar nu cei din realitatea ei imediată. S-a obișnuit, asumându-și rolul de salvatoare, pentru care și era născută, de altfel. Îmi descărcase aplicații în telefon, mă cazase în camera ei de oaspeți și făcuse o groază de prăjituri.

— Eddie te-a contactat, nu? a spus acum. Totul a revenit la normal?

— De fapt, nu, am răspuns. S-a întâmplat invers. S-a întors – presupunând că a fost plecat undeva –, dar nu mi-a răspuns la niciun mesaj. Mă ignoră complet.

— Așteaptă puțin, dragă!

Am auzit muzica oprindu-se.

— Am pus pauză la film. Javier, o să vorbesc la telefon pe terasă.

Am auzit plasa împotriva insectelor izbindu-se în spatele ei.

— Scuze, Sarah! Poți s-o iei de la capăt?

Am repetat tot. Probabil că Jenni avea nevoie de timp să înțeleagă că a doua mea șansă la o poveste de dragoste sfârșise în flăcări.

— O, la naiba!

Jenni nu înjura niciodată.

— *Serios?*

— *Serios.* Sunt devastată. După cum probabil îți dai seama, e trecut de patru dimineața aici.

— O, la naiba! a repetat și am răs fără speranță. Povestește-mi tot ce s-a întâmplat de când ne-am scris ultima oară. Și pleacă de lângă computer. Ai trimis niște mesaje nebunești în ultimele ore.

I-am povestit tot ce se întâmplase.

— Deci asta e, am conchis când m-am apropiat de final. Cred că va trebui să-l las în pace.

— Nu! s-a opus ea, puțin prea tăios.

Nu-i plăcea ca oamenii să întorcă spatele iubirii.

— Să nu îndrăznești să te dai bătută! Sarah, știu că cei mai mulți te-au sfătuit să-l părăsești, dar... încă nu poți să renunți la el. Sunt la fel de convinsă ca tine că există o explicație.

Am zâmbit scurt.

Cum ar fi?

— Nu știu, a răspuns încet. Dar sunt hotărâtă să descopăr.

— Și eu eram.

A răs.

— O să ne dăm noi seama. Pentru moment, rezistă, bine? Ceea ce-mi amintește... cum te simți în legătură cu ziua de mâine?

— Mâine?

— Întâlnirea ta cu Reuben și cu Kaia. La un cinematograful de lângă Tamisa, corect?

— Reuben e la Londra? *Cu noua lui iubită?*

— Hm... da! A spus că o să trimită un e-mail ca să programeze o întâlnire la o cafea mâine. Să ți-o prezinte pe Kaia, ca să nu vă cunoașteți direct acasă, în Caii.

— Dar ce caută ea la Londra? Ce caută amândoi la Londra? Trebuie să mă întorc în Gloucestershire mâine! Eu... *Ce?*

— Kaia a vrut să vină, a explicat Jenni neajutorată. N-a mai fost la Londra de ani întregi. Și Reuben deja avea bilet spre Londra pentru vacanța voastră împreună...

M-am cufundat în pat. Bineînțeles. Eu și Reuben rezervaserăm biletele pentru Anglia în ianuarie, când încă ne jucam singuratici de-a soțul și soția. Veneam acasă în fiecare an, la aniversarea accidentului, și adesea mă însoțea, deși n-o mai făcuse de câțiva ani. „Anul ăsta o să vin”, îmi promisese. „Știu cât îți lipsește sora ta. De data asta o să fiu acolo pentru tine, Sarah!” Așa că biletele fuseseră rezervate.

Apoi, mai târziu, îmi ceruse să divorțăm. „Am schimbat data zborului spre Londra”, spusese peste câteva zile. Mă privise cu un chip marcat de vinovăție și de tristețe. „Am crezut că nu mai vrei să vin cu tine”.

Iar eu răspunsesem: „Sigur, e o idee bună. Mulțumesc că te-ai gândit la asta”. Nu-mi trecuse prin cap când anume se hotărâse să plece. Sincer, reflectasem la asta foarte puțin pe atunci; eram preocupată să-mi întind cu atenție membrele, flexând fiecare mușchi nou. Experimentam curioasă Viața Fără Reuben. Relaxarea, mobilitatea, gândul la viitor, la spațiu în această nouă lume curajoasă le resimțeam ciudat, ca pe o rușine. Unde era suferința?

— A rezervat un bilet pentru Kaia, a spus Jenni.

Nu-i plăcea discuția.

— Îmi pare rău! Mi-a zis că ți-a trimis un e-mail.

— Mi-o fi trimis. Doar că nu l-am primit încă.

Am închis ochii.

— Ei bine, o să fie ceva liniștit. Eu, Reuben și iubita lui.

Jenni a râs cu tristețe.

— Iartă-mă! am vorbit după o pauză. Nu am vrut să mă răstesc la tine; sunt doar șocată. Și e doar vina mea, oricum. Ar fi trebuit să-mi verific e-mailul.

Am simțit-o zâmbind. Mica Jenni ofensată.

— Te descurci minunat, dragă. În afară de faptul că ești trează la miezul nopții. Ți-ar prinde bine ceva muncă.

Am închis ochii.

— O, Doamne, nici măcar nu te-am întrebat cum merge fertilizarea *in vitro*. Unde ai ajuns? Cât mai durează până îți recoltează ovulele?

Jenni a tăcut.

— O, asta s-a făcut. Am fost săptămâna trecută și au recoltat tot din mine. Nu ți-am trimis un mesaj? Pe Whatsapp? Au implantat trei embrioni pentru că e ultima mea șansă. O să aflu săptămâna viitoare.

A respirat adânc, de parcă ar fi vrut să spună altceva, apoi s-a oprit, în tăcere, disperarea cântărea greu, cât o mie de tone.

— Jenni, am spus tandru, îmi pare atât de rău! Credeam că încă ești la stimularea ovariană. Eu... Doamne, îmi pare rău. Nu e o scuză, dar acum nu sunt eu însămi.

— Știu, a răspuns voioasă. Să nu-ți pară rău! Ai fost alături de mine la fiecare încercare. Ai voie să greșești o dată!

Însă vocea ei era prea veselă și am știut că am dezamăgit-o. În întunericul ca funinginea din camera de oaspeți a lui Zoe mi-am simțit fața învinețită de propria-mi ură.

Jenni a răspuns la un strigăt de-al lui Javier, apoi a zis că trebuie să plece în curând.

— Ți sugerez s-o iei de la capăt cu Eddie, Sarah. Ca și cum abia v-ați cunoscut. De ce nu-i trimiți o scrisoare? Povestește-i totul despre tine, ca și cum ați fi la prima întâlnire. Tot ce n-ai avut niciodată ocazia să-i spui. Precum... Știe de accident? De sora ta?

— Jenni, hai să vorbim despre tine! Au fost prea multe discuții despre mine și despre viața mea jalnică.

— O, dar eu am mare grijă de mine! Vizualizez, cânt, fac dansuri de fertilizare și mănânc tot felul de chestii scârboase și sănătoase. Asta e tot ce pot să fac. Dar tu poți să faci mult mai multe.

A tăcut o clipă.

— Sarah, n-am să uit niciodată ziua în care mi-ai povestit de accident. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am auzit și m-a făcut să te iubesc, Sarah. Să te iubesc cu adevărat. Cred că ar trebui să-i spui lui Eddie.

— Nu pot să-i trimit pur și simplu o poveste lacrimogenă ca să-l conving să se răzgândească!

— Nu asta am vrut să zic. Cred doar... A oftat. Cred doar că ar trebui să-l lași să te cunoască așa *cum se cuvine*. Toate laturile tale, chiar și cele pe care nu-ți place ca oamenii să le vadă. Arată-i ce femeie extraordinară ești!

Am făcut o pauză, telefonul îmi ardea pe obraz.

— Dar, Jenni, am avut noroc că tu ai reacționat așa. Nu toți sunt la fel.

— Nu sunt de acord.

M-am ridicat pe perne.

— Deci... mă ignoră aproape de o lună, apoi brusc îmi scriu despre copilăria mea? O să creadă că sunt nebună! Cu siguranță!

Jenni a chicotit.

— Nu, n-o să creadă asta. Cum am zis, o să se îndrăgostească de tine. Cum am făcut și eu.

Am alunecat pe spate iarăși.

— O, Jenni, pe cine încercăm să păcălim? *Trebuie* să-l las în pace.

A izbucnit în râs.

— De ce râzi?

— Pentru că nu ai nicio intenție să-l lași în pace!

— Ba da!

— Ba nu! a râs din nou. Dacă ai fi vrut să-l părăsești pe Eddie, dacă chiar ai fi vrut să-l părăsești, Sarah Mackey, eu aș fi fost ultimul om de pe pământ pe care l-ai fi sunat pentru un sfat.

Ziua a cincea: un fag, o cizmă Wellington

Eddie vorbea din nou la telefon cu Derek. Încă nu știam cine e Derek, dar mi-am imaginat că e ceva legat de serviciu: Eddie părea mult mai formal în discuția cu el decât ieri, când sunase un prieten. Discuția lor din după-amiaza asta a fost scurtă, Eddie spunând mai mult „corect”, „OK” sau „pare o idee bună”. A terminat după câteva minute. S-a dus înăuntru să-și pună la loc telefonul.

Stăteam pe banca din afara fermei și citeam un exemplar vechi din *Omul nostru din Havana*, unul din biblioteca lui. S-a dovedit că încă-mi place să citesc. Îmi plăcea că un romancier angajat de MI6⁴ inventase un vânzător nefericit de aspiratoare, recrutat de Serviciul Secret de Informații, ca să poată finanța mai bine viața extravagantă a frumoasei sale fiice. Îmi plăcea că pot să citesc despre omul ăsta ore întregi și să nu iau pauză niciodată ca să-mi analizez propria viață. Îmi plăcea că, ținând o carte în mână, fără nevoia de a fi undeva

sau de a face ceva urgent, regăseam o Sarah pe care o uitasem în totalitate.

Vremea, deși tot caniculară, era pe cale să se domolească, aerul devenea apăsător, planând ca o pasăre de pradă înaintea de atac. Hainele mele zăceau neclintite pe sârmă, deasupra unui strat gros de răchitan, care nu se mișca niciun centimetru. Am căscat, întrebându-mă dacă ar trebui să verific că e totul în regulă acasă la părinții mei.

Știam că n-o s-o fac. În a doua noapte când ajunseserăm împreună în par devenise destul de clar că urma să stăm aici, într-o lume suspendată, până când părinții mei se întorceau din Leicester sau Eddie pleca în vacanță. Nu voiam să fiu departe de el nici măcar o oră, cât mi-ar fi luat să mă duc acasă și să mă întorc. Știam că universul se oprise momentan și nu-mi doream să-l repornesc.

De la marginea proprietății lui mă privea veverița Steve.

— Salut, criminalule! a spus Eddie când a ieșit afară.

S-a uitat la ea și a mimat că trage cu un pistol. Steve nu și-a clintit nici măcar un mușchi.

Eddie s-a așezat lângă mine.

— Îmi place cum îți vin hainele mele, a zâmbit, trăgând de elasticul boxerilor, care m-a plesnit pe piele.

Îi purtam cu un tricou de-ale lui, uzat la umeri. Mirosul lui era impregnat în ele. Am căscat din nou și m-am întins să trag de elasticul boxerilor de pe el. Aveam fire aspre de păr pe picioare, dar nimic nu mai conta. Eram prostuță și fericită.

— Vrei să mergem la o plimbare? a întrebat.

— De ce nu?

Am mai stat pe bancă o vreme, sărutându-ne, plesnind elasticul, râzând din nimicuri.

Era trecut de ora două când am pornit la drum. Eram cu hainele mele, care miroseau a detergentul lui și a soare.

După câțiva metri de-a lungul râului, Eddie s-a abătut din drum și a urcat cu pași mari dealul, spre inima pădurii. Picioarele ni s-au scufundat adânc în solul neatins și moale.

— Vreau să-ți arăt ceva, mi-a zis. Ceva cam prostesc, dar îmi place să verific din când în când dacă mai e aici.

— Poate fi activitatea remarcabilă a zilei, i-am răspuns zâmbind.

Nu avuseserăm prea multe activități remarcabile de când începuse relația asta. Domniserăm mult, făcuserăm dragoste mult, mâncaserăm mult, vorbiserăm ore întregi. Sau nu vorbiserăm ore întregi. Citiserăm cărți, identificaserăm păsări,

inventaserăm într-o zi o poveste complicată, despre un câine care adulmecase în jurul luminișului lui Eddie, în timp ce mâncam tortilla spaniolă pe bancă.

Pe scurt, chiar dacă se întâmpla totul, nu se întâmpla nimic.

L-am strâns de mână în timp ce urcam prin pădure, șocată din nou de simplitatea uimitoare a fiecărui lucru. Existau cântecul păsărilor, sunetul respirației noastre și mai exista senzația scufundării în vegetație. Și, dincolo de sentimentul profund de satisfacție, nu mai exista nimic. Nici suferință, nici vinovăție, nici întrebări.

Am mers până aproape de vârful dealului, apoi Eddie s-a oprit.

— Acolo! a spus, arătând spre un fag. Misterul Wellington.

Mi-a luat o vreme s-o văd, dar, când în sfârșit am reușit am izbucnit în râs.

— Cum ai făcut asta?

— Nu eu, mi-a răspuns. Am observat-o la un moment dat. N-am idee cum a ajuns acolo sau cine a făcut-o. În toți anii de când trăiesc aici, n-am văzut niciodată pe nimeni în partea asta a pădurii.

Mult mai sus, probabil la peste douăzeci de metri, o creangă care se înălța cândva spre cer fusese ruptă. O cizmă Wellington neagră fusese așezată peste ciotul rămas. De atunci crescuseră mai jos câteva ramuri mai tinere, verde-pal, dar trunchiul, chiar și așa, era neted: nu te puteai cățăra pe el.

M-am uitat lung la cizmă, contrariată de existența ei și încântată că Eddie considerase că merita să mă ducă s-o văd. L-am cuprins cu un braț de mijloc și am zâmbit. Îi simțeam respirația, inima, tricoul aproape umed după o urcare anevoioasă, pe căldură.

— Un adevărat mister, am spus. Îmi place!

El a mimat aruncarea unei cizme de câteva ori, apoi s-a dat bătut. Era de neconceput.

— N-am idee cum au reușit, a spus. Dar îmi place că au făcut-o.

Apoi s-a întors și m-a sărutat.

— E o prostioară, mi-a zis, dar știam că o să-ți placă.

Brațele lui erau strânse în jurul meu.

Eu l-am sărutat și mai apăsas. Tot ce-mi doream era să-l sărut.

Mă întrebam cum aș putea să mă întorc în IA când o astfel de ferici râse afla chiar aici. Aici, în locul pe care cândva l-am numit acasă.

În cele din urmă, ne-am trezit printre frunze, dezbrăcați.

Aveam fire de iarbă în păr și probabil insecte. Dar simțeam numai bucurie. Raze luminoase și profunde de bucurie.

Dragă Eddie.

M-am gândit bine fi îndelung dacă ar trebui să-ți scriu scrisoarea asta. Cum aş putea să comunic cu tine – din nou –, după ce ai făcut un spectacol atât de ostentativ din a fi în viaţă şi a nu vorbi? Cum pot să fiu atât de disperată, atât de hotărâtă să nu țin cont de tăcerea ta?

Noaptea trecută m-am trezit gândindu-mă la ziua în care am mers să vedem cizma aia. Ce chestie prostească şi adorabilă am făcut; cum ne-am holbat la ea şi cum am râs. Şi mi-am spus: Nu sunt pregătită să renunţ la el. La noi. Nu încă.

Deci asta e ultima mea încercare de a afla ce s-a întâmplat. De a descoperi ce am înţeles greşit.

*Eddie, îţi aminteşti ultima noastră noapte împreună? Afară, în iarbă, înainte să târâm cortul tău enorm şi apoi să ne petrecem următoarele ore încercând să-l ridicăm? **Îţi** aminteşti că, înainte să cădem amândoi epuizaţi în chestia aia nenorocită, trebuia să-ţi spun povestea vieţii mele?*

O iau acum de la început. Sau, cel puţin, de la momentele importante. M-am gândit că poate îţi va aminti de ce m-ai plăcut. Indiferent ce ai reuşit să ascunzi de mine, partea cu plăcutul n-a fost o invenţie. Măcar de atâta sunt convinsă.

Deci mă numesc Sarah Evelyn Harrington. M-am născut la Spitalul Gloucester Royal, la ora 16: 13, pe 18 februarie 1980. Mama a predat matematică la o şcoală din Cheltenham şi tata a fost inginer de sunet. A fost în multe turnee cu trupele, până când i s-a făcut mult prea dor de noi. Apoi s-a ocupat de tot felul de lucruri legate de sunet în oraş. Încă mai face asta. Nu se poate opri.

Cu un an înainte să mă nasc, au cumpărat o vilă dărăpănată în vale, mai jos de Frampton Mansell, şi de atunci Locuiesc acolo. E la aproape cincisprezece minute de mers pe jos de la ferma ta. Probabil o ştii. Tata şi un prieten de-al lui au redeschis vechiul drum chiar în vara în care s-au mutat. Doi bărbaţi, două drujbe şi câteva beri.

Faptul că am fost împreună în valea aia m-a făcut să simt locul altfel. Mi-a amintit de mine, fiinţa pe care o uitasem. Şi, aşa cum ți-am spus în prima noastră dimineaţă, există un motiv pentru asta.

Tommy, cel mai bun prieten al meu, s-a născut la câteva luni după mine, în familia „uşor problematică” (cuvintele tatii) din casa de la capătul drumului. Am devenit cei mai buni prieteni şi ne-am jucat în fiecare zi până când am ajuns la momentul acela straniu şi trist al adolescenţei când jocul nu mai prezintă interes. Dar până atunci trecuserăm râuri, ne îndopaserăm cu mure şi făcuserăm tunele prin straturile de hasmaţuchi.

Când aveam cinci ani, mama a mai născut un copil, pe Hannah, care după câțiva ani ne-a însoțit în aventurile noastre. Sora mea era neînfricată, mult mai curajoasă decât Tommy și decât mine, deși era mai mică decât noi cu câțiva ani. Prietena ei cea mai bună, o fetiță pe nume Alex, chiar o venera într-un fel.

Abia acum, ca adult, îmi dau seama cât de mult mi-am iubit sora. Cum și eu o veneram.

Tommy își petrecea timpul mai mult la noi acasă, pentru că mama lui era, cum spunea el, „nebună”. Privind în urmă, nu sunt sigură dacă era corect spus, deși, dacă mă gândesc mai bine, se arăta în mod categoric preocupată de lucruri foarte superficiale. Și-a mutat familia în LA când aveam cincisprezece ani și mi-a frânt inima. Fără Tommy nu mai știam cine sunt.

Cine erau prietenii mei? Cărui grup îi aparțineam? Știam doar că trebuie să mă atașez repede de cineva, înainte să fiu alungată de pe scena socială de la școală și să mi se confirme statutul de singuratică.

Așa că m-am atașat de două fete, Mandy și Claire, cu care fusesem dintotdeauna prietenoasă, dar nu tocmai prietene, doar că acum era mai intens. Intens și vizibil. Fetele pot fi foarte nemiloase când sunt tinere.

Doi ani mai târziu vorbeam cu Tommy la telefon la cinci dimineața, implorându-l să mă primească la el. Dar o să ajung la asta mai târziu.

O să închei aici. Nu vreau să-mi vărs povestea vieții peste tine, pentru că s-ar putea să nu-ți dorești să o auzi. Și, chiar dacă dorești, nu vreau să sune ca și cum aș fi singurul om de pe pământ care are un trecut.

Mi-e dor de tine, Eddie. Nu credeam că e posibil să-ți lipsească cineva pe care îl cunoști doar de șapte zile, dar mie îmi lipsești. Atât de mult, încât nici nu mai pot gândi coerent.

Iată-l pe Reuben! Chiar acolo, la o masă în cafeneaua de la BFI⁵, vorbind cu noua lui iubită, căreia nu-i vedeam fața. Zațul maroniu al cafelei de lângă mâna lui și totul la el denotau posesivitate și o nouă masculinitate.

Mi-am amintit de băiatul timid și slab, pe care îl găsisem tremurând în fața unui restaurant mexican în urmă cu atâția ani; de părul lui dat cu gel și de gâtul mirosind a aftershave ieftin. De timbrul emoționat al vocii lui când m-a invitat în oraș, câteva ore mai târziu. Acum uită-te la el! mai bine-făcut, mai puternic, eroul californian cu pantaloni scurți, conici, la modă, cu ochelari de soare și cu părul ciufulit, exact cât trebuie. Nu m-am putut abține să zâmbesc.

— Bună! am spus când am ajuns la masă.

— O, bună! mi-a răspuns și o secundă l-am văzut pe tânărul bărbat cu care mă măritasem.

Bărbatul cu care crezusem că voi rămâne pe veci, fiindcă îmi închipui că o viață stabilă cu el, în acel oraș însořit și vesel, tot ce-mi va trebui vreodată.

— Salut! Tu trebuie să fii Sarah, s-a ridicat și Kaia.

— Bună! am zis și am întins mâna. Mă bucur să te cunosc.

Kaia era slabă și avea niște ochi limpezi. Amprenta subtilă a cicatricilor unei acnee vechi de pe linia mandibulei se pierdea în obrajii catifelati; părul negru îi atârna neglijent pe spate.

Mi-a ignorat mâna întinsă și m-a pupat pe obraz, m-a îmbrățișat și mi-a zâmbit călduros; am știut în acel moment că balanța puterii va fi în favoarea ei astăzi. Femeia asta era completă, eu nu.

— E minunat că am aranjat întâlnirea asta de lucru, a spus. Așteptam de mult să asociez numele tău cu un chip.

Kaia era o femeie destul de puternică, dacă nu asociase numele meu cu un chip cu ajutorul imaginilor de pe Google. Eu nu eram o femeie atât de puternică și o căutasem pe Google imediat ce-i aflasem numele de familie, dar Kaia, bineînțeles, nu lăsase nicio urmă online. Al naibii de curată.

S-a așezat zâmbind, în timp ce eu mi-am lăsat geanta în spațiul de sub masă și mi-am dat jos cardiganul, din cauza căruia aveam picături de transpirație pe frunte. E genul de femeie pe care o văd uneori meditănd pe plajă la apus, m-am gândit, în timp ce-mi eliberam brațele. Blândă și cu picioarele pe pământ, cu pielea sărată și cu părul fluturându-i în vânt.

— Bun... a început Reuben, așezându-se și el. Iată-ne aici, nu?

A inspirat, apoi a închis gura, dându-și seama că nu știe ce să spună.

Kaia i-a aruncat o privire și el s-a relaxat. Asta e privirea mea, m-am gândit copilărește. Îl priveam exact așa când se pierdea și imediat se simțea mai bine.

— Am auzit atâtea despre tine, Sarah! a spus Kaia, întorcându-se ușor spre mine.

Purta o rochie lungă, cu model rustic, îndrăzneț, și brățări de argint, amestecate; cumva, era cea mai elegantă din cafenea.

— Și știu că ești mai complexă decât ținuta ta...

Îmi citea gândurile?

— ...dar trebuie să spun că ai o fustă foarte frumoasă.

Am netezit-o. Era una dintre cele mai frumoase fuste pe care le aveam, de fapt, dar mă simțeam destul de expusă în ea azi. Ca și cum ar fi fost o zi de vineri obișnuită și mă străduisem prea tare.

— Mulțumesc, am spus.

Am încercat, dar nu am reușit să rostesc o vorbă care să arate că pot mai mult decât ținuta mea.

Kaia și-a scos portofelul.

— Mă duc să iau de băut. Ce ai vrea?

— O, ce drăguț din partea ta!

Mi-am verificat ceasul și am fost dezamăgită că încă nu era miezul zilei. Am comandat reticentă o apă minerală cu lămâie.

S-a ridicat și Reuben odată cu ea.

— Te ajut!

— Mă descurc, a spus Kaia. Vorbiți despre ce-ați mai făcut.

Dar Reuben a insistat și m-am trezit singură la masă.

Asta e, mi-am zis, ștergându-mi fruntea cu un șervețel. Asta e viitorul meu. Să conduc o afacere cu fostul meu soț, care se întâlnește cu o yoghină. Cu una dintre cele mai drăguțe. I-am privit întorcându-se de la bar. Reuben a cuprins-o de talie și apoi s-a întors vinovat să verifice dacă am văzut. *Ăsta e viitorul meu.*

Venise în birou după șase săptămâni de la despărțire, aparent pe punctul de a suferi un atac de anxietate.

— Ești bine? îl întrebam, privindu-l peste computer când se rezemase copleșit de unul dintre dulapuri.

Se întorsese cu o privire nervoasă.

— Am cunoscut pe cineva, izbucnise el, ghemuindu-se în ușa dulapului. O pungă mare de nasuri roșii căzuse de pe raft în spatele lui și el o ridicase, strângând-o la piept.

— Îmi pare atât de rău, șoptise. N-am prevăzut asta.

Venise spre mine ca un specialist în dezamorsarea bombelor care se apropie de dispozitiv, cercetându-mi frenetic expresia feței. Lăsa în urmă o mică dâră de nasuri roșii, dar nu observase.

— Mă simt atât de prost să-ți zic după ce abia ne-am despărțit, spusese. Vrei să stai jos?

Îi atrăsesem atenția că stau deja.

Eram șocată de cât de puțin mă afecta. În mod ciudat, mă încerca mai degrabă curiozitatea decât gelozia. Reuben se vedea cu altcineva! Roo al meu!

— Ești sigură că vrei să afli? mă întrebam.

Reușisem doar să descopăr că iubita lui, Kaia, lucra cu jumătate de normă într-un bar cu sucuri în Glendale, că era instructoare de yoga, studia medicina naturistă, iar el era complet pierdut.

Am privit-o comandând băuturile. Nu era frumoasă în sensul evident, occidental, ceea ce într-un fel era și mai rău. Pur și simplu strălucea, într-un mod temperat, natural. Și am simțit că e bună. Blândă și Bună, în contrast clar cu mine – Nebună și întunecată. Reuben i-a apăsat vârful nasului și a râs. Așa făcea cu mine.

Ar fi fost mult mai ușor, m-am gândit cu vulgaritate, *dacă relația cu Eddie ar fi funcționat*. Chiar dacă Reuben ar fi înșenuncheat și ar fi cerut-o pe Kaia în căsătorie, chiar aici, în bar, m-aș fi bucurat și aș fi aplaudat, oferindu-mă probabil să le organizez nenorocita de nuntă.

Dacă m-ar fi sunat Eddie.

Stomacul m-a înțepat groaznic și mi-am verificat telefonul, de parcă ar fi ajutat cu ceva.

Apoi am înțepenit.

Ce era asta... Era...?

O bulă de text. O bulă gri de text, care însemna că Eddie – cel adevărat, în viață, undeva în lumea asta – tasta un răspuns la mesajele mele. Am rămas perfect calmă privind ecranul, și South Bank a dispărut cu totul.

— E minunat la Londra! a spus Kaia, aducând băuturile.

Nu! Pleacă!

— Uitasem cât de mult iubesc orașul ăsta!

Am aruncat o privire, bula încă era acolo. Încă scria. Tremuram. Teroare, încântare. Teroare, încântare. M-am străduit să-i zâmbesc Kaiei. Avea un inel din cele care se pun la jumătatea degetului. Îmi cumpărasem și eu unul cu ani în urmă, dar căzuse într-o toaletă publici de pe plaja El Matador⁶.

— Deci știi Londra? am întrebat.

Bula încă era acolo.

— Am venit aici de câteva ori la cerere, a răspuns. Am fost jurnalistă într-o altă viață.

S-a înfiorat ușor și am așteptat, sperând că va continua. Pur și simplu nu aveam nimic de spus.

(Ăsta! Ăsta era unul dintre acele momente despre care vorbisem cu doamna Rushby. Pierderea totală a sinelui. A manierelor, a sociabilității, a controlului.)

Bula încă era acolo.

— Dar mi-am dat seama că nu mă bucur de viața mea.

A făcut o pauză, amintindu-și vremurile când nu se bucura cu adevărat de viața ei.

— Așa că m-am concentrat pe ce mă interesa, adică nutriția, ieșirile în aer

liber, păstrarea corpului puternic și liniștit. Am sărit de pe linia de viteză și m-am pregătit să devin instructor de yoga. E unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— O, minunat! am exclamat eu.

Namaste⁷ în cinstea acestui lucru!

Pe sub masă, Kaia i-a luat mâna lui Reuben.

— Însă am suferit o traumă majoră acum doi ani și atunci a avut loc schimbarea mai profundă.

Bula încă era acolo.

— Și când am început să depășesc toate acele lucruri, mi-am dat seama că nu e suficient să fiu conștientă doar de mine și de nevoile mele. Trebuie în am un orizont mai larg; trebuia să-i ajut pe ceilalți. Să mă dăruiesc în întregime, dacă nu sună prea evlavios.

S-a luminat la față.

— O, Doamne, sună *total* evlavios! a râs, și mi-am amintit că nu e mai ușor pentru ea decât fusese pentru mine.

Reuben o privea de parcă Maica lui Hristos ar fi stat pe bancă, lângă el.

— Nu mi se pare deloc că sună evlavios, a comentat. Nu-i așa, Sarah?

Am lăsat telefonul un moment și l-am fixat cu privirea. Chiar mă ruga s-o ajut pe iubita lui să se simtă mai bine?

— Așa că, pe scurt, m-am înscris ca asociat la Spitalul pentru Copii, a continuat grăbită.

Acum nu mai voia să vorbească despre ea.

— Mă ocup de strângerea de fonduri. Lucrez cel puțin o zi pe săptămână pentru ei. Cam atât despre mine.

— Îi admir foarte mult pe cei care strâng fonduri la CHLA⁸, am spus încântată că în sfârșit aveam ceva în comun. Sunt oameni minunați și foarte buni prieteni ai organizației noastre caritabile. Bănuiesc că așa v-ați întâlnit, nu?

Kaia s-a uitat la Reuben, care a dat din cap nesigur. E în regulă, aș fi vrut să-i zic. Sunt geloasă pe iubita ta, da, însă doar pentru că pare organizată. Nu pentru că te mai doresc, dragule.

Partea neplăcută – m-am gândit, luându-mi iarăși telefonul (bula se găsea încă acolo) – era că probabil mă îndrăgostisem mult mai profund de Eddie, pe care îl cunoscusem doar șapte zile, decât de Reuben, cu care fusesem căsătorită șaptesprezece ani. Eu ar fi trebuit să mă simt vinovată, nu Roo.

Mi-am întors telefonul cu ecranul în jos pe masă, așteptând să primesc mesajul lui Eddie, și m-a cuprins o euforie terifiantă. Așteptarea lua sfârșit. În câteva

minute aflam.

Era clar că Reuben nu știa cu ce să contribuie la conversație, deși avea de ani buni o slujbă care îl învățase să comunice în circumstanțe aproape imposibile. După o tuse neconvingătoare, a început să spună că nu poți simți gustul de clor în apa de la robinet de aici sau nu știi ce aiureală.

Telefonul a vibrat și l-am înșfăcat. În sfârșit. *În sfârșit.*

Dar era un mesaj de la tata.

Draga mea, dacă încă n-ai plecat spre Gloucestershire, nu mai pleca.

Bunicul a fost jefuit de noii îngrijitori. Ne-am dat bătuți și îl aducem la noi să avem grijă ție el. O să-l găzduim în vechea cameră a lui Hannah. Te rog, nu-ți anula călătoria ca să ne vezi pe noi. Te iubim (și avem nevoie de tine...). Dar, dacă poți să amâni pentru mâine, ne-am bucura. TATA x

M-am întors pe Messenger, uitând de Reuben, de Kaia, de toată lumea.

Niciun mesaj. Eddie încă era online, dar balonașul dispăruse.

Am simțit că-mi cade fața. Inima mea.

M-am străduit să mă uit la Kaia, care vorbea cu mine.

— Am văzut doi dintre Clovnii voștri Doctori într-un salon de oncologie acum câțiva ani, spunea.

Nu se poate întâmpla una ca asta. Unde e mesajul?

— Un băiețel bolnav, supărat și enervat din cauza programului de chimio, s-a închis în el când au apărut oamenii voștri. S-a întors cu fața la perete, pretinzând că ei nu sunt acolo.

— I-am explicat că asta se întâmplă des, a spus Reuben mândru. De aceea lucrează câte doi.

— Cât de *intelligent!* a zâmbit fericită Kaia. Lucrează împreună, în așa fel încât copilul să decidă dacă vrea să participe. Corect?

— Corect! a răspuns el. Astfel, copiii dețin controlul.

O, Doamne! Cine erau comediantii ăștia plictisitori? Și unde era mesajul meu?

— Deci s-a întors într-o parte și clovnii au improvizat împreună, iar copilul n-a putut rezista. Adică *eu* nu mă puteam opri din râs. Când au plecat din salon, râdea non-stop.

Am dat din cap în silă. Văzusem asta prea des.

Disperată după ceva – orice – pe care să mă concentrez și să nu fie Eddie, m-am apucat să povestesc despre prima dată când îl văzusem pe Reuben lucrând cu copiii, după ce se antrenase să devină Clovn-Doctor. Kaia mă privea în timp ce turuiam, sprijinindu-și micuța bărbie bronzată în mâna delicată, bronzată de asemenea, cu cealaltă ținând mâna lui Reuben. În cele din urmă m-am oprit și m-

am uitat la telefon, imaginându-mi deja forma materială a răspunsului, lungimea mesajului, fundalul cenușiu din spate.

Însă nu era acolo. Nu era acolo și Eddie se deconectase din nou.

— Vreți să mai beți ceva? am întrebat, scoțând portofelul din geantă. Vin?

M-am uitat la ceas.

— E douăsprezece și un sfert. Perfect rezonabil.

Mi-am încrucișat brațele și mi-am prins coatele în palme în timp ce așteptam la bar, fie ca să mă consolez singură, fie ca să rămân calmă – nu știam.

Peste douăzeci de minute, când singurul pahar de vin băut începuse să-mi ofere o ușoară amorțeală, Kaia s-a scuzat și s-a dus la toaletă. I-am privit picioarele suple mișcându-se pe sub rochie și am încercat să mi-o imaginez luându-l de la serviciu pe Reuben ca să meargă la cină sau la o plimbare de seară în parcul Griffith. Kaia venind la petrecerea noastră de Crăciun sau la grătar vara; luând prânzul cu părinții lui drăguți și agitați la casa din Pasadena. Pentru că toate astea aveau să se întâmple. (*O alegere mult mai bună*, îmi imaginam că va spune mama lui Roo. Nu avusese niciodată încredere că nu o să mă întorc în Anglia cu fiul ei.)

— E adorabilă, i-am zis lui Reuben.

— Mulțumesc!

S-a întors recunoscător spre mine.

— Îți mulțumesc că ești atât de prietenoasă. Înseamnă mult.

— Aveam nevoie unul de celălalt, am adăugat după o pauză, spre surprinderea amândurora. Acum nu mai avem. Ai cunoscut o fată drăguță și mă bucur pentru tine, Roo. Vorbesc serios.

— Da, a zis, și puteam să-i simt bucuria din adâncul inimii.

Reuben parcă inspirase adânc și prelung, cum trebuie să faci la începutul unui curs de yoga, dar nu mai revenise niciodată la ritmul normal.

— Uite... a început el.

Părea stânjenit.

— Uite, Sarah, eu... trebuie să-ți spun că e-mailurile tale de ieri au fost cam ieșite din comun. N-ai fost... foarte profesionistă. Și ai trimis documentele comitetelor fără să te consulți cu niciunul dintre noi. Să nu mai menționez că i-ai promis unui copil că-i trimiți câțiva clovni de-ai noștri surorii sale, fără ca măcar să anunți spitalul cu pricina. Am fost cam nedumerit.

M-a privit:

— Ești bine?

— Sunt bine, doar obosită.

A dat din cap ușor.

— Atunci, strigă dacă ai nevoie de mine. Greșim atunci când nu urmăm protocolul.

— Știu. Trebuie să vorbim despre discursul pentru azil.

— Sigur, a fost el de acord. Acum?

— Nu putem să discutăm despre asta când e și Kaia aici.

— Dar n-o va deranja, s-a încruntat el.

— Pe mine mă deranjează. Sunt chestii de afaceri, Roo.

— Nu, a spus Reuben delicat. Nu, e o organizație caritabilă. Nu afaceri. Și Kaia înțelege. E un prieten, nu un dușman, Sarah.

M-am forțat să zâmbesc. Avea dreptate. Toți, în afară de mine, aveau dreptate zilele astea.

Reuben și Kaia au plecat peste patruzeci de minute. El a insistat să facem un plan pentru discursul dedicat azilului, deși discutaserăm altfel. Și am acceptat, cum aș fi putut să n-o fac? Cel puțin Kaia se oferise să stea afară cât am vorbit. („Nu, nu!” spusese Reuben. „Nu e niciun secret.”)

Kaia m-a pupat și apoi m-a îmbrățișat., A fost o mare plăcere să te cunosc”, a spus. „O mare plăcere”.

Am răspuns la fel, pentru că într-adevăr nu exista nimic la femeia asta care să nu fie drăguț.

După ce au plecat, mi-am închis telefonul, mi-am deschis laptopul și am lucrat. Oamenii veneau și plecau; salate cu ton și chipsuri cu piramide tremurânde de maioneză; pahare cu vin, pătate de rujul de zi cu zi și halbe cu bere din hamei. Afară, soarele era acoperit de straturi cenușii. A plouat, a bătut vântul, soarele s-a reîntors. South Bank se usca; umbrelele erau scuturate.

În ziua a cincea a relației noastre, m-am uitat la Eddie David și mi-am zis că mi-aș petrece tot restul vieții cu el. Mi-aș lua angajamentul chiar acum și aș ști că nu voi regreta.

Vremea înăbușitoare cedase în sfârșit și o furtună se dezlănțuise în zona rurală, fulgerând, urlând și nimicind totul deasupra acoperișului fermei lui Eddie. Stăteam întinși în patul lui sub fereastra din tavan, pe care spunea că o folosește ca să privească cerul și să verifice vremea. Mă așezasem invers, iar Eddie îmi masa piciorul, privind dus pe gânduri cerul dezlănțuit.

— Mă întreb ce părere are oaia Lucy despre toate astea, a spus.

Am izbucnit în râs, imaginându-mi-o pe Lucy sub un copac, behăind nemulțumită.

— Furtunile din LA sunt nebune, am spus. Parcă am fi în Armaghedon.

— Cum te simți știind că trebuie să te întorci? m-a întrebat după o pauză.

— Nesigură.

— De ce?

Mi-am rezemat capul mai sus, ca să-l văd mai bine.

— Tu de ce crezi?

Și-a pus mulțumit piciorul meu sub cap și a zis:

— Ei bine, vezi tu, asta e! Nu sunt sigur că vreau să te las să pleci.

I-am zâmbit și m-am gândit: *Dacă mi-ai cere să rămân, dacă mi-ai spune că putem să începem o viață nouă aici, împreună, aș rămâne. Chiar dacă te cunosc doar de câteva zile, chiar dacă mi-am jurat că nu mă întorc niciodată. Pentru tine, aș rămâne.*

Era aproape patru când mi-am strâns lucrurile să plec. Am deschis telefonul, deși nu mai aveam niciun fel de speranțe. Însă primisem un mesaj de la un număr necunoscut: *stai departe de eddie*. Fără semne de punctuație, fără salutări, fără litere mari. Doar *stai departe*.

M-am așezat la loc. L-am citit de câteva ori. Fusese trimis la ora trei fix. După câteva minute am hotărât s-o sun pe Jo.

— Vino la mine! a spus imediat. Vino direct la mine, scumpo! Rudi e la bunicul. Îți dau un pahar cu vin și apoi îl sunăm pe omul ăsta, pe ciudatul ăsta și o să aflăm ce se întâmplă. Bine?

Ploaia se întorsese. Se dezlănțuise peste Tamisa ca într-o criză de furie pe fundal cenușiu, torențială, nimicitoare și asurzitoare, exact ca furtuna pe care o privisem cu Eddie din pat. Am mai așteptat câteva minute înainte să mă dau bătută și să plec fără haină spre Waterloo.

Dragă Tu.

Ai început să-mi scrii mai devreme. Ce urma să-mi spui? De ce te-ai răzgândit? Chiar nu vrei să vorbești cu mine?

O să reiau de unde am rămas.

*La câteva luni după ce am împlinit șaptesprezece ani, am avut un accident de mașină teribil pe șoseaua Cirencester. În acea zi mi-am pierdut sora și viața – cel puțin viața pe care o știusem dintotdeauna. Pentru că după câteva săptămâni mi-am dat seama că nu mai puteam trăi acolo. Frampton Mansell. **În***

Gloucestershire. Nici măcar **în** Anglia. Au fost niște vremuri foarte întunecate.

Eram devastată și l-am sunat pe Tommy. Locuia în LA de doi ani. „Urcă-te în primul avion”, mi-a spus și asta am făcut. Pur și simplu, a doua zi am plecat. Mama și tata au fost atât de înțelegători, extraordinar de altruști, încât să mă lase să plec într-un moment ca acela. Ar mai fi fost la fel de generoși, dacă ar fi știut cum ne-a afectat familia? Nu știu. Dar, lăsând asta la o parte, au pus pe primul plan nevoile mele, iar a doua zi de dimineață eram la Aeroportul Heathrow.

Familia lui Tommy locuia pe South Bedford Drive, o stradă rezidențială la fel de lată ca autostrada M4. Casa lor era o chestie ciudată în culori trupe, care arăta ca o căsuță spaniolă în simbioză cu o vilă georgiană. Era prima zi și stăteam în fața ei, bolnavă și amețită de căldură și de schimbarea fusului orar, întrebându-mă dacă nu cumva aterizasem pe Lună.

De fapt, se pare că aterizasem în Beverly Hills.

„Nu-și permit să locuiască aici”, a comentat Tommy înverșunat când mi-a arătat împrejurimile. Aveau o piscină! O piscină în care puteai înota! Cu o terasă cu scaune și mese, și viță-de-vie, și trandafiri, și flori tropicale care atârnavă în valuri roz.

„Chiria este înfiorătoare! Nu-mi dau seama cum se vor descurca, dar mama adoră să le spună celor de acasă că Saks⁹ e magazinul de pe colț”.

Chiar dacă devenise aproape de nerecunoscut și mai preocupată de haine, tratamente și prânzuri la care cu siguranță nu mânca nimic, mama lui Tommy a fost suficient de amabilă încât să observe că am nevoie de o pauză. Mi-a spus că pot rămâne cât vreau și mi-a explicat de unde să cumpăr iaurtul înghețat cu nume exotic pe care Tommy îl menționase în scrisorile lui. „Dar nu mânca prea mult”, mi-a zis. „Nu vreau să te ingrați”.

Dincolo de grădinile cu garduri înalte și gazon perfect se întindea un oraș care mă fascina. Nu o să uit niciodată când am văzut prima oară palmierii înșirați de-a lungul străzii și înălțați spre cer. Firme gigantice, cu numele străzii care atârnavă la semafor; kilometri întregi de clădiri mici și îndesate, împodobite cu flori și proiectate să reziste la cutremure. Tânguitul nesfârșit al avioanelor, saloanele de manichiură, munții neregulați, valetul din parcare și magazinele pline cu haine uimitor de scumpe și de frumoase. Mă fascina totul. Săptămâni întregi am stat și doar m-am uitat.

La oameni, la luminile ca niște ghirlande, la întinderea uriașă de nisip auriu și la Oceanul Pacific izbindu-se în fiecare zi de Santa Monica. Era un miracol. Era ca pe Marte. Și de aceea era perfect.

La scurtă vreme după sosirea mea, mi-am dat seama că invitația lui Tommy de a rămâne nu fusese pură filantropie. Era singur

E adevărat, scăpase de sălbăticia implacabilă a colegilor, dar nimic legat de familia lui, de relația cu el însuși sau de încrederea în umanitate nu se schimbase în bine.

Primele semne ale conștientizării propriului corp, care apăruseră când a plecat din Anglia, se transformaseră acum în ceva mult mai întunecat. Nu mânca nimic sau mânca tot, făcea exerciții de două sau de trei ori pe zi, iar dormitorul lui era plin de haine cărora nici nu le tăiașe eticheta. Părea rușinat când am intrat, ca și cum o parte din el și-ar fi amintit cine fusese înainte de toate astea.

Într-o zi l-am întrebat direct dacă e, de fapt, gay Eram la Farmers Market, stăteam la coadă pentru tacos, iar Tommy deja începuse să îndruga minciuni că nu-i e foame. Îmi amintesc că stăteam acolo, făcându-mi vânt cu biletul de parcare, iar întrebarea a țâșnit deodată din mine.

Nu ne așteptam la asta. M-a fixat cu privirea câteva secunde, apoi a zis: „Nu, Harrington. Nu sunt gay. Și ce naiba are asta de-a face cu tacos?”

În spatele nostru, câțiva izbucniseră în râs. Tommy s-a închis în sine; m-am întors și am văzut o fată, poate cu câțiva ani mai mare decât mine, care râdea destul de evident. „Scuze”, a spus cu accent londonez. „N-am putut să nu aud. Tu, prietene” – a arătat spre mine încă râzând – „trebuie să mai lucrezi la abilitățile de comunicare”.

Tommy a fost de acord.

Și eu la fel.

O oră la masa șubredă, mâncând tacos, a dus la o prietenie de-o viață. Fata, pe nume Jo, era terapeut în frumusețe la domiciliu și locuia într-un apartament ieftin din apropiere.

În următoarele luni, înainte să rămână fără bani și să fie nevoită să plece în Anglia, ne-a forțat să ne întoarcem la un soi de fericire și funcționalitate cu care puteam merge mai departe. Ne-a făcut să vorbim – ceva la care eșuam destul de îngrozitor – și ne-a obligat permanent să ieșim: la petreceri, la plajă, la concerte în aer liber. Jo Monk e arțăgoasă ca un porc-spinos, dar e o femeie de un curaj și de o bunătate infinite. Îmi lipsește teribil când nu sunt în Anglia.

În septembrie trebuia să mă întorc în Anglia să-mi termin examenele pentru nivelul A. Doar că nu puteam pleca. Când îmi sunam părinții și vorbeam despre întoarcerea mea, începeam să plâng. Mama devenea tăcută, în cele din urmă, tata trebuia să preia convorbirea din afara toaletei de la parter și să spună glume. Mama făcea tot posibilul să pară optimistă – veselă chiar –, dar într-o zi

a cedat, ca și cum o clipă ar fi întors spatele propriei voci interioare: „Mi-e atât de dor de tine, că mă doare”, a șoptit. „Îmi vreau familia înapoi. „Ura de sine m-a lăsat fără cuvinte și nici măcar nu am putut răspunde.

Într-un final, au fost de acord să-mi amân un an continuarea studiilor la nivel A, ca să mai rămân o vreme aici. M-au vizitat și, deși a fost o ușurare să-i văd, a fost îngrozitor de dureros că Hannah nu era acolo. Voiau să vorbească încontinuu despre ea, ceea ce mi s-a părut insuportabil. M-am simțit eliberată când au plecat.

Apoi l-am cunoscut pe Reuben, mi-am găsit o slujbă și am decis că e timpul să devin o ființă pe care s-o respect. O să-ți povestesc despre asta data viitoare.

Sarah

P.S. Mâine mă duc acasă să-i văd pe părinții mei. Bunicul stă la ei o vreme. Dacă ești în Gloucestershire și ești pregătit să vorbești, sună-mă.

— Sarah!

Tata, care părea epuizat, m-a îmbrățișat strâns.

— Slavă Domnului! a spus. Slavă Domnului că ești aici! Mica noastră voce a calmului.

Mi-a oferit vin, pe care l-am refuzat. După întâlnirea de ieri, din South Bank, cu Kaia și cu Reuben, și după mesajul care mă avertiza în privința lui Eddie, mă dusesem la Jo și băusem prea mult. Corpul meu mă informase de dimineață că o vreme nu mai tolera băuturi alcoolice.

— O, Sarah! m-a îmbrățișat mama. Mă simt groaznic în legătură cu ultimele săptămâni. Îmi pare foarte rău!

Mama s-a scuzat mult pentru eșecurile ei, deși nu făcuse decât să mă iubească și să aibă grijă de mine din ziua în care mă născusem.

— Nu mai spune asta! M-am distrat de minune. M-ai văzut în Leicester. Nu eram fericită?

— Destul de fericită, presupun.

Nu eram încă sigură de ce nu le povestisem despre Eddie. Probabil fiindcă trebuia să vin acasă pentru comemorarea accidentului, nu să fac sex cu un străin chipeș. Sau pentru că începusem să-mi fac griji de când ajunsese în Leicester.

Sau pentru că – mă gândeam acum, când îi înmănam niște flori mamei – o parte din mine știa deja că nu va funcționa. Aceași parte din mine care stătuse în fața lui Reuben în ziua nunții și-și spusese: *O să fie luat de lângă mine în cele din urmă. Exact ca Hannah.*

Mama a pus florile într-o vază, apoi a schimbat-o cu alta. După aceea a

schimbat-o încă o dată.

— Vezi-ți de treaba ta! mi-a zis, când m-a prins uitându-mă la ea. Sunt pensionară acum, Sarah. Mi-am câștigat dreptul de a-mi da cu părerea despre aranjamentele florale.

Am zâmbit, ușurată și liniștită. Ultima dată când o văzusem pe mama, îmi păruse cumva fără putere, strivită, ca un carton aplatizat pentru reciclare. Ceea ce nu era în regulă deloc, pentru că, în afară de momentele stranii de cădere, fusese incredibil de puternică în toți anii de după accident. De fapt, numai rezistența ei mi-a alinat vinovăția că am plecat pur și simplu, lăsându-i în durere și haos.

Astăzi, amândoi erau așa cum îi ținusem minte întotdeauna: blânzi, puternici, încrezători. *Și ușor alcoolici*, mi-am amintit; mama își turna vin, chiar dacă urma să plecăm la restaurant. *Nu-i așeza pe un pedestal. Ei doar s-au luptat cu lucrurile altfel.*

Am aruncat o privire spre tavan și am coborât tonul:

— Cum a fost? Cum se simte?

— E o jigodie bătrână și nenorocită, a spus mama direct. Și am voie să zic asta pentru că e tatăl meu și îl iubesc și știu că a trecut printr-o perioadă grea. Dar nu există nicio îndoială – e o jigodie bătrână și nenorocită.

— Este, a recunoscut tata. Ținem scorul plângerilor pe care le-a făcut astăzi. Până acum am ajuns la treizeci și trei, și e abia unu fără un sfert. De ce nu bei?

— Sunt mahmură.

Mama a cedat.

— Vai, mă simt îngrozitor când vorbesc urât despre el! a spus. E imposibil de trăit cu el, Sarah. Ne înnebunește. Dar, dincolo de toate astea, îmi pare foarte rău. A fost pe cont propriu foarte mult timp. Duce o viață oribilă, închis în casă de unul singur, fără să aibă cu cine vorbi.

Bunica mea, o femeie atât de rotundă, încât părea aproape sferică în fotografii, murise din cauza unui infarct când avea patruzeci și patru de ani. N-o cunoscusem niciodată.

— Ei bine, cel puțin vă are pe voi doi. Sunt convinsă că apreciază compania, chiar dacă nu pare așa.

— Se poartă de parcă ar fi fost răpit de teroriști, a suspinat mama. Azi-dimineață, când i-am dat pastilele, chiar mi-a zis: „Nu pot să cred că m-ai târât în locul ăsta uitat de lume”. Era cât pe ce să-i pun capăt suferinței.

Tata a râs.

— Te porți ca un înger cu el, a comentat și a sărutat-o tandru.

Mi-am mutat privirea, ușor dezgustată, foarte înduioșată și, de fapt, puțin

geloasă. Părinții mei încă erau atât de fericiți împreună. Tata o invitase pe mama în oraș în fiecare zi, până când acceptase să se mărite cu el, o sunase, îi scrisese, îi trimisese cadouri. O luase la concerte și-i dăduse voie să stea la masa de sunet cu el. Nu a lăsat-o niciodată baltă. Sunase întotdeauna.

Am întrebat dacă să mă duc sus să-l salut pe bunicul, înainte să plecăm la restaurant să luăm prânzul.

— Din fericire pentru tine, doarme, a spus mama. Dar sigur vrea să te vadă.

Eu am ridicat o sprânceană.

— Atât cât vrea vreodată să vadă pe cineva, am adăugat.

Ne-am așezat afară, la Crown, chiar dacă nu era suficient de cald. Rafale de vânt îi ridicau părul mamei ca niște flăcări roșii, iar tata părea împietrit sau poate beat, pentru că partea lui de masă o lua la vale. Pe câmpul care se ridica abrupt dincolo de cărare, o oaie se lăsase pe genunchi să pască printre urzicile înțepătoare. Am râs și m-am oprit. Mă întrebam dacă o să mi se mai pară vreodată amuzantă o oaie.

— Povestește-mi despre treaba cu violoncelul, l-am îndemnat pe tata.

Pe drum, mama mă informase că începuse să ia lecții.

— Aha! Ei bine, am băut câteva pahare cu Paul Wise toamna trecută și mi-a zis că tocmai citise în ziar cum poți să-ți păstrezi mintea ascuțită la o vârstă înaintată, cântând la un instrument...

— Așa că s-a dus până la Bristol și și-a cumpărat un violoncel, l-a întrerupt mama. Era groaznic la început, Sarah. Teribil! Paul a venit și l-a ascultat...

— Și nenorocitul doar stătea acolo și râdea, a adăugat tata. Așa că am exersat ca un nebun, apoi am găsit un profesor în Bisley și curând o să ajung la Gradul Doi. Paul o să-și înghită cuvintele.

Am ridicat paharul să propun un toast pentru tata, exact când o ciocănitoare a început să bată cu ciocul într-o parte a copacului. Mâna mi-a alunecat înapoi pe masă. Sunetul îmi amintea atât de puternic de Eddie, de timpul petrecut împreună, încât nu mai puteam vorbi.

Zgomotul enervant revenise în stomac.

Părinții mei au discutat despre bunicul, în timp ce eu mă uitam la o altă familie așezată lângă niște nemțișori-de-munte revărsați mai în josul grădinii. Părinții respectivi arătau că ai mei: abia începuse tranziția spre bătrânețe; mai cărunți, mai ridați, dar încă prezenți în viețile lor, fără să le evoci imaginea din trecut. Fiicele erau întocmai cum îmi imaginam că am fi arătat eu și Hannah, dacă am fi stat azi aici. Cea mai tânără părea să insiste vehement asupra unui subiect oarecare și am rămas uimită, imaginându-mi-o pe sora mea mai mică la

maturitate. Ca adult, Hannah ar fi avut multe opinii, m-am gândit. I-ar fi plăcut o polemică serioasă, căci nu evita niciodată o luptă – genul acela de femeie care conduce comitete și de care se tem în secret ceilalți părinți de la școală.

— Sarah?

Mama se uita la mine.

— Ești bine?

— Sunt în regulă, am spus. Familia aia de acolo... am adăugat.

Mama și tata i-au privit.

— O, cred că soțul e unul dintre prietenii vecinului nostru, a comentat tata. Patrick? Peter? Ceva cu P.

Mama n-a zis nimic. Știa la ce mă gândesc.

— Vreau *asta!* am șoptit. Să pot sta la masă cu voi doi și cu Hannah. Aș da orice să fim împreună aici. Să vorbim, să mâncăm...

Mama a lăsat capul în jos și am simțit că tata s-a liniștit, cum făcea mereu când vorbeam despre Hannah.

— Și noi am vrea asta, a zis mama. Mai mult decât puteam exprima în cuvinte. Dar din experiență am învățat că e mai bine să te concentrezi pe ce ai decât pe ce nu ai.

Un nor rarefiat a acoperit soarele și m-au trecut fiorii. Îmi stătea în fire să reacționez așa. Să-i fac pe părinții mei să se simtă stingheri, să le amintesc cum ar fi putut sta lucrurile.

Pe la șase îmi bătea inima, iar gândurile se risipiseră ca puful din coroana unei păpădii. Le-am spus alor mei, care m-au privit consternați, dar politicoși, că mă duc să alerg.

„Un nou regim de exerciții”, am zâmbit, sperând că vor accepta povestea asta.

Sătulă de mine, am urcat să mă schimb. Nu știam ce e mai rău: faptul că starea de adrenalină devenise atât de familiară sau că nu găseam o soluție, în afară de a mă epuiza și de a-i minți pe cei care țineau la mine.

Nu mai știu când te întorci în LA? mi-a scris Tommy chiar înainte să plec.

Plec spre Heathrow marți dimineață, la 6: 15. O să fiu silențioasă ca un șoricel.

OK. Deci stai la noi luni noapte, da?

Dacă e în regulă. Luni am o conferință în Richmond; o să ajung la tine pe la 19: 30. Dar, dacă nu vă convine, pot foarte bine să dorm pe canapeaua lui Jo. Îmi imaginez că tu și Zoe v-ați săturat de mine!

Nu, e în regulă. Zoe e în Manchester din nou. Deci nu stai aici duminică noapte?

Nu. De ce? Te distrezi cu o altă femeie?

Hm. nu.

Foarte bine. Atunci ne vedem luni noapte, Tommy. E OK?

Totul OK. Deci luni dimineață te duci direct la conferință sau treci pe aici întâi?

M-am încruntat. Tommy și Zoe fuseseră remarcabil de generoși cu camera lor de oaspeți la fiecare vizită; îmi dăduseră o cheie și-mi ziseseră să folosesc apartamentul ca și cum ar fi al meu. Și, în afară de vremurile stranii când ne găteam unul altuia, nu cred că Tommy mă întrebase vreodată când vin și când plec.

Urma să trec mai întâi pe la apartamentul tău, dar pot să mă duc direct la Richmond, preferi așa? i-am scris.

Nu, a răspuns. E în regulă. Ne vedem atunci. Și să nu care cumva să-l cauți pe Eddie cât stai acolo, bine? Nu-l vizita, nu alerga prin fața ușii lui, nu aștepta în barul ăla. Ai înțeles?

Am înțeles. Să ai un weekend plăcut, să-ți distrezi iubita secretă, xx

Ai grijă, a scris. Apoi: Vorbesc serios, Harrington. Să nu te duci la el ai auzit?

Un moment m-am gândit că Tommy îmi trimitea mesaje pentru că *el* se întâlnea cu Eddie. Am luat în considerare posibilitatea asta câteva minute bune, până când mi-am dat seama cât de ridicol era.

Aș alerga până în Sapperton, în speranța că o să-l văd pe Eddie? Ideea mă frământase câteva zile. Însă cine știe dacă era aici, în Gloucestershire sau la Londra? Sau la mama naibii, în spațiul cosmic? Și ce aș face dacă chiar l-aș vedea?

Știam că o să alerg până în Sapperton și că o să mă simt și mai rău, dar nu puteam sau nu voiam să mă opresc.

Alergarea era așa cum îmi imaginam că se simte o cădere nervoasă. Oriunde mă uitam, îl vedeam pe Eddie: privindu-mă printre crengi, stând pe o stavilă veche, plimbându-se prin lunca dintre brațele șerpuitoare ale râului. Și în curând i s-a alăturat Hannah, care purta hainele din ziua aia, din ziua aia îngrozitoare. Când mă apropiam de podeț, am văzut o femeie mergând spre mine din direcția Sapperton. Ea, cel puțin, părea reală: o haină de ploaie, păr strâns la spate, pantofi comozi. Până când s-a oprit brusc și s-a uitat la mine.

Din motive pe care nu le-am putut înțelege, m-am oprit din alergat și m-am uitat și eu la ea. Ceva îmi părea familiar, deși știam că nu o mai văzusem niciodată. Era mult prea departe ca să-mi dau seama câți ani are, dar de aici părea mult mai mare decât mine.

Mama lui Eddie? Era posibil? M-am uitat insistent, dar n-am observat nicio asemănare evidentă. Eddie era bine-făcut, cu fața rotundă, înalt, pe când femeia asta era extrem de slabă și scundă, cu bărbia ascuțită. (Și, chiar dacă era mama lui Eddie, de ce ar sta în mijlocul unei cărări, uitându-se la mine? Eddie spusese că e depresivă, nu nebună.) În plus, nici nu știa că exist.

După alte câteva secunde, s-a întors și s-a îndreptat spre direcția din care venise. Mergea repede, dar mișcările ei aveau o stângăcie spasmodică, specifică unui om care se mișcă greu. Observasem asta de multe ori la copiii care își reveneau după accidentări.

Am stat acolo multă vreme, după ce dispăruse din câmpul vizual.

Să fi fost o confruntare sau femeia pur și simplu a decis să-și termine plimbarea și să se ducă acasă? La urma urmei, nu exista altă cale de la porțiunea aceea de drum: fie ocoleai câțiva kilometri spre Frampton Mansell, fie te întorceai și mergeai drept spre Sapperton.

Am plecat spre casă. De câteva ori am fost convinsă că Eddie pășea pe alee, în spatele meu. Dar nu era nimeni. Până și păsările păreau tăcute.

Nu suport asta, mi-am zis, când am sosit pe terasa alor mei, câteva minute mai târziu. *N-o suport*. Cum am ajuns aici din nou? Orbecăind în valea asta după cineva pe care l-am pierdut deja?

Lângă cuierul de la ușa din față era o fotografie înrămată cu mine și cu Hannah pe câmpul din spatele casei. Eu stăteam într-o cutie de carton, Hannah lângă ea cu un buchet de flori în pumnul ei micuț. Dârele de noroi și rădăcinile florilor îi murdăriseră salopeta. Se încrunta la cameră, se încrunta cu o intensitate atât de caraghioasă, încât mă durea inima. M-am uitat îndelung la ea, la mica și neprețuita mea Hannah, iar sentimentul pierderii a devenit vâscos precum cleiul în pieptul meu.

— Îmi lipsești, am șoptit, mângâind sticla rece a ramei. Îmi lipsești atât de mult!

Mi-am imaginat-o scoțând limba la mine și, când am dat nas în nas cu bunicul la capătul scărilor, plângeam.

Am încremenit.

— O! Bunicule!

N-a zis nimic.

— Tocmai am fost la alergat. Am venit să te văd după prânz, dar dormeai, așa că m-am gândit...

Dar nu puteam. Nu puteam vorbi nici măcar ca să-l împac pe bunicul. Stăteam acolo, sub ochii lui, în echipamentul pentru alergat, iar el, într-un halat pe care

fusesse prea slăbit ca să-l încheie cum trebuia; pe dedesubt, se vedea bumbacul uzat al pijamalei albastre vechi. Garniturile la margini erau bleumarin. Inima mi-era frântă. Bunicul era învăluit într-un miros de oboseală profundă. Plângeam în liniște; fața mi s-a încrețit în jurul formei aplatizate a gurii. O pierdusem pe Hannah și acum pe Eddie. Știam, nu mă mai puteam preface. Și aici era săracul meu bunic care fusesse pe cont propriu cincizeci de ani, de când bunica suferise un infarct și murise în scaun, cu un sandviș cu șuncă în față. Acum trebuie să-și fi făcut exercițiile zilnice, pentru că avea un mergător în dreptul lui, însă niciunul dintre noi nu știa ce să spună. Nici eu și nici el nu aveam vreo idee.

— Vino în camera mea, a zis în cele din urmă.

I-a luat o vreme să se așeze în fotoliul pe care mama și tata îl pregătiseră pentru el. M-am folosit de timpul respectiv ca să încerc să-mi șterg fața, apoi m-am așezat pe marginea vechiului pat al lui Hannah.

La început m-am gândit că vrea să vorbească cu mine, să mă întrebe care-i treaba. Dar, bineînțeles, cu bunicul nu avea cum să se întâmple asta. Îmi simțise suferința, voia să mă ajute, însă nu putea. Așa că stătea acolo, uitându-se pe fereastră și, ocazional, la un punct de pe perete, lângă fața mea, până când am început să vorbesc.

I-am povestit despre familia de la restaurant, când am luat prânzul, și despre sentimentul de teamă pe care l-am resimțit în vale, chiar și după atâția ani.

— Nu există zi, i-am spus, în care să nu mă gândesc la Hannah. În care să nu-mi doresc s-o văd din nou, măcar cinci minute. S-o iau în brațe, înțelegi?

El a dat din cap scurt. Am observat că-și întinsese așternuturile și reușise să bată perna, înainte de plimbarea de pe hol. Eram impresionată, înțelegeam nevoia de ordine, chiar și în mijlocul celui mai puternic haos.

— Apoi am crezut că s-a schimbat ceva, bunicule. Am cunoscut un bărbat aici, în Gloucestershire, când mama și tata aveau grijă de tine.

Dacă nu mă înșelam, ridicase aproape imperceptibil o sprânceană.

— Continuă, te rog, a spus după ceea ce a părut o eternitate.

Am făcut o pauză.

— Să înțeleg că știi că m-am despărțit de soțul meu?

Din nou, o aprobare lentă.

— Deși a trebuit s-o trag de limbă pe maică-ta, mi-a răspuns. Când ai peste optzeci de ani, ceva îi convinge pe oameni că o să mori din cauza șocului dacă iei parte la veștile proaste.

A făcut o pauză.

— Vreau să zic cine din generația ta nu divorțează zilele astea? Sunt surprins

că vă mai deranjați să vă căsătoriți.

Un pițigoi albastru s-a învățit pe hrănitorul care atârna afară, la fereastra camerei de oaspeți, a ciugulit dintr-o gaură de nucă și s-a învățit din nou. Discuri caleidoscopice ale soarelui la apus se legăneau pe locul de la fereastră unde Hannah își ținea colecția de arici de jucărie. În cameră era cald și liniște.

— Spuneai că...

Nu spuneam nimic, aproape că am ripostat; dar era ceva în postura, în privirea lui, care îmi zicea că vrea să știe. Că s-ar putea chiar să-i pese. Și, dacă alegeam să vorbesc cu el, trebuia să mă aștept la o grenadă inopinată.

Așa că i-am povestit tot. Din momentul în care am auzit râsul lui Eddie pe pajiște până la alergarea recentă de-a lungul canalului și toate lucrurile disperate și rușinoase pe care le făcusem de când dispăruse.

— Din fericire, pe vremea ta ai fost scutit de înjosirea la care te supune urmărirea online, i-am zis. Nu e o experiență plăcută. Nu-ți aduce niciodată ce sperai.

Treaba asta, vorbitul cu o persoană tăcută, era prea terapeutică; nu mă puteam opri.

— Nu-ți oferă niciodată control asupra situației.

Mult timp, bunicul nu a spus nimic.

— Nu-ți scuz acțiunile, a spus. Sunt stupide și total inutile.

— De acord.

— Dar înțeleg, Sarah.

Am ridicat privirea; de data asta se uita fix la mine.

— M-am îndrăgostit de o femeie pentru care aș fi demolat clădiri, dacă aș fi putut. Am iubit-o până în ziua când a murit. Încă o iubesc, după atâția ani. Chiar și acum e dureros.

— Bunica!

S-a uitat în altă parte.

— Nu.

Un dulap mare al tăcerii părea să se fi deschis între noi. La parter, mama și tata râdeau; zgomotele înăbușite au făcut loc vocii lui Patsy Cline, care se revărsa din boxa tatii.

— Ruby Merryfield, a spus în cele din urmă bunicul. A fost iubirea vieții mele. Toți mi-au zis că nu pot să mă însor cu ea, așa că n-am făcut-o. Avusese un iubit în tinerețe și un copil. El a ajuns într-o familie adoptivă. Asta i-a frânt inima. Nimeni nu mai știa, în afară de părinții mei, pentru că, bineînțeles, tata era doctorul ei. Mi-a interzis să mă căsătoresc cu ea. Am purtat o luptă crâncenă,

Sarah. Dar în final a trebuit să cedez, pentru că eram student la Medicină și aveam nevoie de sprijinul lui.

A făcut o spirală tremurândă cu mâna.

— Așa că n-am mai sunat-o și m-am căsătorit cu bunica ta un an mai târziu. Am avut o viață frumoasă împreună cu Diana. Dar m-am gândit la Ruby în fiecare zi. Mi-a lipsit. I-am scris scrisori pe care nu am îndrăznit să i le trimit. Și, când am auzit că a murit de gripă, am plecat singur la pescuit câteva zile, fiindcă eram bolnav de durere. Undeva, pe lângă Cannock. Era mult prea frumos. Mi-aș fi dorit să mă fi dus într-un loc urât.

Ochii bunicului erau înlăcrimați.

— Avea un răs, ca o păsăruică la început, abia apoi creștea în ceva atât de neelegant... Oriunde mergea, vedea bucuria din viață.

Bunicul și-a apăsat exteriorul palmei – acolo unde pielea atârna și era pătată – pe ochi. Lumina dispărea rapid din cameră.

— N-ar fi trebuit să renunț niciodată la ea, a adăugat.

Pițigoii albastru s-a întors și l-am privit amândoi în tăcere.

— Nu-mi regret hotărârea în totalitate, a continuat. Cum ziceam, am ținut foarte mult la Diana și am jelit-o când a murit. Și, fără ea, nu le-aș fi avut pe mama ta și pe sora ei, deși, Dumnezeu știe, mătușa ta a fost o pacoste.

Pe ultimul soț al mătușii mele îl chema Jazz.

— Dar, dacă aș da timpul înapoi, n-aș renunța, a continuat bunicul. Nu cred că iubirea trebuie să fie ca o explozie. Nu trebuie să fie dramatică, lacomă sau alte cuvinte stupide atribuite de scriitori sau de muzicieni.

Dar cred că, atunci când știi, știi. Și eu am știut, am renunțat fără niciun fel de luptă și nu o să mi-o iert niciodată.

Și a închis ochii.

— Acum trebuie să dorm. Și nu, nu am nevoie de ajutorul tău. Te rog, poți să închizi ușa când pleci? Mulțumesc, Sarah!

Dragă Eddie.

Cum nu mi s-a cerut să nu mai scriu, o să continui.

Se stabilise că o să mai stau în LA câteva luni, chiar dacă ar fi însemnat să pierd ultimul an de studiu la nivel A. Nu-mi păsa: nu mă mai puteam întoarce.

Aveam în total doi prieteni și locuiam în „apartamentul pentru oaspeți” dintr-o casă din Beverly Hills, cu piscină și o menajeră permanentă. Singurul lucru care îmi amintea vag de casă erau platanii înșirați de-o parte și de alta pe South

Bedford Drive. Doar că nu semănau cu cei de acasă, pentru că fusese o vară aprigă și, până să vină luna septembrie, deja erau uscați ca baconul prăjit.

Mama lui Tommy mi-a aranjat să fac curățenie în casele prietenilor ei, ca să am câțiva bani de buzunar; era singura mea șansă, neavând viză. Am făcut curățenie pentru familiile Steins, Tysons și Garwins, iar în fiecare miercuri după-amiaza făceam cumpărături săptămânale pentru doamna Garda, care mă implora să am grijă în permanență de copiii ei. A deranjat-o foarte mult că am refuzat-o. Nu înțelegea cum pot să comunic atât de bine cu copiii, și totuși să nu accept să am grijă de ei, iar eu nu puteam să-i explic motivele.

Credeam că ajunsese la înălțimea maximă, dar am început să mă dezvolt din nou, pe orizontală și pe verticală. Aveam sâni, talie și fund. Prindeam formele pe care le am acum, presupun, și încercam să aflu ce fel de femeie vreau să fiu. Puternică, am decis. Puternică, hotărâtă și de succes. Fusesem prea mulți ani papă-lapte, o singuratică timidă, un nimeni neputincios.

Într-o zi de noiembrie, fiica doamnei Garda, Casey, și-a rupt mâna la grădiniță. Bona angajată a rămas cu fratele ei, iar eu am fost rugată să o duc pe fetiță la spital cu un taxi. Doamna Garda se grăbea să ajungă de la o conferință din Orange County. A insistat să-i duc fata la CHLA, chiar dacă era la kilometri depărtare – îi cunoștea pe oamenii de acolo, a spus; ținea morțiș ca, în timp ce-o așteaptă Casey să vadă un chip familiar.

Sărmana Casey! Era atât de speriată de durere; tot drumul din Beverly Hills i-au clănțănit dinții și nu voia să vorbească cu doctorii. N-am putut suporta.

Îndată ce doamna Garda a ajuns, am plecat de la spital să caut un magazin de divertisment pe care îl menționase cineva, lângă intersecția dintre Vermont și Hollywood. Voiam ceva care să o facă să râdă. Până să ajung acolo, am fost asaltată de un grup imens de copii care ieșeau din restaurantul mexican de pe colț. Aveau baloane și fețele pictate și păreau să fie la milioane de kilometri de starea în care se afla Casey acum.

La puțin timp după ce au fost conduși înăuntru de o mamă ce părea extenuată, a ieșit din magazin un clovn care s-a sprijinit de perete. Arăta epuizat. A scos din buzunar un pachet de țigări și o sticlă mexicană de bere, învelită într-o pungă de hârtie. Am râs când a deschis-o și a luat o gură din ea, prelung, reconfortant. Era genul de clovn foarte amuzant fără să fie pictat pe față sau cu perucă, doar un băiat cu un nas roșu și haine ciudate. Și cu o bere ilegală.

— Nu e ceea ce pare, a spus când m-a văzut. Nu beau și nu fumez la o petrecere de copii.

I-am zis să nu-ți faci griji fi l-am rugat să mă îndrume spre magazinul de

divertisment. A arătat în josul străzii Hollywood, spre un magazin plin de graffiti fi de picturi murale.

— Pot să vin cu tine? m-a întrebat clovnul. Sunt traumatizat. M-am antrenat cu Philippe Gaulier în Franța. Ar trebui să fiu practician de teatru, nu animator pentru copii.

L-am întrebat care e diferența. S-a dovedit că era considerabilă.

— Uite ce e, i-am zis, oprindu-mă pe scările magazinului de divertisment. Dacă promit că nu spun nimănui că ai băut țigări și ai fumat la o petrecere pentru copii, îmi faci o favoare? O favoare destul de mare?

Așa că bietul flăcău, care probabil mirosea a țigări și a alcool a venit cu mine la Spitalul pentru Copii s-o viziteze pe Casey.

Pe când ne apropiam de salonul de la Urgențe, am simțit că i se schimbă energia.

— Din acest moment sunt Franc Fromage. Nu-mi folosi numele obținut, m-a înștiințat, chiar dacă nu știam care era „numele lui obținut”.

Franc Fromage a ajuns la patul lui Casey și și-a scos ukulelele. I-a cântat un cântec despre brațul ei rupt, iar fata, deși încă speriată și supărată, nu se putea abține să râdă. Apoi a rugat-o să-l ajute să inventeze următorul vers, iar fetița se concentra atât de tare, încât a uitat unde se află și cât de speriată era. Mai târziu i-a lăsat pe doctori să-i imobilizeze brațul.

Domnul Fromage mi-a spus că-i plăcuse foarte mult vizita. S-a entuziasmat atât de tare, încât a început să folosească tot felul de termeni teatrali și psihologici pe care nu-i înțelegem. Am fost salvată de o asistentă care întreba dacă Franc Fromage se va întoarce, pentru că toți ceilalți copii voiau să-l întâlnească pe domnul cu ukulele și cu nas roșu.

Când am plecat în sfârșit, mi-a dat numărul lui de telefon și – vizibil îngrozit – mi-a spus că-i rămân datoare cu ceva de băut.

— Mă numesc Reuben, a spus grav. Reuben Mackey.

Așa că l-am sunat și am ieșit să bem ceva. Mi-a povestit că citise despre clovneria în spital de când mă cunoscuse și se pare că era treabă serioasă, cu metodă și studii. Un tip din New York înființase prima organizație caritabilă în anii '80.

— Vreau să mă antrenez cu el, mi-a zis. Să-mi folosesc calitățile ca să-i ajut pe oameni, nu doar să-i fac să râdă.

Nu s-a întâmplat nimic în noaptea aceea. Cred că eram amândoi prea timizi. În plus, Tommy și Jo ne urmăreau de la o masă de peste stradă, „în cazul în care se dovedește a fi un clovn care ucide oameni”, cum a comentat Jo.

Apoi doamna García m-a rugat să-l aduc din nou la spital pe Franc Fromage, pentru că lui Casey îi era îndepărtat ghipsul. El a acceptat, dar doar dacă îi făceam cinste din nou.

Nu numai că a ajutat-o pe Casey când i s-a scos ghipsul, dar a stat ore întregi cu ceilalți copii de la Ortopedie. S-a oprit doar când și-a dat seama că-i tremură mâinile de foame.

— Te rog, întoarce-te! l-a implorat una dintre asistente.

Problema era că nu-și permitea să lucreze gratis. Locuia într-un apartament înghesuit împreună cu cineva, în Koreatown, și nu putea câștiga niciun cent mai puțin.

— Ce-ar fi dacă aş strânge eu bani ca să lucrezi o zi pe lună? i-am propus.

I-am povestit că lucrez pentru toți oamenii ăștia bogați și că se aflase repede ce se întâmplase la spital.

Și așa a început. Relația mea cu un clown și înființarea organizației noastre. El s-a dus la New York să se antreneze cu psihoterapeuți, psihologi pentru copii și practicieni de teatru. Apoi s-a întors și ne-am pus pe treabă. El vizita copiii bolnavi și eu stăteam în culise, strângând bani și organizând, ceea ce mi se potrivea perfect. Voiam să mă implic – voiam mai mult decât știa el –, doar că nu-mi doream să fiu în prima linie.

Mă pricepeam la asta. Reuben, de asemenea. Oamenii vedeau și aflau ce făceam și își doreau să le vizităm copiii bolnavi. Am mai angajat trei persoane; Reuben le antrena. Curând am înființat mica noastră academie. Ne-am căsătorit, am închiriat un apartament în Los Feliz, lângă Spitalul pentru Copii. Peste câțiva ani au venit și hipsterii, iar Reuben era în elementul lui.

Cât despre mine, aveam un scop, o direcție și nu-mi mai rămânea timp să mă gândesc la viața pe care o lăsasem în urmă. Aveam un bărbat pentru care trebuia să fiu puternică atunci când el era vulnerabil și viceversa. Dragostea noastră se baza pe o nevoie reciprocă și pe putere, așa funcționa perfect.

Mult timp am crezut că tipul ăsta de iubire e tot ce-mi trebuie. Când am promis să-l iubesc și să-l respect pentru totdeauna, am vorbit serios. Dar, bineînțeles, m-am schimbat. Pe măsură ce anii treceau, el mi-a devenit dispensabil, așa că echilibrul nostru a fost fatalmente distrus. Țineam unul la celălalt, Eddie, dar, fără balanța nevoilor, valorile nu se puteau echilibra. Incapacitatea mea de a-i oferi un copil a fost picătura care a umplut paharul. După accidentul de mașină nu mai suportam să stau lângă copii; nu făceam față gândului că un copil suferă. Ideea în sine de a aduce un copil pe lume – un copil lipsit de apărare, cum fusese odată sora mea – isca o furtună de sentimente

dureroase.

Așa că m-am mulțumit să ajut din culise copiii bolnavi. Era suportabil și sigur. Atât puteam face, însă pentru Reuben nu era suficient. Își dorea să țină în brațe propriul copil, mi-a spus. Nu-și putea imagina un viitor în care asta nu era posibil.

Când a avut curaj să pună capăt relației, mi-am dat seama că habar n-am cum e să simți dragostea. Dar, când te-am cunoscut pe tine, am aflat în sfârșit cum ar trebui să fie. Puținele zile împreună nu au fost o aventură pentru mine și cred că nici pentru tine nu au fost.

Te rog, scrie-mi!

Sarah

MESAJE NETRIMISE

Ai dreptate, Sarah. N-a fost doar o aventură. Și n-a fost doar o săptămână, a fost o viață.

Tot ce ai simțit despre noi am simțit și eu. Dar ar trebui să nu-mi mai trimiți mesaje. Nu sunt cine crezi tu că sunt. Sau poate că sunt cine crezi tu că nu sunt.

Doamne, ce haos! Ce haos îngrozitor!

Eddie

ȘTERS,00: 12.

După numai patru zile cu părinții mei în Gloucestershire, m-am întors la Londra. Luam prânzul în Richmond cu Charles, membru în consiliul nostru de administrație, apoi trebuia să țin un discurs la conferința pentru tratament paliativ, unde el ajutase la organizare. Rămâneam la Tommy peste noapte și începeam călătoria de opt mii opt sute cincizeci de kilometri spre Los Angeles dis-de-diminează.

M-am așezat în trenul spre Londra în liniște totală; nu știu dacă eram paralizată sau doar resemnată. Am discutat ce trebuia cu Charles la prânz și la conferință am vorbit cu precizie, dar fără pasiune. Când am plecat, Charles m-a întrebat dacă sunt în regulă. Îngrijorarea lui m-a adus în pragul lacrimilor, așa că i-am povestit despre despărțirea de Reuben.

— Te rog, nu spune nimănui! l-am rugat. Vrem să anunțăm cum se cuvine la următoarea ședință de consiliu.

— Sigur! a zis încet Charles. Îmi pare foarte rău, Sarah!

M-am simțit o mincinoasă fără scrupule.

Mâine, mi-am promis când eram în tren și mă îndreptam spre centrul Londrei. Mâine o să redevin stăpână pe mine. Mâine o să mă îmbarc în avion și o să mă întorc în LA, unde o să redescopăr amorțeața soarelui, încrederea și cea mai bună versiune a mea. Mâine.

Trenul a oprit în gara Battersea Park și mi-am rezemat capul de fereastră murdară, uitându-mă la îmbulzeala de pe peronul opus. Oamenii se înghesuiau să urce în tren, înainte să coboare cei dinăuntru. Umerii le erau rigizi, gurile încleștate și privirea în pământ. Toți păreau furioși.

M-am uitat la un bărbat într-un echipament de fotbal în roșu și alb, cu un costum îndoit peste braț, care își croia drum până la tren. S-a dus spre băncile libere de pe peron și am privit absentă cum își aranja cu grijă costumul într-o geantă. După o vreme, s-a îndreptat de spate și s-a uitat la ceas, mi-a aruncat o privire, s-a uitat în altă parte, apoi și-a tras ghiozdanul pe umăr.

Trenul s-a pus în mișcare iar și am întors capul să-l urmăresc cum se îndrepta spre scările de la ieșire. Brusc am remarcat ce scria pe echipament. *Old Robsonians. Est. 1996.*

În speranța că pe Google o să găesc alt indiciu despre Eddie, încercasem de multe ori să-mi amintesc numele echipei lui de fotbal. Însă în afară de cuvântul „01 d”, nimic nu se concretizase. Trenul a accelerat și am închis ochii, concentrându-mă intens asupra amintirii trofeelor de fotbal ale lui Eddie. *Old Robsonians? Asta scria?*

Mi-am amintit degetul lui Eddie, ștergând o dâră de praf de pe vârful unuia din ele. Da! *Old Robsonians, The elms, Battersea Monday.* Eram sigură!

M-am uitat pe fereastră, chiar dacă stația dispăruse de mult. În spatele unei vechi fabrici de gaz, scheletul unei construcții imense era acaparat de macarale amețitoare.

Tipul juca în echipa de fotbal a lui Eddie.

Old Robinson footnak, am scris, dar Google știa ce caut. A apărut un website. Imagini cu oameni necunoscuți. Trimiteri la întâlniri directe; rapoarte ale meciurilor; un articol despre turul lor în Statele Unite. (Acolo fuseseră în State?)

În colțul paginii, m-am uitat la ultimele știri de pe Twitter: rezultatele meciurilor, ironii, mai multe poze cu oameni necunoscuți. Apoi o fotografie cu un bărbat pe care-l știam. Era de acum o săptămână. Eddie, surprins într-un bar după meci, la o halbă cu bere, cu un individ în costum. *Eddie.*

După ce m-am holbat la poză mult timp, am selectat „Despre noi”.

Old Robsonians juca pe un teren artificial, chiar lângă gara Battersea Park, în

fiecare luni seară. Partida începea la opt.

M-am uitat la ceas. Nu era nici șapte încă. De ce fusese acolo atât de devreme bărbatul acela?

La Vauxhall, m-am îndreptat cu pași nesiguri spre ușa trenului, neștiind ce-ar trebui să fac. Nu exista nicio certitudine că Eddie era în Londra sau că juca în seara asta. Și, conform website-ului, terenul artificial era în cadrul unei școli. Ori mă duceam direct pe teren să-l înfrunt cu tupeu, ori nu mă mai duceam deloc. Nu era ca și cum aș fi trecut întâmplător pe-acolo.

Ușile trenului s-au închis și am rămas înăuntru.

La Gara Victoria am coborât și am stat paralizată pe peronul aglomerat. Oamenii se împingeau și se loveau de mine; o femeie mi-a spus în față: „Stai acolo ca o idioată nenorocită”. Nu m-am mișcat. Abia am observat, nu mă puteam gândi decât la posibilitatea ca, în nicio oră, Eddie s-ar putea să joace fotbal la câteva minute de locul în care eram.

Dragă Tu.

Astăzi este 11 iulie – ziua ta de naștere! Sunt treizeci și doi de ani de când și-ai croit drum prin strălucitoarea desăvârșire a lumii, mișcându-ți surprinsă pumnii înfricoșați prin aer ca niște mici tentacule.

Ai intrat în lumina iubirii, caldă și încetoșată. „E prea mică”, am exclamat când m-au lăsat să te văd. Ți-am simțit coastele fragile, fără de speranță, în jurul inimii minuscule, care bătea. „E prea mică. Cum o să supraviețuiască?”

Dar ai supraviețuit. Hedgehog. Îmi amintesc și acum revărsarea fantastică de iubire, care m-a luat complet pe nepregătite. Nu m-a deranjat că mama și tata stăteau tot timpul cu tine. Îmi doream asta. Coastele tale voiam să devină puternice, să se întărească și să se concentreze în jurul acelei mici lumini de viață din pieptul tău. Voiam să stai în spital luni, nu zile. „E bine”, mi-au zis iar și iar mama și tata. Tata mi-a făcut o prăjitură Banoffee pentru că mă temeam atât de mult pentru tine, încât plângeam. Și totuși, erai bine. Bătaia inimii continua zi și noapte și, anotimp după anotimp, tu ai tot crescut.

Știi că astăzi e ziua ta de naștere. Hedgehog? Ți-a spus cineva? Ți-a făcut cineva un tort, acoperit cu stele de ciocolată, cum îți place ție? Ți-a cântat cineva?

Dacă nu, să știi că eu am făcut-o. Poate m-ai auzit. Poate ești cu mine acum, când îți scriu scrisoarea asta. Chicotești, pentru că scrisul tău e mult mai îngrijit decât al meu, chiar dacă ești mai mică decât mine. Poate ești afară și te joci în

casa ta din copac sau citești revistele pentru fete în vizuina de pe Broad Ride.

Poate ești peste tot. Ideea asta îmi place cel mai mult. Sus, acolo, printre norii rozalii. Jos, aici, în rouă de la răsărit.

Oriunde merg, te caut. Și oriunde sunt, te văd.

Eu xxxxx

În ultima seară la Londra, m-am dus la un meci de fotbal cu echipe formate din șase jucători, în Battersea, în speranța că-l voi găsi pe bărbatul pe care l-am cunoscut odată, un bărbat care nu m-a mai sunat.

Ce am făcut în noaptea aceea s-ar încadra undeva dincolo de limitele spulberate ale rațiunii. Cum stăteam în Gara Victoria, încercând să ajung la un acord cu mine însămi, mi-am dat seama că vreau prea mult să-l văd pe Eddie ca să-mi pese de consecințe.

Și acum iată-mă aici, înghesuită într-un colț fierbinte, în cursa de la 19: 52, London Bridge – Crystal Palace, prima oprire la Battersea Park. La nici două minute de mers, urma să găsesc terenul artificial și acolo – stomacul mi se răsuca ca o clătită în februarie¹⁰ – pe Eddie David. În echipament de fotbal, încălzindu-se pentru meciul de la opt. *Chiar acum.* Pasându-i unui coleg. Întinzându-și mușchii coapselor.

Corpul lui. Corpul lui. Am închis ochii și m-a lovit un val de dor.

Trenul încetinea deja. Sunetul ascuțit al frânelor, valul pulsatil al navetiștilor care mă împingea pe scări și – deodată, terifiant – eram la Battersea Park Road. În spatele meu, strigătul amplificat al vânzătorilor de bilete, ecoul chitarei unui cântăreț ambulant. Deasupra mea, geamătul și suspinul podului de cale ferată și norii albi, denși, ca bezelele bătute. Iar în față, undeva pe un teren nepavat, Eddie David.

Am stat acolo ceva timp, respirând încet. Alte două valuri de pasageri s-au scurs în jurul meu. Un bărbat, îmbrăcat cu un tricou de fotbal în roșu și alb, pe al cărui spate scria cu negru „PAGLIERO”, a sprintat pe alee către terenurile de fotbal, încercând să trimită un mesaj în timp ce alerga și să-și fixeze tibierele pe picioare. Geanta verde se legăna în jurul lui și îl lovea în față, dar a continuat să alerge.

Omul ăsta îl cunoaște pe Eddie, m-am gândit. Probabil îl știe de ani întregi.

Pe măsură ce terenurile îmi apăreau în câmpul vizual, tot ce văzusem online s-a confirmat. Erau înconjurată din toate părțile de garduri înalte de sârmă, de poduri de cale ferată și de clădiri. N-ai avea unde să te ascunzi. Și totuși, iată-mă

aici, în toată înălțimea mea de un metru și șaptezeci și cinci, apropiindu-mă cu pași mari, în bluza elegantă pentru conferință.

E cel mai îngrozitor lucru pe care îl voi face vreodată.

Dar picioarele mele și-au văzut de drum.

Jucătorii de pe teren, mai aproape de mine, se încălzeau. Un arbitru alerga în ritm ușor spre centru, cu un fluier în gură. Totul se mișca încet, ca o casetă veche VHS care se bloca. Aerul mirosea a cauciuc murdar și a fum de eșapament.

Picioarele mele și-au văzut de drum.

„Întoarce-te și fugi”, m-am sfătuit singură într-o șoaptă abia auzită. „Întoarce-te, ia-o la fugă și o să uităm că s-a întâmplat”.

Picioarele mele și-au văzut de drum.

În momentul acela mi-am dat seama că, în afară de PAGLIERO, nu mai erau alți jucători de la Old Robsonians în tricou roșu și alb. O echipă în albastru și o alta în portocaliu erau pe terenul de lângă mine, iar pe celălalt, negru și alb contra verde.

PAGLIERO și-a pus tibierele înapoi în geantă. După o clipă s-a îndreptat de spate și m-a văzut.

— Ești un Old Robsonian? l-am întrebat.

— Da, unul foarte întârziat. Cauți pe cineva?

— Pe toți, presupun.

PAGLIERO avea zâmbetul unui băiat obraznic.

— Meciul s-a mutat la șapte. Am uitat. Ei au jucat deja.

— O!

Și-a ridicat geanta.

— Dar vor fi acolo în curând, să bea bere după meci. Vrei să vii cu noi?

A arătat spre ceea ce părea un container de transport maritim.

L-am privit cu atenție. Chiar *era* un container de transport maritim.

Cât de tipic londonez! O berărie improvizată într-un container nenorocit, fără ferestre.

— Te rog, vino! a repetat. Ne plac vizitatorii.

PAGLIERO părea prea dezorganizat pentru un violator sau un criminal, așa că am mers cu pași mari în spatele lui, vorbind despre nimicuri pe care nici măcar nu le auzeam. Nu mai răspundeam de mintea mea. deci asta era în regulă.

— Pe aici, a spus PAGLIERO, ținându-mi ușa decupată pe o parte a containerului.

M-am holbat ceva timp la spatele gol al unui bărbat, înainte să pricep ce se întâmplă. Înainte să-mi dau seama că mă holbam la spatele gol al unui bărbat, cu

un prosop în jurul gâtului și cu spatele la ușă, care cânta cu mult entuziasm și cu prea puțin talent muzical. Alți bărbați, mai îmbrăcați decât el, stăteau pe bănci, contrazicându-se despre meci. În jurul lor, o junglă de tricouri la mâna a doua, cu: „SAUNDERS”, „VAUGHAN”, „WOODHOUSE”, „MORLEY-SMITH”, „ADAMS”, „HUNTER”.

Lângă ușă, unde, mi-am dat seama acum, trebuie să fi fost dușurile, tipul dezbrăcat și-a pus niște boxeri.

— O, nu! a spus ceva din adâncul meu, dar sunetul nu a ajuns pe buze.

În spate, în direcția lui PAGLIERO, am auzit pe cineva râzând.

— Pags, a zis cineva, ai întârziat o oră.

Apoi:

— O, bună!

Am prins iar viață.

— Îmi pare rău! am șoptit, întorcându-mă să plec.

PAGLIERO, râzând, s-a dat la o parte să-mi facă loc.

— Bun venit! a spus altcineva din spatele meu.

Am ieșit afară împleticindu-mă și întrebându-mă cum o să trec peste asta. Tocmai intrasem într-un vestiar plin de bărbați mai mult dezbrăcați.

— Hei, bună!

Tipul a venit după mine. El, cel puțin, era complet îmbrăcat.

Și-a pus o pereche de ochelari și în container s-a lăsat o liniște șocantă, întreruptă de râsete care credeam că nu se vor opri niciodată.

A scuturat din cap în direcția ușii, ca și cum ar fi spus: *Ignoră-i*.

— Sunt Martin, căpitanul echipei și managerul. Tocmai ai intrat în vestiarul nostru și, fiind o mișcare cam neortodoxă, cred că ai nevoie de ajutor.

— Am, am șoptit, strângând geanta.

El trebuie să fie Martin, care scrisese pe pagina de Facebook a lui Eddie.

— Am mare nevoie de ajutor, cred, dar nu sunt sigură că poți să mi-l oferi.

— I se poate întâmpla oricui, a spus Martin blând.

— Ba nu.

— Nu, presupun că ai dreptate. În douăzeci de ani n-a intrat niciodată o femeie în vestiarul nostru. Dar Old Robsonians este o echipă modernă, deschisă inovației și schimbării. Să facem duș după fiecare meci e unul dintre cele mai vechi principii ale noastre, dar nu există motive să nu punem în practică lucruri noi – musafiri, poate o trupă live, chestii de genul ăsta.

Din container s-au revărsat hohote de râs puternice și discuții bărbătești. O panglică de aburi de la duș s-a desfăcut ușor în aerul de seară. Martin, căpitanul

echipei, râdea de mine, însă cu bunăvoință.

— A fost o greșeală groaznică, am spus după ce am inspirat adânc. Îl căutam pe...

M-am oprit brusc. În spaima mea, uitasem complet de ce eram acolo în primul rând. Sfinte Iisuse! Intrasem într-un vestiar în speranța că o să-l văd pe Eddie David. Mi-am strâns tare brațele la piept, ca și cum aș fi încercat să țin la un loc bucățile sfărâmate din mine. Ce aș fi spus? Ce aș fi făcut? S-ar putea să fie înăuntru, chiar acum, să se șteargă cu prosopul după duș, ascultându-i din ce în ce mai uimit pe colegii lui, care îi povestesc cum tocmai a dat buzna în vestiar o fată înaltă și bronzată.

Greața mi-a răscolit stomacul. Ceva nu e în regulă cu mine. Mi-am dat seama. Ceva chiar nu e în regulă cu mine. Oamenii nu fac asta.

— Cauți pe cine? Cineva de la echipa Old Robsonians? Sau de la altă echipă?

— Old Robsonians, tocmai a spus, i-a zis PAGLIERO, care ieșea. Apropo, scuze! a adăugat. A fost foarte răutăcios din partea mea. Deși i-ai făcut fericiți pe băieți. Unul dintre membrii fondatori a venit în vizită din Cincinnati și crede că te-am angajat special ca să-i urezi bun venit.

M-am uitat în pământ.

— A fost o glumă grozavă, am șoptit. N-ai de ce să-ți ceri scuze. Și am înțeles greșit. Nu căutam pe nimeni de la Old Robsonians, căutam...

— Pe cineva de la Old Robsonians, a vorbit Martin. Pe cine? Toți sunt căsătoriți! Ei bine, mai puțin Wally, dar el...

S-a oprit, m-a fixat cu privirea și, chiar înainte s-o spun, am știut că asta va urma.

— Tu ești Sarah? a întrebat în șoaptă.

— Hm... Nu?

Alți doi bărbați au ieșit.

— E adevărat că...? a început unul, apoi m-a văzut. O, este!

— Domnii aceștia sunt Edwards și Fung-On, i-a prezentat Martin, deși mă privea în continuare. Eu hotărâsc care dintre ei ar trebui numit Jucătorul Noptii. Te ajut să ieși la stradă, a zis deodată, conducându-mă spre aleea de la intrare.

— La revedere! a strigat PAGLIERO, iar Edwards și Fung-On, dintre care unul urma să fie Jucătorul Noptii, m-au salutat.

Îi auzeam râzând, în timp ce se întorceau în container.

După ce au plecat, Martin s-a oprit și m-a privit.

— Nu e aici în seara asta, a spus în cele din urmă. Nu joacă pentru noi în fiecare săptămână. E în West Country în cea mai mare parte a timpului.

— Cine? Scuze, eu...

Martin părea înțelegător, dar îmi dădeam seama că știe exact cine sunt. Și știa exact de ce nu sunase Eddie.

— E în Gloucestershire, atunci? am izbucnit.

Lacrimi fierbinți de umilință îmi inundau ochii.

Martin a dat din cap.

— El...

S-a oprit brusc, ca și cum și-ar fi amintit brusc de responsabilitatea față de echipă.

— Îmi pare rău, a spus. N-ar trebui să vorbesc despre Eddie.

— E în regulă.

Stăteam acolo, prăbușită în rușine. Voiam să plec, dar scârba de sine și șocul îmi immobilizau picioarele.

— Uite, nu e treaba mea... mi-a zis rar, trecându-și mâna peste față. Dar Eddie mi-e prieten de ani întregi și... Nu-l mai căuta, bine? Sunt convins că ești foarte drăguță și, dacă te ajută, nu cred că ești nebună și nici el nu crede, dar... oprește-te.

— A spus el asta? Nu crede că sunt nebună? Ce-a mai spus despre mine?

Lacrimile mi se rostogoleau pe față și cădeau pe betonul rece. Faptul că eram în situația asta sfida rațiunea. Aici, cu omul ăsta. Cu străinul ăsta, căruia îi cerșeam firimituri.

— Nu vrei să-l găsești, a adăugat Martin în cele din urmă. Te rog, crede-mă! Nu vrei să-l găsești pe Eddie David!

S-a întors și s-a îndreptat spre container, strigând peste umăr că i-a făcut plăcere să mă cunoască și că speră că nu m-a marcat pe viață ce am văzut înăuntru.

Un tren s-a zguduit pe podul de cale ferată care mărginea terenurile artificiale și m-au trecut fiorii. Trebuia să mă duc acasă.

Problema era că nu mai știam unde e casa mea. Nu mai știam cu adevărat nimic, doar că trebuia să-l găsesc pe Eddie David. Indiferent de ce-mi zisese tipul ăla.

Mi-am pus pantalonii scurți să mă duc la jogging. Era 3: 09 dimineața, la fix șapte ore de când plecasem împleticindu-mă de pe terenul artificial de fotbal. În camera mea se simțea insomnia înțepătoare.

Sutienul sport, tricoul de alergare. Mâinile îmi tremurau. Adrenalina încă mi se concentra în broboane de apă pe corp, scurgându-se peste extenuarea dezgustătoare care probabil că zăcea dedesubt. Tommy trăsesese grilajul la ușă

când apărusem în echipamentul pentru alergare, după ce mă întorsesem de la fotbal. Îmi dăduse să beau ceva cald și îmi ordonase să mă bag în pat.

— Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat pe terenul de fotbal, îmi spusese tăios, dar în nici cinci minute cedase și bătuse la ușă, implorându-mă să-i povestesc ce se întâmplase.

— Îmi pare rău, îmi spusese blând când terminasem. Însă e foarte bine că ai recunoscut că e ceva... puțin în neregulă cu tine. Pentru asta e nevoie de curaj.

— Scrisorile, Tommy, toate scrisorile pe care i le-am trimis pe Facebook. Am sunat la atelier, i-am scris prietenului său, Alan. La ce *mi-a fost gândul*".

— Când nu primim un telefon, iese la iveală ce e mai rău din noi, a spus. Din noi toți.

Am stat împreună în pat multă vreme. N-am prea vorbit, dar prezența lui m-a calmat cât să încerc să dorm.

— Îmi pare atât de rău! zisesem, înainte să se ducă în patul lui. Iar sunt o pacoste pentru tine. N-ar trebui să-ți petreci viața salvându-mă pe mine.

Tommy zâmbise.

— Nu te-am salvat atunci și nici acum nu te salvez, îmi răspunsese. Sunt aici pentru tine, Harrington – știi că sunt, dar sunt convins că poți să rezolvi asta. Ești o supraviețuitoare. Unul dintre gândacii de bucătărie ai vieții.

Aproape că reușisem și eu să zâmbesc.

Acum, trei ore mai târziu, încercam iar și iar să-mi leg șireturile, dar mâinile nu se coordonau. Totul era greșit.

Taxiul pentru aeroport era programat la ora cinci. Nu dormisem și nici nu aveam de gând s-o fac.

Era suficient timp pentru o tură de jogging, un duș și împachetarea cadoului – un lămâi mic – pe care îl cumpărasem pentru Tommy și Zoe, în semn de mulțumire. Doar mă duceam să alerg puțin; cât să mă ajute să dorm în avion.

M-am strecurat afară din dormitor, recunoscătoare că Zoe era plecată. Când Tommy se băga în pat, acolo rămânea, însă Zoe se trezea deseori foarte devreme să răspundă la e-mailurile din Asia, îmbrăcată într-un chimono elegant, din mătase gri. De mai multe ori mă surprinsese furișându-mă înainte de răsăritul soarelui, când ieșeam la alergat.

Deși știam, aruncând o privire la ceas – 3: 13 dimineața –, că asta nu era o alergare. Asta era o problemă.

M-am privit în oglinda lui Zoe de pe hol, cu ramă din lemnul unui copac din fosta grădină din Berkshire a părinților ei. Zoe avea dreptate; slăbisem. Brațele-mi păreau subțiri și fața, mai suptă, ca și cum aș fi scos un dop și aș fi lăsat apa să se scurgă.

M-am întors, fiindu-mi rușine să mă uit la mine, și frică. Mă întrebasesem adesea ce nivel de luciditate își păstrau bolnavii mintal, pe măsură ce starea li se deteriora. Cât de ușor puteau recunoaște declinul? Cât de vizibilă era granița dintre realitate și ficțiune, înainte să dispară complet?

Eram bolnavă?

Am trecut prin bucătărie pentru un pahar cu apă. Mușchii picioarelor zvâcneau nerăbdători. *În curând*, le-am spus. *În curând*.

M-am oprit în ușă. Poftim? Zoe? Dar era în...

— Iisuse! a țipat femeia în bucătărie.

Am înghețat. Era goală. Încă un străin dezbrăcat, la mai bine de șapte ore de

când îl văzusem pe ultimul. Lumina artificială, portocalie, a felinarului stradal i-a scos în evidență sânii și abdomenul când a țâșnit, încercând să se acopere. Un șuvoi de înjurături i-a ieșit din gură.

M-am întors și am pus mâinile la ochi. Apoi m-am întors din nou, căci mintea îmi dădea un indiciu vag: *Femeia asta nu mi-e străină.*

— Nu te mai uita la mine! m-a repezit, deși nu așa de aspru.

Am simțit cum mi se destind cu neîncredere mușchii feței, recunoscând-o în sfârșit pe prietena mea cea mai veche.

— O, Dumnezeule! am exclamat în șoaptă.

— O, Dumnezeule! a confirmat și Jo, luând o boxă cu Bluetooth de pe masa de lucru a lui Zoe ca să-și acopere părul pubian.

— Jo? am șoptit. Nu! Nu, nu! Spune-mi că nu e ceea ce pare!

— Nu e ceea ce pare, a bâiguit, înlocuind boxa cu o carte de bucate, după care a renunțat complet. Ți-am zis să nu te uiți la mine! a adăugat, lăsându-se în jos în spatele insulei de bucătărie.

Stăteam ca paralizată, până când un șușotit nervos a izbucnit din cealaltă parte a bucătăriei.

— Sarah, poți, te rog, să-mi aduci ceva să pun pe mine?

M-am întors în hol, fără cuvinte, și am luat o haină din cuier. I-am dat-o și m-am prăbușit pe unul dintre scaunele lui Zoe.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Jo s-a ridicat, trăgând pe ea ceea ce s-a dovedit a fi o geacă imensă de schi. Doar a vociferat și a suflecat manșetele să-și scoată mâinile.

— Vrei și pantaloni de schi? am întrebat tulburată. O cască de protecție? Jo, ce înseamnă asta?

— Aș putea să te întreb același lucru, mi-a replicat, încruntându-se cu repulsie la haină. Bogătani snobi! a adăugat, referindu-se probabil la cei cărora le plăcea schiul. Ce cauți aici?

— Stau aici, am răspuns. Cum prea bine știi. Mă duc să alerg, apoi plec la aeroport.

— E trei și un sfert dimineața! a zis Jo printre dinți. Nimeni nu aleargă la ora asta!

— Ești goală în bucătăria lui Tommy! am ripostat. Nu începe!

Și-a tras fermoarul.

— Incredibil!

Am inspirat adânc și am întrebat:

— Jo, te culci cu Tommy? Cei mai vechi prieteni ai mei au o aventură? O să

discutăm și despre mine imediat! am adăugat înainte să mă întrerupă.

— Eram în vizită, a spus ea în cele din urmă. Tommy a zis că pot să dorm pe canapea.

— Mai încearcă! am răspuns. Mai încearcă, Joanna Monk! Tommy s-a dus la culcare la miezul nopții, cel puțin așa am crezut. Atunci nu erai aici. Dar acum ești și goală, pe deasupra, și știi cât de mult îți place pijamaua ta.

— O, la dracu'! a bombănit cineva.

Am ridicat privirea. Tommy stătea în pragul ușii, îmbrăcat în halat.

— Ți-am zis că nu e o idee bună! i-a spus lui Jo.

— Voiam apă! Tommy, nu beau de la robinetul din baie, știi doar!

Tonul ei era combativ, ceea ce însemna că se panicase.

— Și ar fi trebuit să doarmă, oricum, nu să se furișeze să alerge!

A făcut semn cu capul spre mine.

Mi-am încrucișat coatele pe insula de bucătărie.

— În regulă, am insistat. Vreau să știu exact ce se întâmplă aici. Și de când a început. Și cum se justifică asta, având în vedere că Tommy e într-o relație serioasă.

Am făcut o pauză.

— Ei bine, și tu la fel, Jo. Iartă-mă că mă interesează mai puțin Shawn.

Tommy s-a strecurat în bucătărie și s-a așezat în capul insulei, nici lângă mine, nici lângă Jo.

— Ei bine, vezi tu... a început, apoi s-a oprit.

Pauza s-a transformat în tăcere și a plutit în aer ca o ceață. Și-a privit mâinile și i-a atras atenția o peliță de la unghie. A ridicat mâna la gură și a început să-și muște încet degetul.

— Și vreau să știu de ce aflu abia acum, am adăugat.

Jo s-a așezat brusc.

— Facem sex! a spus.

Tonul ei era probabil puțin mai ridicat decât era nevoie.

Tommy s-a înfiorat, dar n-a negat.

— Sarah, nu cred că te interesează așa de mult Zoe, dar – ca să știi – s-a culcat cu clientul ei. Directorul companiei pe care o reprezintă, ăla care face ceasurile de fitness. De-asta a plecat la Hong Kong. El a invitat-o. Pentru Tommy nu-i o dramă, a adăugat ferm. A venit la mine acasă în noaptea în care ea i-a zis, am băut prea mult și... ei bine...

Tommy s-a uitat la Jo, ca și cum ar fi spus *Pe bune?* apoi a ridicat din umeri și a dat din cap, în semn de confirmare. Se îmbujorase de rușine.

O altă tăcere lungă.

— Îmi pare rău, dar nu-i o explicație suficient de bună, am replicat. Cum adică „Am băut prea mult și... ei bine”? Știi, a te îmbăta nu înseamnă automat și a face sex.

— Nu mai încerca să mă prinzi cu vorbele tale alambicate! a bombănit Jo.

— O, ai grijă cum te porți!

A oftat.

— S-a întâmplat în noaptea în care-am luat cina toți aici, a spus, evitându-mi privirea. Ramenul pe care l-ai făcut, Sarah. Te-ai dus să te culci, foarte supărată din cauza lui Eddie, și eu am plecat acasă. Apoi Zoe i-a dat vestea lui Tommy și el a ieșit furios din apartament, dar peste câteva minute și-a dat seama că nu avea unde să se ducă. Așa că m-a sunat, în loc să se întoarcă tot furios acasă. A luat un Uber.

Un zâmbet cu care nu eram obișnuită i-a luminat chipul. L-a privit, probabil ruptă între nevoia de a-i respecta intimitatea și cea de a vorbi răspicat despre asta. De a confirma aventura.

M-am uitat la Tommy.

— Deci te-ai urcat într-un taxi spre Ilford și... plănuiai să...

Am tăcut. Nici nu puteam s-o spun.

— Nu, a zis repede. Nici vorbă. Dar asta nu înseamnă că regret, a adăugat când zâmbetul lui Jo s-a șters.

— Înțeleg. Deci... e doar o... o aventură? Sau o chestie serioasă? am întrebat.

S-a lăsat o lungă tăcere.

— Îl iubesc, a zis Jo. Dar nu pot vorbi în numele lui Tommy.

El a privit-o aspru.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus, l-a repezit ea.

Deschidea și închidea furioasă fermoarul unuia dintre buzunarele gecii de schi.

— Apropo, nu ți-am zis, Sarah, pentru că nu am zis nimănui. Zoe i-a spus lui Tommy că poate sta aici oricât are nevoie, până când își găsește unde să locuiască. Stă cu bărbatul ei sofisticat noaptea, așa că Tommy poate să-ți povestească în timpul lui liber. El crede că e foarte generoasă; eu cred că nu suportă să pară cea rea.

După un moment de gândire, am zâmbit. Asta, cel puțin, suna adevărat.

— Dar nu ea e problema aici, ci Shawn.

A încetat să mai tragă de fermoar.

— El e adevărata problemă.

— De ce? Ce a făcut?

— E vorba de ceea ce ar putea să facă, a comentat Tommy, observând încordarea lui Jo. E îngrijorată că o să transforme procesul pentru custodie într-un coșmar, dacă află că se întâlnește cu altcineva. Așa că o să se despartă de el, o să rezolve problema custodiei, fără să mă menționeze. Apoi o să... ei bine, o să vedem ce se întâmplă cu noi, presupun.

Chipul lui Jo nu a trădat nimic, însă am văzut – chiar și șocată cum eram, am văzut. Chiar era îndrăgostită de el. Și fusese multă vreme. O îngrozea gândul că asta e doar o aventură. O reluare a legăturii. Sărmana femeie, abia dacă-i suporta privirea! *O să vedem ce se întâmplă cu noi* era departe de a fi suficient pentru ea.

Tommy, ca și cum ar fi simțit, s-a dus lângă ea. Am observat-o că se uită în jos când el a pus atent mâna pe piciorul ei. O emoție duioasă începea să-mi inunde gâtul.

— E un răzbunător nenorocit, a șoptit Jo.

Shawn era un teritoriu mai sigur decât sentimentele ei pentru Tommy.

— Nu trebuie să afle!

— Eu nu văd cum ar putea să câștige custodia, a recunoscut Tommy. E mai rău decât oricând – nu a venit să-l ia pe Rudi de la școală, e drogat mai tot timpul și chiar l-a lăsat singur acum câteva săptămâni. Rudi aproape a dat foc la apartament, încercând să-și facă ceai. E la tatăl lui Jo astă-seară.

I-a aruncat o privire, dar Jo se închisese în ea, cum făcea de fiecare dată când se expunea prea mult.

Ceasul de perete, la modă, al lui Zoe arăta liniștit ora 3: 30 dimineața.

— Deci asta e! a conchis Jo, neputând suporta tăcerea.

Și-a pus mâinile pe blat, doi pumni mici și încordați.

— Și am reușit să-mi deschid sufletul în mijlocul chestiei ăsteia! îmi pare rău! a zis, întorcându-se pe jumătate către Tommy. Chiar nu mă deranjează dacă e doar sex, dragule. Uită treaba cu iubirea! M-am purtat prostește. Exagerez, doar mă știi.

S-a așternut o liniște inconfortabilă.

— Ar trebui să vă las singuri, am propus.

— Stai! s-a răstit Jo.

Am rămas suspendată pe jumătate de scaun.

— Nu mă pricep foarte bine la asta, a zis Jo.

Fața ei avea culoarea cărămizilor.

— N-ar trebui să fiu lăsată să fac ce vreau. Dacă pleci, o să spun și mai multe prostii.

M-am așezat înapoi, zâmbindu-i lui Tommy în semn de scuze, dar era adâncit în propriile gânduri; sprâncenele lui erau implicate în ceva care depășea cu mult puterile mele de interpretare. M-am uitat în altă parte. Mi-am aruncat privirea la colecția de cărți de bucate a lui Zoe, destinată femeilor nervoase. La poza cu ea și Tommy, antrenându-se împreună în Kensington Gardens, la începutul relației, când nu-și putea lua mâinile de pe el.

Un autobuz de noapte a scârțâit pe Holland Park Road, la capătul străzii lui Zoe. Mă întrebam cine o fi noul tip. Unde o locui. Zoe părea incredibil de bogată pe lângă o sărăcie ca mine, dar tipul ăsta ar spulbera-o, cu tot cu apartamentul de două camere din Holland Park. Probabil era exorbitant de bogat și de bine conectat. Și – mai presus de orice – potrivit pentru Zoe. Potrivit într-un fel în care Tommy nu ar fi fost niciodată, oricât i-a propulsat ea în carieră.

În cele din urmă, Tommy a inspirat adânc. S-a întors către Jo:

— Uite ce e, a zis încet. Te iubesc. Te iubesc, Jo! Doar că mi-am imaginat că-ți voi spune în... ei bine, alte împrejurări.

Jo, căreia bănuiesc că i se tăia respirația, n-a răspuns nimic. Tommy și-a trecut un deget pe marginea insulei de bucătărie.

— Ești singura persoană cu care pot vorbi despre orice, întotdeauna, îmi lipsești când părăsești camera. Chiar dacă-mi spui cam des că sunt un „nenorocit privilegiat”. Chiar dacă ești tipul ăla de femeie înfuriată, care mă face să zic lucrurile astea de față cu Sarah.

Lui Jo i-a scăpat o urmă de zâmbet, dar tot nu putea să-l privească.

— Credeam că sunt fericit, a continuat Tommy, când m-am mutat prima dată aici. Dar nu eram. Nu eram fericit deloc și n-am mai fost de ani întregi. Chiar dacă acum nicio lună am reușit să mă conving că asta – s-a uitat în jur, la bucătăria imaculată a lui Zoe asta e ce-mi doream. Nu e. Îmi doresc să fiu eu. În propria-mi piele, râzând de-adevăratelea. Râd până îmi dau lacrimile cu tine, de mai multe ori pe săptămână. Cu Zoe n-am făcut asta niciodată.

Jo a rămas tăcută.

— Vreau să zic, uită-te la cariera mea! N-a fost niciodată suficient pentru ea că eram antrenor personal. Sunt convins că mi-a subvenționat afacerea doar pentru că voia să spună lumii că partenerul ei conduce o firmă de consultanță sportivă.

Jo aduna scame de pe haină, iar Tommy s-a aplecat și-a oprit-o.

— Ascultă-mă!

— Ascult! a zis țâfnoasă Jo.

După un moment, Tommy a râs.

— Nu pot să cred că avem discuția asta cu Harrington în cameră. Asta e... Nu

te simți ofensată, Harrington, dar e oribil.

— Nu mă simt deloc ofensată. Și, apropo, mi se pare adorabil. Chiar puțin ciudat.

Jo tot nu se relaxase.

— Scuze, a mormăit. Mi-e frică. Eu am... am mai mult de pierdut decât tine. Tommy i-a luat mâna.

— Nu, nu ai. Eu... O, pentru Dumnezeu, poți să *te uiți* la mine, femeie nebună?

L-a privit reticentă.

— Sunt *aici*, Jo. În asta. Cu tine.

Adrenalina se potolise. Brusc stăteam într-o cameră cu cei mai vechi prieteni ai mei care își declarau iubirea unul altuia și totul avea sens. Mi-am amintit lunile petrecute împreună în California și m-am întrebat de ce nu m-am gândit niciodată la asta. Petreceau ore întregi împreună, mergeau în excursii, făceau surfing, preparau cocktailuri scârboase în garajul părinților lui Tommy. Poate că nu observasem pentru că fusesem prea adânc îngropată în suferință și în vinovăție. Sau poate pentru că pur și simplu nu-mi imaginam doi oameni mai nepotriviți unul pentru celălalt. Dar dragostea nu funcționa așa, îmi dădusem seama. Iată-i furișându-se: neîndemânatici, neajutorați, vulnerabili. Îndrăgostiți și incapabili să facă altceva decât să fie împreună, în pofida riscurilor.

— Ei bine... am zis rar.

Am zâmbit, iar zâmbetul s-a transformat într-un căscat.

— Asta o să dureze ceva timp, dar sunt fericită.

Jo s-a uitat fix la mâna lui Tommy, care o cuprinsese strâns pe a ei.

— Asta vreau și eu, a spus. Să fiu fericită. Doar asta mă interesează acum.

Mi s-a strâns inima. Jo nu vorbea niciodată așa.

Nu mă simțeam deloc încălzită, stăteam doar în pantalonii mei scurți și în vestă, dar în clipa aceea voiam ca momentul ăsta să continue la nesfârșit. Îi iubeam pe oamenii ăștia. Îmi plăcea că se iubeau în feluri pe care nu le cunoscusem niciodată. Îmi plăcea că fuseseră atât de disperați să se vadă, încât Jo intrase pe furiș când eu mă dusesem la culcare.

— Trebuie să mă duc să termin de împachetat, am zis. Aș fi vrut să mai stau.

— Bine.

Tommy a căscat în timp ce împingeam scaunul în spate.

— Cu toate că... Sarah. Trebuie să te întreb. Să ne facem griji pentru tine?

— Eu... vocea mi-a pierit. M-am cam speriat singură mai devreme.

— Și pe noi ne-ai speriat, a spus Jo. Ai fost cam ciudată, drăguțo.

— Să înțeleg că știi de fotbal?

A dat din cap că da.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Când am intrat în vestiar, am avut un moment oribil de luciditate. Parcă m-aș fi întors în sfârșit în pielea mea. Și m-am speriat.

— Poate ar trebui să vorbești cu un terapeut, a sugerat Jo.

Fempeut. Am zâmbit.

— Poate. Sunt destui în LA.

Încruntătura lui Tommy s-a îmblânzit.

— N-ai mai făcut niciodată ceva atât de deplasat, a spus. Să nu uiți!

— Poate pentru că nu aveam un telefon mobil când l-am cunoscut pe Reuben, iar internetul abia dacă exista pe vremea aia.

— Nu... nu ești nebună, Sarah! Dacă măcar jumătate din ce ne-ai povestit e adevărat, Eddie ar trebui să te fi sunat.

Am ocolit insula de bucătărie și i-am îmbrățișat pe amândoi. Prietenii mei, îndrăgostiții.

— Mulțumesc, dragul meu Tommy, draga mea Jo. Vă mulțumesc că nu m-ați părăsit!

— Ești cea mai apropiată prietenă a mea, a vorbit Tommy. În afară de Jo, a adăugat repede.

Încă erau acolo când am revenit, peste patruzeci de minute, cu valiza. Mâncau felii de pâine albă prăjită, ceea ce Zoe n-ar fi tolerat niciodată. Arătau de parcă ar fi fost împreună de ani întregi.

Mi-am așezat valiza lângă ușă.

— În regulă, atunci.

Tommy s-a ridicat.

— Harrington, încă un lucru înainte să pleci. Trebuie să recunosc că încă sunt suspicios în privința lui Eddie.

— O, amândoi suntem, Tommy. Amândoi.

A făcut o pauză.

— Eu doar... Pare o coincidență enormă că l-ai întâlnit fix acolo, fix atunci.

O pasăre și-a încercat primul cântec confuz, într-un pom de lângă apartamentul lui Zoe.

— Adică? Știi ceva ce eu nu știu?

— Sigur că nu! Dar... gândește-te la ce făceai în ziua în care l-ai cunoscut. Comemorai accidentul mergând pe Broad Ride. Cred că ar trebui să te întrebi de ce era și Eddie acolo. În ziua aia, dintre toate zilele.

Sprâncenele lui căpătaseră o viață proprie.

— Are ceva de ascuns?

— Sigur că... Nu. Nu, Tommy!

Am cântărit ideea un minut sau două, apoi am alungat-o complet. Nu era posibil. Sub nicio formă nu era posibil.

Dragă Eddie, îți scriu să-mi cer iertare.

Am ignorat toate semnalele tale și, în schimb, te-am asaltat. N-ar fi trebuit să-ți scriu niciodată și n-ar fi trebuit să te sun niciodată. Și cu siguranță n-ar fi trebuit să apar la meciul tău de aseară. (Bănuiesc că ți s-a povestit.) Nu pot să-ți zic cât de rușinată sunt. Știu că nu mai contează acum, dar ultima fărâmbă de mândrie pe care o mai am mă obligă să-ți spun că, în mod normal, nu mă comport așa.

Din motive pe care nu le înțeleg în întregime, întâlnirea noastră și tăcerea ta ulterioară se pare că au scos la suprafață multe sentimente vechi legate de accidentul de mașină în care am fost implicată acum nouăsprezece ani. Cred că asta a contribuit la comportamentul meu nebunesc.

Sunt în Aeroportul Heathrow, pregătită de îmbarcarea în avionul spre LAX. Soarele strălucește și sunt cumplit de tristă că plec așa, știind că n-o să te mai văd niciodată, dar ți ușurată că mă întorc acolo, unde am o slujbă solicitantă, prieteni, o șansă la o nouă viață, ca femeie singură. O să mă gândesc la ce s-a întâmplat și de ce m-am purtat așa cum m-am purtat cu tine. O să repar asta. O să mă repar.

Totuși, trebuie să recunosc că mi-ai părut laș și lipsit de respect, ignorându-mă așa, și sper că o să te gândești de două ori înainte să-i faci asta altei femei. Dar îți accept alegerea de data asta și accept și faptul că s-ar putea să fi avut motivele tale.

În final, vreau să-ți mulțumesc. Zilele petrecute împreună sunt printre cele mai luminoase din viața mea. O să le țin minte multă vreme.

Ai grijă, Eddie, și la revedere.

Sarah x

MESAJE NETRIMISE

Te rog, nu pleca! Nu pleca!

M-am oprit din scris ca să te sun, dar nu am reușit. Probabil zbori acum. O să

ies afară să mă uit la cer.

Eddie

ȘTERS, 10: 26

— Bine ai venit acasă! a strigat Jenni.

După toți anii în care zburasem peste Atlantic, tot nu reușisem să controlez oboseala. Presiunea mi-a crescut în piept când am ieșit în lumina orbitoare a soarelui și în căldura betoanelor, zigzagurile îmi mărgineau vederea în taxi, pe autostrada 110. Prima dată când venisem aici cu avionul, în 1997, fusesem convinsă în primele două zile că sunt grav bolnavă.

— Mi-a fost dor de tine, Sarah Mackey!

Jenni m-a tras și m-a îmbrățișat energic. Mirosea a mâncare gătită.

— O, Jenni, și mie de tine! Bună, Frap! am spus, mângâindu-i câinele cu un picior obosit.

Frap – prescurtare de la Frappuccino, una dintre obsesiile lui Jenni – a încercat să-și pună piciorul pe mine, cum făcea întotdeauna, dar m-am dat într-o parte la timp.

— O, Frappy! a oftat Jenni. De ce ești atât de pornit să faci pipi pe Sarah?

M-am aplecat în față și i-am strâns cotul.

— Ei bine?

Nu m-a putut privi în ochi.

— Testul de sarcină? Nu era programat astăzi?

— Nu, mâine, mi-a răspuns și s-a întors. Sunt foarte agitată, deci cu cât vorbim mai puțin despre asta, cu atât mai bine. Intră, ia loc pe canapea!

Am intrat într-un refugiu cu un aer rece și miros de ciocolată și am observat că Jenni cumpărase o altă operă de artă. Asta înfățișa silueta abstractă a unei femei însărcinate, realizată din mii de amprente minus cule. Un instructor la care apelase îi recomandase vizualizările pozitive în timpul procesului de fertilizare *in vitro*; asta trebuie să facă parte din reacția ei. Tabloul atârna deasupra fotoliului confortabil pe care Javier îl folosea de la 17: 15 până la 22: 30, când mergea la culcare. Pe bufetul care despărțea camera de zi de bucătărie era o prăjitură cu ciocolată, în două straturi, și o sticlă de vin spumant rose într-o frapieră.

Am zâmbit, extenuată și aproape în lacrimi, când Jenni s-a dus în bucătărie și a început să arunce cupe de înghețată în blender.

— Jenni Carmichael, ești foarte drăguță și foarte neascultătoare. Nu te plătim suficient ca să cumperi șampanie și prăjituri.

Jenni a ridicat din umeri, ca și cum ar fi spus: *Cum altfel să-ți urez bun venit acasă?*

A adăugat mai multe ingrediente în blender – câteva semănau cu alimentele – și l-a pornit, țipând ca să acopere zgomotul.

— L-am trimis pe Javier să joace biliard cu prietenii, ca să vorbim despre ce s-a mai întâmplat, a urlat. Și nu te puteam întâmpina fără o orgie cu zahăr. Nu ar fi în regulă.

M-am trântit pe canapeaua enormă, cu perne răspândite precum nalbele, și am simțit o ușurare atât de puternică, încât semăna cu durerea. O să fiu în siguranță aici. O să reflectez, o să mă reechilibrez, o să merg înainte.

Jenni a oprit blenderul.

— Am ales aroma gumei de mestecat.

— Iisuse Hristoase! Serios?

Jenni a râs.

— Nu glumesc astăzi, a adăugat.

Peste câteva ore bune, după ce băuserăm shake-ul consistent, mâncaserăm mai multe felii din prăjitura gigantică și ne înfruptaserăm dintr-o pungă mare de chipsuri din pită, m-am întins pe spate și am râgâit.

Jenni a făcut la fel, râzând.

— N-am râgâit niciodată înainte să te cunosc, a recunoscut.

I-am dat un ghiont în picior, fiind prea balonată și prea greoaie ca să mă mișc.

— A fost un ospăț magnific! Mulțumesc!

— O, cu plăcere! a zâmbit, frecându-și burtica. Sarah, eu n-ar trebui să beau, dar tu trebuie să încerci niște șampanie roz, bine?

M-am uitat fix la sticlă și am avut o puternică senzație fizică de spaimă.

— Nu pot, am spus. Mulțumesc, draga mea, dar m-am îmbătat puțin cam tare cu Jo săptămâna trecută și de atunci nu m-am mai putut atinge de băutură.

— Serios?

Jenni părea șocată.

— Nici măcar un păhărel?

Nu puteam. Nici măcar pentru ea.

Apoi i-am povestit tot. Chiar și părțile îngrozitoare de la terenul de fotbal, când în același timp fusesem confruntată cu spatele unui străin, dar și cu realitatea dură că-mi pierdusem mințile. Jenni și-a exprimat mirarea, dezaprobarea și a oftat, iar când i-am arătat ultimul mesaj trimis lui Eddie, chiar s-a ridicat. Nu m-a ridiculizat pentru nimic. Nici măcar n-a ridicat o sprânceană. Ca și cum acțiunile mele fuseseră perfect justificabile, doar a încuviințat

empatică:

— Nu poți să lași o șansă la iubire să ți se scurgă printre degete, a spus. Ai fost îndreptățită să încerci tot, a zis, apoi m-a privit fix. Te-ai îndrăgostit de el, nu?

După o pauză, am dat din cap că da.

— Deși n-ar trebui să te îndrăgostești doar după...

— O, las-o baltă! m-a întrerupt Jenni. Sigur că poți să te îndrăgostești după o săptămână.

— Probabil.

Am apucat tivul bluzei.

— Oricum, vreau să mă întorc la ce știu. Vreau să câștig campania pentru un azil din Fresno, vreau să-l iau pe George Atrwood în consiliu, în Santa Ana. E timpul să merg mai departe.

— Serios?

— Serios. Nu mai fac încercări să-l găsesc pe Eddie. De fapt, o să-l șterg de la prieteni pe Facebook. Chiar acum, de față cu tine.

— O! a spus Jenni, lipsită de entuziasm. Presupun că așa e cel mai bine. Dar e atât de trist! Am crezut că era alesul, Sarah.

— Și eu.

— Să-l cunoști chiar în ziua aceea, în locul acela – pur și simplu a fost perfect. Îmi dă fiori pe șira spinării.

N-am zis nimic. Încercasem să uit ce-mi spusese Tommy. Explicația lui Jenni, pe de altă parte, era mai reconfortantă. O mare coincidență romantică, o sincronizare incredibilă. Asta funcționa pentru mine.

I-am aruncat o privire.

— Ești bine?

A oftat, încuviințând.

— Sunt doar tristă pentru tine. Și plină de hormoni.

M-am trântit înapoi lângă ea, cât așteptam ca Facebook să-l găsească pe Eddie în lista de prieteni. Stomacul mi s-a întors pe dos.

— M-a șters de la prieteni, am șoptit.

Am reîncărcat pagina lui, în ideea că mi-ar fi arătat altceva. Nu. *Adaugă la prietenii* mă întreba.

— O, Sarah! a murmurat Jenni.

Durerea mi s-a întors în piept, de parcă n-ar fi dispărut niciodată. Dorul fără sfârșit, ca o fântână adâncă, în care o pietricică ar putea cădea la infinit.

În clipa aia Frappuccino a revenit la viață în forță, când ușa de la intrare s-a deschis și a intrat Javier.

— Bună, Sarah! a spus, salutând într-un mod ciudat, așa cum făcea mereu, în loc să ofere o îmbrățișare.

Javier avea contact fizic doar cu Jenni și cu mașinile.

— Hei, Javier! Ce mai faci? Mulțumesc mult că ne-ai lăsat singure în seara asta.

Îmi simțeam corpul moleșit și diform.

— Cu plăcere! mi-a spus, îndreptându-se încet spre bucătărie să-și ia o bere.

Jenni l-a sărutat și s-a oprit la baie.

— Ai avut grijă de fata mea? a întrebat.

S-a așezat în fotoliu și a deschis berea.

— Ei bine, mai mult ea a avut grijă de mine, am recunoscut. Știi cum e. Dar o să fiu alături de ea mâine, Javi. Pot să stau aici toată ziua, dacă are nevoie de mine.

Javier a luat o gură zdravă de bere, privindu-mă cu reținere.

— Mâine?

M-am uitat la el. Ceva nu era în regulă.

— Hm... da, am zis. Pentru rezultatul testului?!

Javier a pus sticla pe podea și brusc am știut ce urma să spună.

— Testul a fost azi, a anunțat scurt. N-a mers. Nu e însărcinată.

Între noi răsuna tăcerea.

— Cred c-a vrut să vorbești tu despre propriile... a, probleme... mai întâi, a explicat. Știi cum e ea.

— O... O, Dumnezeule! am șoptit. Javi, îmi pare atât de rău. Eu... O, Dumnezeule, de ce am crezut-o? *Știam* că e azi.

Am aruncat o privire spre baie.

— Cum se simte?

A ridicat din umeri, dar expresia lui mi-a arătat tot ce trebuia să știu. Era pierdut. Total nepregătit pentru situație. De-a lungul anilor, rămăsese o speranță, iar sarcina lui fusese s-o facă pe Jenni să creadă în ea. Îl apăraseră de greutatea fricii pe care ea o ducea, primind astfel un rol activ. Acum nu mai exista nimic, iar soția lui – pe care, în ciuda limitărilor emoționale, o iubea cu fiecare celulă din corpul lui – era adâncită într-o fântână a suferinței. El nu mai avea niciun rol, nicio speranță de oferit.

— N-a vorbit prea mult. Tăcere *mormântală*. Nu cred că-și dă voie să se gândească la asta. Nu încă, oricum. Credeam că o să-ți povestească și o să plângă, o să-și exprime emoțiile, știi? De asta am ieșit. În mod normal, când nu poate vorbi cu mine, vorbește cu tine.

— O, Javi, îmi pare atât de rău!

A sorbit din bere și s-a cufundat iar în fotoliu, uitându-se pe fereastră.

Am privit spre ușă. Încă nimic. Ceasul de pe peretele din bucătărie ticăia ca o bombă.

Au trecut câteva minute.

— S-a dus la baie intenționat, am spus deodată. Să se ascundă. Știa că o să-mi zici. Ar trebui... ar trebui s-o scoatem de-acolo.

M-am ridicat, dar Javier era deja în picioare. Pășea ușor, cu umerii ridicați.

Am rămas în bucătărie fără niciun rost, în timp ce el ciocănea în ușa de la baie.

— Iubito? a strigat. Iubito, dă-mi voie...

După o pauză, ușa s-a deschis și am auzit disperarea soției lui, prietena mea loială, care își amânase suferința ca să aibă grijă de mine. Jenni a rămas fără suflu când lacrimile și deznădejdea au țâșnit violent din interior.

— Nu pot suporta, a zis plângând. Nu pot suporta! Javi, nu știu ce să fac!

Apoi, sunetul insuportabil al suferinței umane în stare pură, înăbușit doar de bumbacul subțire al tricoului soțului.

După ce criza de isterie se potolise în sfârșit, Jenni se așezase pe canapea, între mine și Javier, și se înfruptase metodic din tot ce încă nu mâncaserăm. Ignorasem țipătul oboselii după drumul cu avionul și rămăsesem cu ea până la miezul nopții, mâncând feliile ciudat de subțiri de prăjitură ca să rămân trează.

Acum începea o nouă dimineață: luminoasă și fierbinte, așa cum o visasem, prima de când ajunsesem în LA. În ultima săptămână din Anglia, mă convinsesem că dimineața asta o să-mi ofere reînnoirea și speranța: un simț al perspectivei pe care nu reușisem să-l găsesc la Londra sau la Gloucestershire. Aș fi fost fericită. Cu un scop.

În realitate, mă simțeam balonată, inconfortabilă și răcită după o noapte petrecută cu aerul condiționat setat la o temperatură de îngheț. M-am ghemuit în patul pentru oaspeți al lui Jenni, prea epuizată ca să mă scol și să-l opresc. M-am privit în oglinda din cealaltă parte a camerei. Eram umflată, albă, bolnavă. Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am ridicat să-mi verific telefonul, poate că Eddie îmi răspunsese la mesajul de adio. N-o făcuse, desigur, iar inima mea s-a umplut de durere.

Adaugă la prietenii întreba Facebook când m-am uitat pe pagina lui. Doar să verific. *Adaugă la prietenii*

Peste o oră, tot în așteptarea liniștii, am plecat să alerg. Încă nu era opt, iar Jenni și Javier – de data asta – erau încă în pat.

Știam că alergarea nu e bună după un zbor transatlantic și o seară cu zbucium

emoțional. Ca să nu mai menționez noaptea albă pe care o avusesem la Londra în seara dinainte sau termometrul de pe terasa lui Jenni, care deja gonia spre o sută de grade. Dar nu puteam să stau locului. Nu puteam să fiu eu însămi. Aveam nevoie să mă mișc atât de repede ca să nu se agațe nimic de mine.

Trebuia să alerg.

După aproape trei sute de metri pe Glendale Avenue, mi-am amintit de ce nu alergam în orașul ăsta. La colțul cu Temple m-am clătinat, prefăcându-mă că-mi întind mușchii coapselor ca să mă agăț de un felinar stradal. Căldura era sufocantă. M-am uitat la soare, estompat și neclar azi, în spatele unui strat subțire de ceață marină. Am dat din cap. *Trebuia să alerg!*

Am încercat din nou, dar, când autostrada Hollywood se întrezărea în față, picioarele mele au cedat și m-am trezit întinsă pe iarba unui teren de tenis municipal. Îmi era greață și eram amețită. M-am prefăcut că-mi aranjez șireturile și am acceptat înfrângerea.

Auzeam undeva vocea lui Jo, care îmi spunea că sunt complet nebună și că nu am *niciun* fel de respect pentru corpul meu. Eram de acord cu ea; eram de acord din toată inima, amintindu-mi cât de întristată și de mâhnită mă simțeam când vedeam femei slabe gâfâind pe dealurile din Griffith Park pe căldura arzătoare.

M-am întors la Jenni, am făcut un duș și am comandat un taxi. Jenni nu părea să revină la serviciu prea curând și nu mai puteam sta acolo nicio clipă.

În drum spre birourile din East Hollywood, am plănuit discursul de săptămâna viitoare pentru directorii unei companii de aziluri din California. Eram atât de obișnuiți ca serviciile noastre să fie solicitate de unitățile medicale în ziua de astăzi, încât eram puțin cam neexperimentată în arta vânzărilor. Vermont era blocat cu totul, așa că am coborât la Santa Monica și am traversat ultimele două cartiere pe jos, repetând discursul în șoaptă, în timp ce transpirația mi se prelingea pe spate.

Apoi: Eddie?

Un bărbat într-un taxi, prins în blocajele de circulație din Vermont, îndreptându-se direct spre biroul meu. Păr scurt, ochelari de soare, un tricou. Eram sigură că l-am recunoscut.

Eddie?

Nu. Imposibil.

M-am dus spre mașină. Bărbatul dinăuntru, despre care puteam să jur că era Eddie David, se uita confuz la puzderia de semne stradale și își verifica telefonul.

Traficul s-a fluidizat în cele din urmă și au început claxoanele. Eram în

mijlocul unei străzi cu șase benzi. Chiar când să mă îndepărtez de taxi, am observat că tipul și-a scos ochelarii de soare și s-a uitat la mine. Dar, înainte să-i văd ochii, înainte să știu sigur dacă e el, a trebuit ori s-o iau la fugă, ori să mă las călcată de o mașină.

Eddie?

Mai târziu colegii m-au trimis acasă („Ne ocupăm noi, Sarah – du-te și odihnește-te”), dar, incapabilă să stau locului, am mers pe jos. Am rămas în aceeași intersecție aglomerată cincisprezece minute, uitându-mă la mașini și la taxiuri. Abia am observat că o ambulanță aeriană a aterizat pe acoperișul Spitalului pentru Copii.

A fost el. Știam că a fost el.

Am mers cu Reuben în liniște, cu o cursă internă, până în Fresno. Afară, rămășițele unui soare ca untul se topeau peste nori; înăuntru, politetea atârna între noi de un fir subțire. Mâine-dimineață urma să discutăm cu consiliul de directori al companiei care finanța azilul, iar Reuben deja era furios pe mine.

Luni dimineață venise la birou cu Kaia și ne strânsese pe toți în sala de conferințe. Nu prea fusese capabil să mă privească în ochi.

— Am vești grozave! a început.

— O, minunat! a replicat Jenni.

Nu vorbea ca și cum ar fi fost ea însăși, dar se străduia.

— Cât am fost în Londra săptămâna trecută, Kaia i-a trimis niște e-mailuri unui prieten mai vechi, Jim Burundo, care conduce mai multe școli private pentru copii cu nevoi speciale în LA. I-a povestit ce facem noi, i-a trimis videoclipuri, iar el a întrebat-o dacă o să începem vizitele regulate cu clovni-doctori!

S-a lăsat o tăcere scurtă.

— O... am exclamat în cele din urmă. Fantastic! Reuben, nu avem suficienți practicieni să ne asumăm un astfel de angajament acum.

— Reuben, dragule, ar trebui să calculăm costurile și să facem rost de un finanțator. Am nevoie... a adăugat Jenni.

Reuben a ridicat mâinile ca s-o întrerupă.

— Se autofinanțează, a spus mândru. Ne plătesc costurile sută la sută. Putem să luăm clovni-doctori noi și să-i antrenăm, iar compania lui Jim va plăti tot.

Am ezitat puțin.

— Dar tot va trebui să mergem și să vizităm școala, Roo. Și să organizăm întâlniri. Și un milion de alte lucruri. Nu putem doar să...

Reuben m-a întrerupt cu un zâmbet care exprima – șocant – un avertisment.

— Kaia a făcut un lucru extraordinar, a zis grijuliu. Ar trebui să fii mulțumită! Ne extindem din nou!

Jenni părea prea epuizată ca să intervină.

Kaia a ridicat temătoare mâna, de parcă ar fi fost la școală.

— Chiar nu m-am așteptat ca Jim să accepte imediat, a zis încet. Sper că n-am complicat lucrurile.

— O să programez niște întâlniri ca să facem un plan, a intervenit Reuben. Dar momentan cred că-i datorăm un mare „mulțumesc” lui Kaia.

Și, acestea fiind spuse, a început să aplaude.

L-am imitat cu toții. *Viața mea*, m-am gândit. *lisase Hristoase, viața mea*.

Prima întâlnire avusese loc două zile mai târziu. Și, chiar dacă totul părea că se va rezolva, chiar dacă, da, oamenii lui Jim vor finanța tot, inclusiv pregătirea – *Sigur, doar spuneți-ne ce vreți să vă oferim* –, eram îngrijorată. Se întâmpla prea repede. Însă când am încercat să clarific cu Reuben azi-dimineață, se răstise la mine. Mi-a spus să fiu mai puțin corporatistă și mai recunoscătoare.

I-am aruncat o privire când avionul se pregătea să aterizeze în Fresno. Adormise și era umflat la față. Știam chipul acesta atât de bine. Genele lungi, negre ca miezul nopții, sprâncenele perfecte, venele din văile adânci ale orbitelor. M-am uitat la fața familiară și am simțit un disconfort în stomac. *Trebuia să fi revenit la starea normală până acum*, m-am gândit, pe măsură ce avionul s-a întors în aer și soarele auriu, a aruncat forme geometrice pe chipul lui Reuben. *Trebuia să fi fost bine*.

Mai târziu, după ce luaserăm cina la un *steak house* de lângă hotel, am ieșit și am stat lângă piscina mică, probabil niciodată folosită. Era împrejmuită de un gard înalt, din metal, iar cele câteva șezlonguri erau pline de rugină.

Pentru prima dată mi-am dat voie să mă gândesc cum se cuvine la ce spusese Tommy despre Eddie săptămâna trecută. Ce putea să însemne că-l cunoscusem pe Eddie în locul acela, la ora aceea, în ziua aceea. Dacă avusese ceva de ascuns. La început părise o teorie absurdă: Eddie ieșise în dimineața respectivă doar pentru că avea nevoie de o pauză fără mama lui și întârziase pe pajiște fiindcă dăduse peste o oaie. Ar fi greșit să interpretez ceva mai mult din întâlnirea noastră.

Însă problema era că începeam – în sfârșit – să înțeleg gândurile care îmi șoptiseră ceva la periferia conștiinței în ultimele săptămâni. Începeau să formeze o imagine. Și nu-mi plăcea ce văd.

M-am întors înapoi la primul fulger luminos, răsfirat, care a căzut pe pământ din cer, incapabil să zdruncine senzația că se întrezărește o criză.

Întâlnirea din dimineața următoare a fost precedată de un tur al azilului.

La fel ca oricui, presupun, azilurile mi se păreau chinuitoare – la urma urmei, puține locuri în viață tratau moartea cu o așa certitudine. Dar purtam cea mai impasibilă expresie a mea; păstram mișcările necontrolate ale fricii adânc în interior; m-am asigurat că respir încet. Și mă descurcam binișor, m-am gândit, până când am intrat în camera de zi, cu televizor, și am văzut o fată în fotoliu, lângă fereastră.

Am fixat-o cu privirea.

Ruth? Era înfășurată într-o pătură moale, albă ca varul și îngrozitor de neîngrijită.

Ruth a ridicat privirea și, după o pauză care a părut agonizantă, a zâmbit.

— O, Dumnezeuule! a zis. Nu mă așteptam la asta.

— Ruth!

Reuben s-a aplecat s-o îmbrățișeze.

— Ai grijă! i-a spus încet. Se pare că oasele mele sunt fragile. Nu vrei să mă rupi în două. Știi cât de amatoare e mama de un proces.

Reuben a îmbrățișat-o tandru, apoi și eu.

Ruth fusese una dintre primele noastre paciente, la începuturi, când eram doar eu cu Reuben și abia auziserăm de clovnii-doctori. Fusese un copilăș micuț, mereu în operații, și știuserăm dintotdeauna că speranța ei de viață – dacă ar fi supraviețuit – era foarte limitată.

Dar, Dumnezeuule, ce se mai luptase fata asta! La fel și mama ei singură, care strânsese bani să meargă la Spitalul pentru Copii din LA pentru îngrijire neonatală, pentru că un doctor de acolo era un specialist renumit în boala genetică rară a lui Ruth. Atitudinea lor nu vom-accepta-un-nudrept-răspuns ne-a obligat în mod repetat pe mine și pe Reuben să ne continuăm munca.

Nu mi-am făcut un obicei din a mă întâlni cu copiii. Mi se părea mult prea dureros. Dar Ruth avea ceva la care nu puteam rezista. Chiar și când slujba mea nu mai implica vizitele la spital, mă duceam s-o văd, pentru că nu puteam altfel.

Acum iat-o aici, la cincisprezece ani și jumătate, învelită cu o pătură albastră, din lână, cu o lună imprimată pe ea, și cu o perfuzie lângă fotoliu. Micuță și neîngrijită; cu părul ei subțire și casant. Un moment am rămas împietrită, șocul încolăcindu-mi-se în jurul gâtului.

— Ei bine, ce surpriză plăcută! am spus, așezându-mă lângă ea.

— Ce, că mă vezi ca un pui mort în azil? a întrebat.

Vocea îi era subțiată.

— Îți plac mâinile mele? Vezi? Ca picioarele de pui. O, *haide* a zis, când am

încercat să dezaprobat. N-o să-ncerci să-mi spui că arăt ca o gagică sexy, nu? Dacă asta ai de gând, pleacă!

Pe buzele ei crăpate a apărut un zâmbet și am simțit cum mi se rupe inima.

— Te-ai întors acasă, deci, a spus Reuben. În Fresno cel însorit.

— Mda. Am simțit că ultimul lucru pe care pot să-l fac e să mor undeva în apropiere de casă, a zis. Săraca mama este epuizată.

Și, fără să ne așteptăm, a început să plângă. A plâns în liniște, ca și cum n-ar mai fi avut energie pentru sunete sau lacrimi.

— Chestia asta e oribilă, a spus. Și unde sunt oamenii voștri? Unde e un nas roșu când ai nevoie de el?

— Suntem aici ca să discutăm despre asta, a răspuns Reuben, ștergându-i lacrimile cu un șervețel. Dar, chiar dacă n-o să se întâmple, încercăm să-ți aducem un Clovn-Doctor. Atât timp cât nu te crezi prea mare.

— Nu mă cred, a răspuns slăbită. Oamenii voștri nu mi-au vorbit niciodată ca unui copil. Ultima dată când l-am văzut, doctorul Zee mi-a promis că o să mă ajute să scriu o poezie pentru priveghiul meu. E un artist al cuvintelor când nu se poartă ca un nemernic. Puteți să-l trimiteți pe el?

— O să fie primul lucru pe care o să-l discutăm la ședință, i-am spus. Sunt sigură că Zee o să vrea să te viziteze.

— Îi iubesc pe oamenii ăia, a zis Ruth.

S-a lăsat pe spate în fotoliu. Efortul de a vorbi cu noi îi consuma rapid energia.

— Au fost singurii fideli în toți acești ani. Singurii oameni care sunt niște nenorociți mai mari decât mine. Să nu te simți jignit! i-a zis lui Reuben. Știu că ai început de la clownerie.

A zâmbit.

— Vrei să te ajutăm să te întorci în camera ta? am întrebat-o.

I-am strâns pătura mai bine. Aveam un nod mare în gât. Cum era posibil? Ruth, amuzantă, deșteaptă, cu coadă de cal roșcată și cu ochi verzi ca pătrunjelul. De ce viața ei se termina exact așa cum începuse? De ce nu putea face nimeni nimic?

— Da, a șoptit. Am nevoie de un pui de somn. La naiba, m-ați făcut să plâng!

După ce am ieșit din cameră peste câteva minute, mi-am șters o lacrimă de furie, iar Reuben mi-a luat mâna.

— Știu, a spus. Știu.

După prezentarea în fața consiliului, am luat o pauză de cafea pe o terasă însorită. Vicepreședintele azilului m-a tras deoparte pentru mai multe întrebări.

Ar fi trebuit să mă aștept; ar fi trebuit să-mi dau seama din întrebările pe care

le pusese mai devreme. Adeseori dădeam peste astfel de oameni care nu vedeau dincolo de nasurile roșii și refuzau să vadă o diferență între practicienii noștri și clovnii pentru petreceri.

— Treaba e că... spunea insul cu ochelari mici, bărbie tremurătoare și aroganță răsunătoare, echipa mea are în spate ani întregi de pregătire. Nu sunt sigur că-mi convine să lucreze în jurul... ei bine, unor clovni.

Pasiunea care susținuse prezentarea noastră se risipise. Simțeam o nevoie copleșitoare de-a scăpa.

— Oamenii dumneavoastră vor fi mereu responsabili de îngrijirea medicală a copiilor, am declamat.

M-am uitat la o pasăre din copacul de deasupra lui.

— Priviți-i pe practicienii noștri ca pe orice alți animatori în vizită. Singura diferență e că ei au trecut prin luni întregi de pregătire specială.

S-a încruntat uitându-se la cafea și a zis că și echipa lui e pregătită la cel mai înalt nivel, dar că nu trebuie să poarte haine stupide sau să care instrumente muzicale. Și deodată – chiar dacă anii de experiență în meserie m-au învățat să nu mă supăr *niciodată* pe oameni ca el – m-am trezit că exact asta fac.

— Puteți să vă concentrați pe partea veselă a muncii lor, dacă vreți, am zis. Dar nenumărați doctori și asistente ne-au spus că au învățat lucruri folositoare de la practicienii noștri.

Bărbatul a făcut ochii mari.

— O! a răspuns.

Soarele strălucea în ochelarii lui.

— Deci echipa noastră ar putea învăța ceva de la o adunătură de actori șomeri?

Reuben, care stătea cu grupul principal, s-a întors.

— Nu asta intenționez să spun, i-am răspuns.

Ne priveam ochi în ochi, ca și cum ne-am fi duelat. *Ce făceam?*

— Vreau să spun – ați fi înțeleși, dacă m-ați fi ascultat cu adevărat – doar că reacțiile unor profesioniști medicali sunt incredibil de pozitive. Dar ei au un minim nivel de smerenie.

— *Doamnă Mackey*, tocmai ați spus ceea ce cred eu?

Reuben a venit repede lângă noi.

— Pot să ajut cu ceva? a întrebat.

— Nu cred, a răspuns bărbatul. Partenera ta de afaceri tocmai îmi spunea că echipa mea de îngrijiri ar putea învăța una-alta de la clovnii voștri. Inclusiv smerenia, dacă îți vine să crezi. Așa că aștept un moment să asimilez asta.

— Domnule Schreuder... a început Reuben, dar a fost întrerupt.

— Am o echipă de condus, a zis Ochelari Mici. O zi bună!

Pasărea de deasupra lui și-a luat zborul spre stradă. Am privit-o și mi-am dorit să pot dispărea cu ea.

— Ce naiba se petrece? a întrebat Reuben, imediat ce ne-am urcat în taxi.

— Îmi pare rău!

— *Îți pare rău?*

Reuben era furios.

— Probabil tocmai ai distrus tot contractul. Ceea ce ar fi în regulă, Sarah, dacă ar fi vorba doar despre noi sau despre bani, dar nu e. Este despre Ruth. Și despre toți ceilalți copii de acolo și despre celelalte patru aziluri pe care le au.

Din partea din față a taxiului auzeam cu întreruperi o voce latinoamericană și ritmuri *cumbia*. Am inspirat încet de câteva ori. Și eu aș fi furioasă, dacă aș fi în locul lui Reuben.

— Pentru Dumnezeu, Sarah! a izbucnit Reuben. *Ce se întâmplă?* Șoferul de taxi își terminase discuția la telefon și ne asculta cu interes.

N-a fost foarte satisfăcut oricum, pentru că nu aveam nimic de spus.

— E vorba despre Kaia? a întrebat Reuben după o pauză lungă.

Se uita fix la traficul de pe partea cealaltă a autostrăzii.

— Pentru că, dacă e așa, chiar trebuie să discutăm. Eu...

— Nu e despre Kaia, am zis. Deși, dacă e să fiu sinceră, cred c-ar trebui să se retragă.

— Atunci, ce? Te comporti aiurea de la o vreme. Sarah, am fost căsătoriți șaptesprezece ani. Încă te cunosc.

— Nu, nu mă cunoști.

O mamă cu doi copii au traversat strada în fața noastră, la semafor. Copilul mai mic dădea din picioare în căruț, iar sora lui dansa în fața lor cu o trompetă de petrecere, mică și strălucitoare, tu-tutuind din toate puterile. Avusese și Hannah o astfel de trompetă. Uneori îmi sufla în ureche, dacă se trezea înaintea mea, și țipam din toți răunchii. Era într-o stare de frenezie și alerga în jur, striga, sufla în trompetă și râdea.

Când luminile semaforului s-au schimbat și am pornit la drum, mi-am dat seama că plângeam.

Mai târziu, stăteam lângă fereastra murdară a porții de îmbarcare, uitându-mă la avioanele care rulau în seara de culoarea ruginii. Telefonul mobil a sunat de trei ori până să-mi dau seama că era al meu.

— Jenni?

— O, Sarah, mă bucur că ai răspuns.

— Ești bine?

— Lasă asta! Fii atentă, tocmai s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

Am așteptat.

Reuben mi-a făcut cu mâna. Ultimii pasageri tocmai dispăreau din zona porții.

— Sarah, tocmai l-am văzut pe Eddie! în clădirea noastră!

— Sarah! a strigat Reuben. Hai!

I-am făcut semn să aștepte, ținând mâna în aer, ca și cum aș fi așteptat să fiu numărată.

— M-am uitat la poza lui de atâtea ori, a spus Jenni. N-aveam cum să-l confund. Vorbea cu Carmen de la recepție, dar, când am ajuns acolo, plecase.

— O!

Mâna îmi încremenise prostește în aer, tot sângele scurgându-se în jos.

— A întrebat-o pe Carmen dacă ești aici, apoi a plecat fără să lase ni ci un mesaj.

— O!

— Era el, Sarah! Sigur era el! M-am uitat la o poză imediat după aceea. Și Carmen a zis că avea accent britanic.

— Jenni, ești sigură? Ești sută la sută sigură?

— Sută la sută.

— Bine.

— Sarah, ce naiba se întâmplă?

Reuben era din nou furios.

— Trebuie să plec, am spus cu greu. Trebuie să mă urc în avion.

Dragă Eddie.

La fiecare scrisoare pe care ți-am trimis-o, ți-am promis că e ultima.

Dar problema este că încep să mă întreb cine ești cu adevărat. Prietenul meu Tommy m-a întrebat recent dacă m-am gândit că tu ai avea vreo legătură cu accidentul. Am respins ideea imediat, doar că acum nu mai sunt așa de sigură.

Tu ai venit la mine la birou azi? Pe tine te-am văzut la semafor, pe stradă, săptămâna trecută? Și, dacă da, de ce? Ce faci?

Eddie, tu știi exact cine sunt? De ce nu m-am mai întors niciodată în Anglia?

Tu ești persoana care mă tem că ai putea fi?

Poate o să citești și o să spui: Despre ce vorbește fata asta? De ce nu mă lasă

în pace? E nebună?

Dar dacă nu te gândești la asta? Dacă știi exact despre ce vorbesc?

Mă tot întreb, Eddie. Mă tot întreb.

Sarah

Fragment din Stroud News & Journal 11 iunie 1997

Poliția a identificat la începutul Lunii un bărbat implicat în accidentul fatal de pe A419, de lângă Frampton Mansell. Ofițerul John Metherell care a condus investigația a confirmat noaptea trecută că un individ de nouăsprezece ani din Stroud a fost arestat, sub suspiciunea de ucidere din culpă, după ce a condus periculos.

În urma accidentului, care a devastat o familie din localitate, s-a solicitat un control mai eficient asupra vitezei pe acest sector de drum izolat. Au fost exprimate nemulțumiri și la adresa poliției, care nu a reușit să facă nicio arestare până acum.

După accidentul din Gloucestershire, forțele de poliție au căutat un individ – descris la momentul respectiv ca un bărbat aflat la sfârșitul adolescenței sau de aproximativ douăzeci de ani – care a scăpat de la locul infracțiunii pe câmpuri sau pe poteci ascunse. Noile informații pe care forțele de poliție le-au primit luni au dus la localizarea și arestarea lui.

Până la ora intrării în tipar, SNJ nu a obținut confirmarea că suspectul a fost pus sub acuzare.

*Stăteam în patul de oaspeți al lui Jenni, ascultând cum Javier își încărca afară camionul. La radio, un bărbat vorbea repede, în spaniolă, despre incendiul care mistuia dealurile secetoase din California. *El fuego avanca rapidamente hacia nosotros*, spunea. *Focul avansează rapid spre noi*. Când a pronunțat cuvântul „foc” și-a înmuiat vocea, mângâind fiecare silabă ca o nouă flacără care se scurge pe o hârtie. *Fu-e-go*.*

Jenni fredona un cântec al Dianei Ross în duș, dar ea nu cânta. Boilerul gemea. Pisica vecinilor de alături plângea ca un copil, ceea ce însemna că Frappuccino era afară, în curte.

M-am întors pe spate și m-am frecat pe burtă.

Undeva exista un bărbat fără nume, la care mă gândisem nouăsprezece ani. Nu-i cunoșteam fața sau vocea, nu aveam nimic mai mult decât numele de familie, dar întotdeauna știusem că l-aș recunoaște când m-ar găsi. L-aș privi în ochi și pur și simplu aș ști.

De aceea Eddie David nu putea fi acel bărbat, mi-am spus. În plus, numele de familie nu se potrivea, aș fi simțit cine era din momentul în care l-aș fi întâlnit.

Aș fi știut.

Focul avansează rapid spre noi.

Deodată m-am ridicat, am alergat la toaletă și am vomitat.

— O mahmureală după o beție în noaptea de dinainte de muncă!

Kaia păstra un zâmbet în ochii ei frumoși și am știut că nu mă judecă.

— Mă faci să mă simt bătrână, Sarah!

M-am ghemuit în fața micului nostru frigider ticsit cu salate și shaorma și am închis ochii. Nu puteam să mănânc de prânz. Nici măcar nu eram în stare s-o gășesc.

— N-ar trebui să fii impresionată, am zis. Ar trebui să mă judeci. O merit.

M-am ridicat.

— Toți am trecut prin asta, a spus Kaia.

Era aplecată peste ceva lângă fierbător, ca și cum ar fi vrut să-l ascundă privirii mele. Am tras jalnic cu ochiul peste umărul ei și, cum mă așteptam, am văzut o salată apetisantă.

Mi-aș dori să nu fie atât de bună în relația cu mine, m-am gândit. Sau, atât de al naibii, de grijulie. Ascundea salata doar ca să nu mă simt eu prost. Mai presus de orice, îmi doream să nu fi fost în biroul nostru. Ieri venise cu scuza că are niște revelații de împărtășit cu privire la întâlnirea recentă pentru strângerea de fonduri de la Spitalul pentru Copii, dar astăzi nu mai exista nicio explicație. Doar își făcuse apariția la ora zece și se așezase la un computer. Chiar și Jenni era enervată.

M-am întors la birou cu un pahar cu apă într-o mână și cu cealaltă tremurându-mi. Reuben și Kaia au ieșit pe terasa micuță de pe acoperiș să ia prânzul.

Am încercat să-mi citesc e-mailurile, dar, încă o dată, cuvintele erau lipsite de formă și de consistență. Am încercat să beau apă, dar stomacul meu n-o accepta. *Gheață!* îmi spunea. *Apa trebuie să fie înghețată!* M-am târât înapoi în bucătărie, doar ca să văd tava de gheață din congelator golită. M-am așezat din nou la birou și m-am uitat la soțul meu și la iubita lui giugiulindu-se afară. Kaia se sprijinea de brațul lui Reuben.

— Nu pot! a zis cineva.

După o pauză mi-am dat seama că eu am fost. Eu vorbisem.

Aproape că am râs. Iată-mă, tremuram, îmi era greață și eram amețită, iar acum vorbeam singură la birou. Ce urma? Sunete de animal? O etalare a nudității?

— Nu pot! m-am auzit spunând după aceea.

Vocea venea dintr-o parte din mine pe care nu o puteam controla.

— Nu pot să fac asta. Nimic din toate astea.

M-am dus singură și rapid în sala de conferințe.

Oprește-te! mi-am zis, închizând ușa în spatele meu. *Oprește-te imediat.* M-am plimbat în jurul mesei, pretinzând că-i scriu cuiva; m-am uitat din nou la ei. Kaia l-a sărutat pe Reuben pe frunte. O pisică hoinară îi privea de pe acoperișul unei clinici Botox din apropiere. În spatele lor se înălțau zgârie-norii dispersați din centrul orașului.

— Nu pot!

Oprește-te!

Orice femeie ar fi fost tulburată să-și vadă fostul soț îndrăgostindu-se din nou, m-am gândit. Era în regulă să fiu supărată.

Doar că nu era vorba despre Reuben și Kaia.

Focul avansează rapid spre noi.

Am încercat să opresc cuvintele care-și făceau drum spre gura mea, dar nu aveam putere.

— Vreau să mă duc acasă, am spus.

Sala de conferințe murmură încet.

— Oprește-te! am șoptit.

Lacrimile fierbinți usturau.

— Oprește-te! Asta e casa ta!

Nu, nu e. A fost întotdeauna doar un loc în care te-ai ascuns.

Dar iubesc orașul ăsta! îl iubesc!

Asta nu înseamnă că e acasă.

Jenni s-a strecurat pe ușă.

— Sarah! a zis. Sarah, ce faci? Vorbești singură.

— Știu.

— E din cauza lui Reuben? Pot s-o rog pe Kaia să plece, dacă vrei. N-ar trebui să se comporte așa.

Am inspirat prelung. Însă, cât am așteptat cuvintele potrivite, Jenni a ieșit din cameră. M-am uitat prosteste la spatele ei, dându-mi seama prea târziu ce avea de gând să facă.

Kaia și Reuben au ridicat privirile. Jenni a spus ceva; ei au zâmbit și au încuviințat. Reuben fluiera când a intrat pe ușă, dar ceva din expresia de pe fața lui îmi spunea că știa ce urmează.

Nu, mi-am zis cu glas firav. Nu asta e problema. Însă Jenni se enervase deja. Stătea fix în capul mesei și vorbea pe un ton pe care îl auzisem de trei, poate de patru ori în tot trecutul nostru.

— Kaia, suntem foarte recunoscători că ne-ai ajutat, dar cred că trebuie să clarificăm exact la ce proiecte ne ajuți și dacă există sau nu obiective greu de îndeplinit undeva în echipa noastră. Pentru că, dacă există, va trebui să aruncăm o privire. Nu e în regulă din partea ta să fii aici, ajutând zi de zi. Nimeni n-a semnat pentru tine.

Liniște. Privirea lui Reuben s-a întors spre mine, vizibil șocată.

Kaia a devenit palidă.

— Sigur, a început, deși știam că n-are idee ce să spună mai departe. Eu... ei bine, am încercat să ajut cu câteva lucruri de care Reuben trebuia să se elibereze... Și asistenta lui Sarah, Kate, părea să...

Se juca întruna cu inelul așezat la jumătatea degetului și mi-am dat seama că-i tremurau mâinile.

Asta nu e nici problema, nici soluția, mi-am zis. Eram atât de obosită. Disperat de obosită.

— Îmi pare rău! a zis Kaia după o pauză. N-am vrut să fiu impertinentă. Îmi dau seama că poate am venit pe aici prea des...

Ochii îi erau plini de lacrimi. Instinctiv am pășit în față, dar Jenni m-a oprit.

— Mă descurc, a spus, pasându-i lui Kaia un șervețel.

Nu și-a pus brațul în jurul ei. Mă uitam îngrozită și fascinată cum prietena mea își direcționa toată furia și dezamăgirea spre femeia care plângea la masa de conferințe.

Reuben era paralizat.

— Eu... am pierdut... Chiar mă ajută să vin aici...

Acum se enerva Kaia; un animal pe jumătate lovit.

— Îmi pare rău! Mă ajută. N-o să mai vin. Eu...

S-a îndreptat spre ușă.

Și brusc am știut.

— Kaia! am spus încet. Așteaptă o secundă!

A șovăit.

— Povestea pe care mi-ai spus-o în ziua când ne-am cunoscut, am zis.

I-a căzut fața, cumva a devenit trasă și flască, precum un cort căruia îi îndepărtezi stâlpii.

— Povestea despre băiatul din salonul de oncologie. Pe care l-a înveselit clovnul nostru.

Cortul s-a prăbușit de tot și a rămas o ființă umană demolată până la oase.

— Era copilul tău? am întrebat.

Reuben m-a fixat cu privirea. Kaia a inspirat încet și adânc, apoi a încuviințat.

— Phoenix, a răspuns. Era băiatul meu, da.

Am închis ochii. Sărmana!

— Cum ai știut? a întrebat Reuben șocat.

Când deschisesem e-mailul de dimineață, găsisem o scrisoare din partea unui cuplu, Brett și Louise West. După patru luni de la pierderea fiului lor, reușiseră în sfârșit să scrie; spuneau că suntem primii cărora li se adresau. *Vă mulțumim atât de mult... Ultimele lui săptămâni au fost mult îmbunătățite... Putem să vă ajutăm cumva organizația?... Ne-ar plăcea să facem voluntariat... Ar fi minunat să oferim ceva înapoi... Să ne facem utili...*

Mă făcuse să mă gândesc din nou la Kaia și la motivul pentru care se afla aici. Nu eram convinsă că prezența ei se datora doar lui Reuben.

În urmă cu câteva zile primiserăm un telefon care ne anunța că un copil cu care lucraserăm luni întregi era în remisie și pregătit să plece acasă. Kaia, care nu-l întâlnise niciodată, a izbucnit în lacrimi. „O a doua șansă”, o auzisem spunându-i asistentei mele, Kate, care ne dăduse vestea. „O a doua șansă la viață. O, e ceva binecuvântat!”

Și chiar era. Toți ne bucuraserăm. Dar o observasem pe Kaia mult timp după ce toți ceilalți se întorseseră la lucru și mă întrebam dacă nu cumva în viața ei existase cineva care nu primise o a doua șansă.

După ce am observat-o cum încerca neajutorată să se justifice în fața lui Jenni, devenise evident că băiețelul despre care îmi povestise în ziua în care ne întâlniserăm fusese al ei. Își pierduse copilul și, odată cu el, o parte de neînlocuit din ea însăși. Iar la un moment dat, când a fost capabilă să se dea jos din pat și să respire, a intrat în sectorul nonprofit – exact ca părinții care ne scriseseră astăzi, exact ca mine și ca atâția alții – pentru că părea singura cale posibilă de a face din rău bine. De a merge mai departe.

— Îmi pare foarte rău! am zis.

A încuviințat.

— Și mie. Îmi cer iertare că am stat pe-aici prea mult. Eu și partenerul meu ne-am despărțit anul trecut; nu am putut trece peste asta. Așa că am fost... singură. Nu că ar fi problema ta, dar... îmi face bine, într-un fel, să fiu aici.

Am închis ochii. La naiba, eram atât de obosită.

— Am înțeles.

I-am privit cum au plecat. Jenni era prăbușită la capătul mesei.

M-am îndreptat spre ea și i-am pus mâna pe umăr.

— Încetează! am șoptit. Nu aveai de unde să știi.

Jenni a clătinat din cap.

— Uite, Jen, sunt impresionată că ai fost dispusă să ne iei apărarea, mie și echipei, așa cum ai făcut-o. Ai fost politicoasă, ai fost drăguță, i-ai oferit un șervețel. Ce-ai fi putut să faci mai mult?

— Aș fi putut să tac, a spus.

Vocea îi era plină de vinovăție.

— Aș fi putut s-o las în pace.

I-am frecat umerii, uitându-mă pe fereastră. A început să-mi tremure un picior și m-am așezat lângă ea.

— Cel mai rău e că eu și Kaia suntem în aceeași barcă, a zis întristată. Amândurora ne lipsește o parte din noi. Deși ea chiar *a avut* un copil, Sarah, și a fost luat de lângă ea și... O, Dumnezeule, poți să-ți imaginezi?

În cele din urmă, când și-a revenit, i-am zis că trebuie să plec.

— Cred că trebuie să merg la o clinică. Nu mă... Nu funcționez foarte bine acum, nu?

— Nu, a zis Jenni direct și aproape am zâmbit. Dar cum o să te ajute un doctor? N-o să-i ceri medicație, nu?

Am făcut o pauză.

— Nu, am răspuns. Doar vreau să... vorbesc.

S-a încruntat.

— Știi că poți să vorbești cu mine, nu?

— Știu. Și îți mulțumesc din nou, am zis. Pentru mai devreme. Ai avut intenții bune.

Jenni a oftat.

— O, știi. O să-i fac cea mai mare prăjitură. Din legume, pudre verzi sau altceva. O să iasă grozav!

Câteva momente mai târziu, ușa clădirii s-a închis cu un clinchet în spatele meu. Am simțit puterea înăbușitoare a unui prânz de iulie arzător și m-am sprijinit de tocul ușii. Voiam să dorm, dar nu suportam tăcerea lui Jenni și a lui Javier. Voiam să stau în aer răcoros, dar nu mă puteam întoarce la muncă. Voiam...

Am înghețat.

Eddie. Îl voiam pe Eddie. Dar în adâncul minții mele ceva trebuie să fi dat rateu, pentru că el era acolo.

Acolo.

Chiar vizavi, pe Vermont Avenue. Așteptând să se schimbe culorile semaforului. Fixându-mă cu privirea.

Nu!

Da.

Am rămas blocată. M-am uitat fix la el. Un autobuz Metro roșu s-a strecurat între noi și mi s-a părut că au trecut ore. Când autobuzul a dispărut, Eddie încă era acolo. Încă mă fixa cu privirea.

Mă uitam la el și mă simțeam paralizată. S-a lăsat o liniște ciudată, odată cu traficul fulgerător care s-a pornit între noi. Culorile s-au schimbat și un pieton conturat de-o lumină albă m-a invitat să merg spre el, dar nu am făcut-o, pentru că el venea spre mine, fixându-mă în continuare cu privirea. Purta pantaloni scurți, aceiași din ziua în care ne cunoscuserăm. Aceiași papuci. Pocneau pe strada fierbinte, iar deasupra lor se legăneau aceleași brațe care mă cuprinseseră ca pe un cadou când dormeam.

Eddie venea spre mine. De peste mări și țări, de peste stradă.

Până când s-a întors brusc și s-a retras pe partea cealaltă.

Semnul pentru pietoni indica o mână roșie ridicată; numărătoarea a pornit de la trei, doi, unu și circulația s-a reluat. Eddie m-a privit peste umăr, apoi a pornit repede în josul străzii.

Când s-au schimbat din nou culorile semaforului și am traversat în fugă, dispăruse pe Lexington Avenue. Stăteam la colț, între Lexington și Vermont, șocată de proporțiile sentimentelor mele. Chiar și acum, după săptămâni de umilință.

Nimic nu se schimbase. Încă eram îndrăgostită de Eddie David. Doar că acum știam – nu mai puteam nega – exact cine e.

M-am îndreptat spre clinică.

Soarele se cufunda încet peste partea de vest a orașului. Sub mine, străzile strălucitoare păreau să gonească direct spre orizont, pierdute într-o ceață tremurătoare. Elicopterele împărțeau cerul cu păsările de pradă, înfruntând curenții de aer; călătorii bătătoreau în lung și-n lat drumurile imprimare ca niște cicatrici în coasta dealurilor.

Am stat aici două ore. Mai mult, probabil. Singură, pe banca mea favorită de lângă observatorul din Griffith Park. Cei mai mulți turiști dispăruseră, stresați să plece înainte să se lase întunericul. Mai rămăseseră doar câțiva, dornici să fotografieze un apus perfect. Stătusem tăcută printre ei, încercând să uit ce-mi zisese doctorul mai devreme și să mă concentrez pe săptămâna mea cu Eddie. Așteptam să mi se arate indiciul. Nu-l găsisem încă, dar eram aproape. E incredibil ce descoperi, dacă știi ce să cauți.

Răzbisem aproape până la final, iar acum, când soarele sângera peste Pacificul nevăzut, mă gândeam la ultima dimineață petrecută împreună. Lumina de afară,

senzația de pierdere când ne-am luat la revedere, entuziasmul față de ce va urma. Se sprijinea de stâlpul scării. Fereastra era deschisă și simțeam mirosul dulceag și rănced al florilor de păducel și izul puternic, de curățenie, al ierbii calde. Țineam ochii închiși. Mă săruta, mâna lui era pe spatele meu, în dreptul taliei. Și-a lipit nasul de al meu, cu ochii închiși, și am vorbit. Mi-a oferit o floare, mi-a cerut numerele de telefon, m-a adăugat pe Facebook, mi-a dat-o pe Mouse să am grijă de ea. A spus: *Cred că m-am îndrăgostit de tine. E prea mult!*

Nu, am zis. E perfect. Apoi am plecat.

Îmi imaginez cum s-a întors cu spatele după ce am ieșit și a urcat restul de trepte. Cum și-a luat ceaiul lăsat în capul scării. Poate s-a oprit și-a sorbit din cană. Încă mai avea telefonul într-o mână, pentru că făcusem schimb de informații. Poate s-a așezat pe un scaun lângă fereastră și s-a uitat pe profilul meu de Facebook. S-a uitat la postările mai vechi, poate, și...

Am scos telefonul.

Eram ciudat de calmă în timp ce-mi cercetam propria pagină de Facebook. Și iată-l, bineînțeles. Un mesaj prietenos de la Tommy Stenham, pe 1 iunie 2016.

Bine ai venit acasă, Harrington! Sper că ai avut un zbor lin.

Abia aștept să te văd!

M-am încălțat la loc. M-am întors la observator și am comandat un Uber. Când l-am așteptat, am scos telefonul și am început să scriu. Găsisem răspunsul.

Eddie.

Știu cine ești.

Ani întregi am visat să te întâlnesc. Visurile aveau loc în colțurile cele mai întunecate ale minții, iar în ele nu ai avut niciodată un chip sau o voce. Însă întotdeauna ai existat în mintea mea și a fost îngrozitor.

Apoi ai apărut acolo, chiar acolo, în ziua aceea de iunie, pe pajiștea din Sapperton, cu o oaie. Mi-ai zâmbit, mi-ai făcute cinste, ai fost adorabil. Nu aveam nicio bănuială.

Lumea îmi dă o senzație ca în vara în care am împlinit șaptesprezece ani. Ca fierea în stomac.

Trebuie să vorbim. Față în față. Mai jos este numărul meu de telefon din America. Te rog, sună-mă. Putem aranja să ne întâlnim.

Sarah

— Sarah Mackey! a spus Jenni. Unde ai fost? Te-am sunat!

Mi-am scos sandalele de piele și m-am cocoțat pe marginea unui scaun de bar.

— *Scuze! Am lăsat telefonul pe modul silențios. Ești bine?*

Jenni a evitat întrebarea și s-a dus să aducă apă.

— *Pot să fi prepar ceva de băut, dacă vrei, a propus, dându-mi rapid paharul.*

Avea ochii înroșiți și știam că stătuse numai în pat de când se întorsese le la muncă.

Imediat am izbucnit în lacrimi.

— *Ce se întâmplă?*

Jenni s-a întors spre mine.

Mirosea a șampon de cocos și a bezele.

— *Sarah...?*

Cum puteam să-i explic haosul meu meschin și jalnic unei femei care tocmai își pierduse ultima speranță prețioasă la o familie? Era de neconceput. M-ar asculta și ar fi îngrozită. Și apoi distrusă, pentru că nu ar fi — *absolut nimic* — de făcut, ca să rezolve asta în locul meu.

— *Povestește-mi! mi-a cerut Jenni cu asprime.*

— *A fost totul bine la doctor, am mințit, după o pauză lungă.*

Mi-am suflat nasul.

— *Bine. Mai trebuie să primesc analizele la sânge, dar totul e în regulă.*

— *OK...*

— *Dar... Eu...*

A sunat telefonul.

— *Eddie! am zis, căutând orbește telefonul prin cameră.*

— *Poftim?*

Jenni, deodată capabilă de reflexe fulgerătoare, a scos telefonul din geantă și mi l-a aruncat.

— *E el? a întrebat. Eddie?*

Pieptul îmi zvâcnea de durere pentru că el era, iar situația părea insuportabilă. N-o să pot fi niciodată cu el. L-am găsit în sfârșit, dar nu aveam niciun viitor.

— *Eddie? am zis.*

Pauză, apoi i-am auzit vocea, spunând „bună”. Exact așa cum visasem că va fi, doar că de data asta era real. Familiar și ciudat, perfect și sfâșietor. *Vocea lui.*

A mea a rezistat suficient cât să zic „da, ne putem întâlni mâine” și „da, plaja Santa Monica e în regulă”; urma să-l aștept în locul unde se închiriază biciclete, chiar la sud de chei, la zece.

— *Începusem să cred că e o minciună că I.A. este la ocean, a spus.*

Părea obosit.

— Conduc pe aici de patru zile și nu l-am văzut niciodată.

Apoi convorbirea s-a terminat, m-am ghemuit într-un colț de pe canapeaua lui Jenni și am plâns ca un copil.

Dragă Tu.

Bună, Hedgehog!

Au trecut aproape două săptămâni de când ar fi trebuit să-ți fi serbat ziua de naștere, dar încă mă gândesc la tine în fiecare zi. Nu doar când e ziua ta.

Câteodată îmi place să-mi imaginez ce-ai face, dacă încă ai mai fi aici. Astăzi mi-am imaginat că locuiești în Cornwall; o artistă tânără și lefteră, cu acuarele în păr. În versiunea asta, studiezi arta în Falmouth, apoi dai buzna într-o clădire abandonată de pe un deal înalt, împreună cu prietenii tăi care se cred artiști. Îți place să porți eșarfe în păr, probabil ești vegetariană și foarte ocupată să obții granturi de la Consiliul de Artă, să organizezi expoziții, să-i înveți pe copii să picteze. Ești plină de entuziasm.

Apoi se întoarce suferința ca un pendul care se leagănă și-mi amintesc că nu ești în casa aceea nebunească de pe deal. Ești împrăștiată într-un colț liniștit din Gloucestershire; un murmur calm al amintirii, unde odată era sora mea ca o rază de soare.

Mă întreb dacă știi ce urmează să fac mâine-dimineață. Mă întreb dacă știi cu cine mă întâlnesc pe plajă. Și, dacă știi, mă întreb dacă o să mă ierți.

Pentru că nu pot să nu mă duc, micuță Hedgehog. Trebuie să știi cum erai în ziua în care ai murit: ce făceai, ce spuneai, chiar și ce mâneai. Când a trebuit să-ți identific corpul, m-am adunat într-un colț ca și cum aș fi fost ceva care s-a topit. Mi-a luat ore să mă ridic și să conduc până acasă. Dar când am ajuns, am găsit o jumătate de felie de pâine prăjită lângă chiuvetă. Rece și tare, cu urma dinților tăi mici pe margine. Ca și cum te-ai fi gândit să iei o ultimă mușcătură, dar apoi ai preferat să faci altceva.

Ce-ai mai mâncat în ziua aceea? Ai cântat? Ți-ai schimbat hainele? Ai fost fericită, Hedgehog?

Trebuie să-ți pun întrebările astea. Și trebuie să înțeleg de ce, în ciuda a toate, m-am îndrăgostit chiar de persoana care te-a luat de lângă noi toți.

Simt că te dezamăgesc atât de tare din cauza zilei de mâine. Sper că înțelegi de ce o fac.

Te iubesc.

Eu xxxx

Mă uitam la un grup de copii care jucau volei în timp ce-l așteptam pe Eddie și mă întrebam dacă măcar o să-și facă apariția și dacă ar fi mai ușor, mai bine, dacă n-ar veni.

Apa era retrasă și plaja, liniștită. Un strat subțire de nori plutea între Santa Monica și soarele aprig. Aerul mirosea a ceva stătut și dulce – zahăr topit, poate, sau gogoși prăjite – mirosul unui copil; s-a luminat un vechi colț al memoriei. Vacanțele lungi din Devon. Nisipul care zgâria, mâinile și picioarele pline de sare, rocile alunecoase. Răpăitul delicat al ploii pe cortul nostru. Șușotelile târzii în noapte cu sora mea mai mică, a cărei prezență în viața mea nu mă gândisem niciodată s-o pun la îndoială.

M-am uitat la ceas.

Pe terenul de volei, copiii încheiaseră jocul și începeau să-și strângă lucrurile. Pasarela de lemn s-a hurducat când cineva a intrat gâfâind, pe role. Mi-am trecut degetele umede prin păr. Am înghițit în sec, am căscat, mi-am încleștat și descleștat pumnii.

Când a venit, vocea lui Eddie s-a auzit de undeva din spatele meu.

— Sarah?

Am șovăit înainte să mă întorc spre el, spre bărbatul care trăise în mintea mea atâția ani.

Dar când m-am uitat, l-am văzut doar pe Eddie David. Și am simțit doar lucrurile pe care le simțisem înainte să-mi dau seama cine e: dragoste, dor, dorință. Și *brusc!* corpul mi s-a înfierbântat ca un boiler.

— Bună! am spus.

N-a răspuns. S-a uitat în ochii mei și mi-am amintit ziua în care l-am întâlnit. Cum mi-am zis mie însămi că ochii lui au culoarea oceanelor necunoscute: plini de căldură și de bune intenții. Astăzi erau reci, aproape lipsiți de viață.

Îmi mutam greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Îți mulțumesc că ai venit!

O zvâcnire subtilă în umerii lui.

— Am încercat să vin și să vorbesc cu tine în ultimele două săptămâni. Am stat la prietenul meu, Nathan. Dar...

Vocea i s-a pierdut în tăcere, a ridicat din umeri.

— Sigur, înțeleg!

O familie pe biciclete galbene, închiriate, a trecut printre noi pe pasarelă, iar el s-a dat în spate, privindu-mă.

Ne-am dus pe plajă și ne-am așezat pe nisip, acolo unde se oprea apa.

Ne-am uitat o vreme la Pacificul cu valuri ce se întorceau mereu la el; straturi

de spumă argintie într-o călătorie asiduă spre nicăieri. Eddie își cuprinsese genunchii cu brațele. Și-a scos un papuc și și-a afundat degetele în nisip.

Șocul senzației de dor aproape mi-a tăiat respirația.

— Nu știu ce să fac în situația asta, Sarah, a spus în cele din urmă.

Privea în gol.

— Nu știu ce să spun. Tu...

Și-a deschis brațele, în semn de neputință.

Odată, Eddie a avut o soră, o fetiță dulce, Alex. Avea păr blond și încâlcit și cânta mult. Ochii ei erau mari, albaștri, plini de viață și de planuri și îi plăceau dulciurile cu aromă de fructe. Fusese cea mai bună prietenă a surorii mele.

Mi s-a strâns stomacul în timp ce-o priveam cu ochii minții, așteptând ce știam că va urma.

— Mi-ai ucis sora, a zis Eddie și a inspirat adânc.

Am închis ochii.

Ultima dată auzisem cuvintele astea prin mesageria vocală de dimensiuni mari, Panasonic, așezată lângă telefonul părinților. Se întâmpla la o săptămână, poate două, după accident, iar Hannah fusese în sfârșit externată. Refuzase să intre în mașină cu mine; refuzase chiar să mergă acasă. Făcuse o scenă și în cele din urmă se găsisse un autobuz pentru transportarea pacienților care o dusesse acasă împreună cu mama, în timp ce eu îl însoțeam pe tata, care conducea.

Când am intrat, erau o lumină roșie – o imagine de care ajunsese să-mi fie frică – și un mesaj de la mama lui Alex, care pe-atunci era internată într-un spital de psihiatrie. Vocea ei suna ca un porțelan zdrobit. *Fiica voastră n-o să scape din asta. Nu poate. Sarah mi-a ucis copilașul. A ucis-o pe Alex a mea și o să mergă la închisoare, o să mă asigur de asta. Nu merită să trăiască în libertate. Nu merită să fie liberă, când Alex este... este...*

O să facă tot posibilul să mergi la închisoare, a repetat Hannah, încruntându-se la mine cu ochii în lacrimi. Tăieturile și vânățiile se întindeau pe corpul ei ca o tencuială scămoșată. *Mi-ai omorât prietena cea mai bună. Nu meriți să fii aici, dacă ea nu e. A început să plângă. Te urăsc, Sarah. Te urăsc!* Și asta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus vreodată. Trecuseră nouăsprezece ani; nouăsprezece ani, șase săptămâni, două zile, și nu-mi adresase niciun cuvânt, oricât încercasem, oricâte intervenții puseseră în scenă ai mei.

— Îmi pare atât de rău, Eddie! am șoptit.

Mi-am frecat gleznelor cu mâinile tremurând.

— Dacă te ajută cumva, nu m-am iertat niciodată. Și nici Hannah.

— O, da, Hannah!

S-a uitat la mine, apoi a întors privirea, ca și cum l-aș fi dezgustat.

— Mi-ai spus că ți-ai pierdut sora.

— Ei bine... da.

Am trasat o linie șovăielnică în nisip.

— Hannah nu mai vorbește cu mine. M-a scos din viața ei pentru totdeauna.

Deci nu simt că am o soră. Nu cu adevărat.

S – a uitat scurt la linia desenată în nisip.

— Hannah n-a mai vorbit niciodată cu tine?

— Niciodată. Și Dumnezeu mi-e martor, am tot încercat.

O vreme a tăcut.

— Nu pot să zic că sunt atât de surprins pe cât ar trebui să fiu. A păstrat permanent legătura cu mama. Poți să-ți imaginezi discuțiile.

Vocea lui era impasibilă.

— Dar asta e. Tu, până la urmă, ai o soră. Chiar dacă nu vrea să aibă de-a face cu tine, ai o soră.

Am făcut o pauză. Mi-am dorit să pot s-o iau la fugă. *Eu sunt femeia pe care cu greu o poate privi în ochi. Eu sunt femeia pe care, probabil, ți-a dorit-o moartă în toți anii ăștia.*

— Îmi pare rău că sora ta a fost prietenă bună cu a mea, Eddie. Îmi pare rău că le-am scos din casă în ziua aceea. Îmi pare rău că reacțiile mele nu au fost cele corecte... când bărbatul acela...

Am înghițit în sec.

— Nu pot să cred că ești fratele lui Alex!

Eddie s-a înfiorat.

— Vreau să-mi povestești tot, a spus și am simțit că face un efort să-și păstreze tonul neutru.

— Eu... Ești sigur?

Corpul lui – puternic, cald, minunatul lui corp la care visasem de atâtea ori – s-a răsucit cumva, semn că era de acord.

Așa că am început.

M-am străduit din greu în vara aceea să-mi păstrez locul în grupul de prietene format din Mandy și Claire – groaznic și epuizant. În săptămânile premergătoare examenelor GCSE, s-au întâlnit în fiecare zi, dar pe mine m-au invitat doar de câteva ori.

— *Doamne*, Sarah, nu mai interpreta tot! a spus Mandy, când am avut curajul s-o înfrunt.

Eram adolescente. Bineînțeles că interpretam tot.

Cât timp fuseseră nedespărțite, își creaseră un nou cod comportamental pe care nu erau dispuse să mi-l împărtășească, prin urmare primele săptămâni din clasa a douăsprezecea au fost un teren minat. Spuneam chestii nepotrivite, vorbeam cu oamenii nepotriviți și purtam hainele greșite; doar când le-am surprins că dau ochii peste cap, am priceput că mă părăsiseră.

În ziua în care am împlinit șaptesprezece ani, am venit la școală și am aflat că nu mai stăteau în colțul nostru din camera de studiu, ci se mutaseră în altă parte. Nu aveam idee dacă eram invitată.

În perioada primăverii, Mandy a început să iasă cu cineva din Stroud, orașul unde ne duceam la școală. Îl chema Greggysy. Avea douăzeci de ani, prin urmare era o partidă bună: nu conta că avea o față urâtă, ca de infractor, sau că relația lui cu legea era dubioasă. Claire era bolnavă de invidie și-și petrecea tot timpul târându-se după ei. Începeam să-mi pierd speranța, fiind convinsă că e ultima picătură pentru mine. Fetele care ieșeau cu tipi mai în vârstă aveau o valoare mai mare. Erau senzuale, de succes și independente; neatînse de imperfecțiunile și de anxietățile din ultimii doi ani de liceu.

Mandy poate că ar fi acceptat-o pe Claire înainte să-i împiedice pe alții să ajungă la nivelul ei, dar cu siguranță nu m-ar fi acceptat pe mine.

Dar într-o zi de martie Mandy a spus într-o doară că Bradley Stewart s-a interesat de mine. Bradley Stewart era vărul lui Greggysy. Conducea o mașină Astra. Era unul dintre cei mai frumoși băieți din grupul acela dezgustător, iar eu am fost ridicol de încântată.

— O?! am zis, fără să-mi ridic privirea de pe eticheta pe care o dezlipeam de pe o coca-cola dietetică.

Era important să joc șansa asta corect: Mandy mi-ar fi folosit cuvintele mai târziu ca să mă facă de rușine, dacă păream prea doritoare.

— Cred că-i în regulă.

— O să vă fac cunoștință, a anunțat entuziasmată.

Claire, care se certase cu Mandy mai devreme, era furioasă la culme și mi-am dat seama că ocazia asta n-ar fi apărut niciodată, dacă nu s-ar fi supărat una pe cealaltă.

Nu ne-am dat întâlnire, pentru că nimeni nu-și dădea întâlnire pe vremea aceea. Doar ne-am strâns pe pietonala de dincolo de Pelican, cu toți ceilalți adolescenți consumatori de alcool. Am băut sticle de Hooch și de Smirnoff Ice și am încercat să fim ironici și amuzanți. Bradley, brunet, cu ochi pătrunzători și purtând pantofi sport, negri, m-a convins cumva să mergem la parcare de mașini cu mai multe etaje de pe London Road, ca „să bem ceva”. M-a împins

spre un perete și a început să mă sărute. Mi-a pipăit sânii și l-am lăsat, chiar dacă era brutal și nerăbdător. A dus mâinile mai jos și l-am lăsat. N-am vrut, dar nu aveam niciun fel de experiență cu băieții și o șansă ca asta nu mi-ar mai fi ieșit în cale prea curând. A încercat să facă sex cu mine; am spus nu. Mi-a cerut să-i fac sex oral, mulțumindu-se până la urmă cu o masturbare anxioasă. Nu mi-a plăcut, dar lui da și a fost suficient pentru mine.

Apoi nu m-a mai sunat și am fost distrusă. M-am holbat la telefonul părinților mei zile întregi și, când n-am mai putut suporta, am cedat și i-am format numărul de telefon. N-a răspuns nimeni. Am luat inclusiv autobuzul până la el acasă, pe lângă Stroud. Am trecut prin fața ușii de trei ori în treizeci de minute, udă până la piele, plină de speranță, apoi neputincioasă.

— Ar fi trebuit să faci sex cu el, m-a sfătuit Mandy. A crezut că te vezi cu altcineva. Ori că ești frigidă.

Ca să-i intre iar în grații, Claire a râs.

Simțeam cum pierd deja acea mică sclipire de valoare pe care o căpătasem de când Bradley mă dusese în parcare la Brunei. Așa că i-am spus lui Mandy să-i transmită că sunt gata să mă culc cu el (cuvintele ei) și m-a sunat.

Am devenit un fel de cuplu. M-am convins singură că între noi e o relație de iubire și nu mi-am imaginat niciodată că poate meritam ceva mai bun. Nici că aș fi vrut pe cineva mai bun. Făceam parte dintr-o gașcă acum; locul meu era peste tot. Eram pe pedestal cu Mandy și nu se puneau problema să mă întorc de unde plecasem.

Bradley îmi povestea adesea de celelalte fete care-i plăceau, iar inima mea de adolescentă îngheța de teroare. Treceau zile fără să mă sune, niciodată nu mă conducea până la stația de autobuz și adesea insista să se ducă fără mine în Makings, un club groaznic, unde căutai parteneri de sex, ca să poată fi „el însuși”. De mai multe ori a hotărât asta în timp ce așteptam la coadă, știind că n-am unde să rămân, dacă nu stau cu el. În ziua în care mi-am luat permisul de conducere, n-a fost în stare nici să mă felicite. Doar a sugerat să mergem să facem sex la el acasă.

— Pare un băiat de nota zece, a zis Eddie.

Am ridicat din umeri.

S-a uitat la mine și mi-am amintit prima dimineată împreună, când am stat față în față la masă, la micul dejun. Eu, el; mirosul pâinii și al speranței. Apoi a întors privirea, de parcă n-ar fi suportat să se uite la mine.

— Te deranjează dacă trecem direct la subiect? a întrebat repede, înțeleg de ce îmi povestești lucrurile astea, dar eu... eu doar vreau să știu.

— Îmi cer scuze! Bineînțeles.

Mă luptam cu valurile crescânde de panică. De ani nu mai vorbisem cu voce tare despre ce se întâmplase în ziua aceea.

— Eu... Nu vrei să ne plimbăm? E prea cald ca să stăm pe loc.

După un moment, s-a ridicat.

Am trecut pe lângă baraca albastru-pastel a salvamarilor, apoi am intrat pe pasarela care șerpuia spre sud, către Venice. Oameni pe biciclete sau pe role treceau repede pe lângă noi; deasupra, pescărușii zburau în cerc. Stratul subțire de nori de dimineață se topise, iar aerul strălucea a căldură.

Era vară. O după-amiază de luni, în iunie. Părinții plecaseră în Cheltenham cu treabă și o lăsaseră în grija mea pe Hannah, după ce ieșea de la școală. Alex urma să rămână la noi. După o oră în care pretinseseră că-și fac temele, îmi spusese că sunt atât de *plictisite*, încât s-ar putea să *moară* cu adevărat și îmi ceruseră să le duc în Stroud, la Burger Star. Refuzasem. Până la urmă, căzusem de acord să ieșim să mâncăm dulciuri pe Broad Ride. Făcuseră o vizuină acum câțiva ani, când construirea și întreținerea unei vizuini încă era un mod acceptabil de a-ți petrece ziua. Acum depășiseră faza și se duceau acolo de plăcere, să asculte muzică și să citească reviste.

Stăteam pe un pled, în apropiere, citind unul din textele pentru nivelul A. Nu mă interesa șușoteala lor despre un știu ce băiat din clasă, dar aveau doisprezece ani și nu le scăpăm din ochi. Hannah își dădea prea multe aere ca să poată răspunde de propria siguranță. Nu înțelegea fragilitatea vieții, consecințele sfidării la doisprezece ani.

Era o zi călduroasă, pe cer se vedeau nori subțiri ca niște sfori și eu eram liniștită, atât cât puteam să fiu pe vremea aceea. Până când am auzit sunetul unei mașini, bufnind și huruind cu muzica dată la maximum. Mi-am ridicat privirea, iar inima mi-a sărit din piept, apoi s-a potolit. Bradley mă sunase mai devreme. Voia să mă duc să-l iau cu mașina. A lui nu pornea, spusese, aș putea să mă duc să-l iau? Poate chiar să-i împrumut niște bani s-o repare?

I-am refuzat ambele rugăminți. Aveam grijă de două fete de doisprezece ani; în plus, deja îmi datora șaptezeci de lire.

— Am împrumutat mașina nouă a lui Greggysy! a spus, venind agale spre mine și zâmbind ciudat. Având în vedere că tu n-ai fost capabilă să mă ajuți.

Le-a privit atent pe Hannah și pe Alex.

— Toate bune, fetelor?

— Bună! au zis, holbându-se la el.

— De când conduce Greggysy o mașină ca asta? am întrebat.

Era un BMW. Tunată, exact așa cum preferau mașinile Bradley și Greggysy, dar drăguță în același timp.

— A moștenit niște bani.

Bradley și-a atins ușor nasul.

Hannah părea entuziasmată.

— A căzut dintr-o camionetă?

Bradley a râs.

— Nu, prietene. E autentică.

N-a putut sta locului mult timp. După vreo zece minute pe pătură, a sugerat să facem o cursă cu mașinile noastre.

— Nici vorbă! am spus. Nu cu fetele.

Mai fusesem într-o cursă cu el înainte: Bradley contra Greggysy înainte și înapoi pe șoseaua de centură Ebley, târziu în noapte. Fuseseră cele mai înfricoșătoare douăzeci de minute din viața mea. Când se sfârșise, în noua parcare de la Sainsbury, îmi căzuse capul în piept și începusem să plâng. Au râs de mine. Inclusiv Mandy, chiar dacă se speriasse la fel de tare.

În orice caz, lui Hannah și lui Alex – care se îndreptau pe trambulină, cu pași nesiguri, către adolescență – li s-a părut o idee grozavă.

— Da! Hai să facem o cursă! au zis.

De parcă mașina pe care mi-o împrumutase tata era o mașină sport de dimensiuni mici, nu o rablă cu un motor de un litru și o garnitură de chiulasă care avea zilele numărate.

Hannah și Alex au continuat, iar Bradley s-a folosit de ele. *La naiba, Sarah! Nu e autostrada M5! E doar o stradă amărâtă care nu duce nicăieri!* Alex își dădea părul blond peste umăr încontinuu, la fel și Hannah, doar că era mai puțin convingătoare.

Nevoia de a-mi proteja sora nu trecuse în decursul anilor. Mai mult, devenise și mai puternică atunci când avusese loc tranziția de la copilul neînfricat la fata arogantă. Așa că am refuzat. Din nou și din nou. Bradley era din ce în ce mai iritat; eu, din ce în ce mai stresată. Niciunul dintre noi nu era obișnuit să zic nu.

Însă apoi mi-a scăpat tot printre degete. Hannah, chicotind, a alergat spre ușa pasagerilor și a intrat în mașina lui Bradley. Cât ai clipi, el a ocolit repede până la locul șoferului. Am strigat la ei, dar nu m-a auzit nimeni, pentru că mașina pe care o împrumutase Bradley avea o țevă de eșapament dublă și el tura motorul. A țâșnit spre Frampton și ani simțit cum mi se taie picioarele.

— Hannah! am țipat.

Am alergat până la propria mașină, cu Alex în spatele meu.

— La naiba! a exclamat ea cu respirația tăiată.

Părea impresionată și speriată.

— Au plecat!

Am obligat-o să-și pună centura. I-am zis că n-ar trebui să înjure. M-am rugat.

— Și am pornit, am spus, făcând un popas pe pasarelă.

Eddie s-a îndepărtat de mine și a fixat cu privirea oceanul, cu mâinile vârâte în buzunare.

— Erai pe pajiște pentru că tocmai te plimbaseși pe Broad Ride? am întrebat. Nu? În ziua în care ne-am întâlnit. Erai acolo din același motiv ca mine.

A încuviințat.

— Mă dusesem acolo pentru prima oară în ziua comemorării morții sale.

Vocea lui era fermă, bine controlată astfel încât să prevină o posibilă prăbușire.

— În mod normal aş fi petrecut-o cu mama, care răsfoia albumele vechi cu poze și plângea. Dar în ziua aia pur și simplu... pur și simplu n-am putut s-o fac. Voiam să fiu afară, acolo, în lumina soarelui, gândind lucruri frumoase despre sora mea.

Eu făcusem asta. Eu și slăbiciunea mea, prostia mea monstruoasă.

— Mă plimb pe acolo în fiecare an, în a doua zi din iunie, i-am zis.

Voiam să mă înfășor în jurul lui, să-i absorb cumva durerea.

— Prefer să mă duc acolo decât pe strada principală, pentru că Broad Ride a fost regatul lor în după-amiaza aceea. Aveau oja, reviste și nicio grijă, iată partea pe care îmi place să mi-o amintesc.

Eddie m-a privit în trecut.

— Ce reviste? Îți amintești? Ce oja? Ce mâncau?

— *Mizz*, am spus încet.

Bineînțeles că-mi aminteam. Ziua aceea mi se derulase în cap toată viața mea de adult.

— Împrumutaseră oja mea. O primisem gratis la o revistă; se numea Sugar Bliss. Am mâncat pateuri de la Linda McCartney pentru că amândouă treceau printr-o perioadă vegetariană. Brânză și chipsuri de ceapă și un pahar cu salată de fructe. Doar Alex a mâncat pe furiș niște dulciuri.

Îmi aminteam de parcă fusese ieri; viespile plutind deasupra fructelor, ochelarii noi de soare ai lui Hannah, nuanțele unduitoare de verde.

— Skittles, a spus Eddie. Pun pariu c-a adus Skittles. Erau preferatele ei.

— Corect.

N-am putut să mă uit la el.

— Skittles.

I-am prins din urmă pe strada principală. Bradley încerca să vireze la dreapta, spre Stroud, dar un șir de mașini blocate în spatele unui tractor l-au întârziat.

Fii calmă, mi-am spus, când m-am dat jos din mașină și am înaintat spre ușa pentru pasageri. *Doar scoate-o de-acolo și tratează totul ca și cum ar fi o glumă. O să fie în regulă dacă...*

Bradley m-a văzut și a virat repede la stânga, forțând motorul. Am alergat înapoi la mașină.

— Poți să bagi viteză, dacă vrei, a zis Alex.

Mașina lui Bradley aproape că nu se mai vedea.

— Poți să apeși pedala. Nu mă deranjează.

— Nu. O să încetinească și o să mă aștepte ca să poată intra în cursă, îl cunosc.

Sângele îmi pulsa în urechi. Te rog, Doamne, nu îngădui să i se întâmple ceva! Nu îngădui ca surioara mea să pățească ceva! M-am uitat la vitezometru. Optzeci și opt de kilometri pe oră. Am încetinit. Apoi am mărit viteza. Nu puteam suporta.

Alex a dat drumul la radio. Era o trupă americană de copii, Hanson, care cântau un cântec prostesc și ușor de reținut, numit „MMMBop”. Nici după nouăsprezece ani nu rezistam să-l ascult.

După un timp îngrozitor de scurt, Bradley conducea cu viteză spre noi pe cealaltă parte a străzii, cu o sută, poate o sută zece kilometri pe oră. Probabil întorsese în capătul străzii.

— Calmează-te! a spus Alex.

Și-a dat părul la o parte nervoasă.

— Hannah e bine!

Bradley a trecut ca un glonț, claxonând, apoi mașina a scrâșnit spre partea noastră de stradă.

— Întoarcere cu frâna de mână! s-a minunat Alex.

Aproape mă oprisem; îi priveam în oglinda retrovizoare. Abia am respirat până au intrat în linie. Mergeau în spatele nostru. Puteam s-o văd pe locul din față, era cu un cap mai scundă decât el. O fetiță, pentru numele lui Dumnezeu!

Privea drept înainte. Hannah era atât de liniștită doar când era speriată.

— De unde știi ce e întoarcerea cu frâna de mână? m-am auzit întrebând.

Conduceam încet, cu luminile de avarie aprinse. *Te rog, oprește-te!*

Dă-mi-o înapoi pe sora mea! Am lăsat jos geamul și am arătat ca nebuna spre marginea drumului.

— Mi-a spus fratele meu, a zis Alex. E la facultate.

Un moment am fost nervoasă pe fratele ei – cine știe ce idiot –, care a crezut că e inteligent să o învețe pe sora lui mai mică despre întoarcerile cu frâna de mână. Dar apoi Bradley a micșorat lumina farurilor ca să poată tura din nou motorul în spatele nostru, iar frânele au scrâșnit în ultimul minut. Mi s-a tăiat respirația. A făcut-o din nou. Și din nou, și din nou. Am încercat de mai multe ori să opresc, dar de fiecare dată a vrut să mă depășească. Așa că am continuat să conduc; exact ce-și dorea. Nu puteam să-l las să gonească înaintea cu sora mea.

A continuat astfel până când ne-am apropiat de povârnișul drumului, nu departe de intersecția dintre Sapperton și pădure. Dar trebuie să se fi plictisit, pentru că nu s-a oprit când a intrat cu viteză în spatele mașinii mele; a lovit-o. Ușor, dar suficient de tare, încât să mă panichez. Luasem carnetul abia cu trei săptămâni în urmă.

— La naiba! a spus Alex, doar că mai încet decât prima oară.

Încă mai încerca să pară entuziasmată, dar era clar că-i era frică. Degetele ei subțiri erau strânse cu putere în jurul benzii vechi și gri a centurii de siguranță.

Am coborât povârnișul, iar Bradley aprindea farurile și claxona în spatele meu. Râdea. Apoi – chiar dacă ne îndreptam spre o curbă pe care nu o vedeam – a intrat pe banda de depășire.

Totul părea să atârne ca o ultimă picătură la robinet, gata să cadă și să se zdrobească.

O mașină a apărut pe banda de pe partea cealaltă, exact așa cum știam că se va întâmpla.

Bradley era aproape la același nivel cu mine. Nu exista nicio posibilitate să evite ciocnirea.

Sora mea. Hannah.

Sistemul meu de soluționare a urgențelor a preluat controlul în acel moment, le-am spus polițiștilor. Știam asta, întrucât ce s-a întâmplat în continuare nu fusese o alegere; pur și simplu așa au stat lucrurile. Creierul le-a transmis brațelor să vireze la stânga, iar mașina a virat la stânga.

Dacă pierzi controlul mașinii, niciodată să nu te duci spre un copac, îmi spusese tata, când mă învățase să conduc. Întotdeauna să te îndrepti spre un perete sau un gard. Vor ceda. Dar un copac, niciodată.

Iar copacul nu a cedat când s-a izbit mașina în el, cu partea în care stătea micuța și dulcea Alex Wallace, cu părul blond, aruncat pe spate, cu punga de Skittles și cu oja ei cu Blobby¹¹.

Copacul n-a cedat, dar Alex da.

M-am forțat să mă uit la Eddie, dar încă privea în altă parte, spre ocean. Sfera strălucitoare a unei lacrimi se rostogolea încet pe fața lui și și-a șters-o, ciupindu-și vârful nasului. Dar după câteva secunde și-a lăsat mâna să cadă și, odată cu ea, lacrimile. Acest bărbat mare și bun stătea și plângea și am simțit-o mai puternic decât în toți anii. Ura de sine, disperarea de a face ceva, de a schimba lucrurile, și disperarea ulterioară a neputinței. Timpul continuase să treacă, lăsând-o pe Alex în spate. Lăsându-l pe Eddie frânt în bucățele și pe sora mea, în imposibilitatea de a mă ierta.

— Ani întregi m-am întrebat ce-aș face dacă te-aș întâlni, mi-a zis în cele din urmă.

Și-a șters ochii cu mâna și s-a întors spre mine.

— Te-am urât! Nu mi-a venit să cred că ticălosul ăla a intrat la închisoare, și tu nu.

Am încuviințat, pentru că și eu simțeam ură față de mine.

— I-am întrebat de ce nu mă pedepsesc, am adăugat, zadarnic. Dar continuau să-mi spună că n-am făcut nimic ilegal. N-am condus neglijent.

— Îmi amintesc. Ofițerul nostru de legătură a trebuit să ne explice.

Vocea lui Eddie era plată.

— N-avea nicio logică pentru mama.

Am închis ochii; știam ce urma să spună.

— Tot ce știu e că ai ales s-o salvezi pe sora ta și din cauza asta a mea a murit.

Mi-am strâns brațele în jurul corpului.

— Nu asta a fost alegerea pe care am făcut-o, am șoptit.

Lacrimile mi-au blocat căile respiratorii.

— Nu asta a fost alegerea conștientă pe care am făcut-o, Eddie.

— Poate că nu. Dar asta s-a întâmplat, a oftat el.

Poliția a venit la spital. Au zis că BMW-ul fusese furat.

De ce acceptasem ce-mi spusese? De ce ascultasem mereu *orice*-mi spusese? O panică bolnăvicioasă m-a apucat deodată, când m-am gândit la tot ce-i oferisem. Virginitatea. Inima. Respectul de sine. Și acum, viața unei fetițe. Prietena cea mai bună a surorii mele.

Un martor îl văzuse pe șofer gonind pe câmpuri, îndepărtându-se de accident. Cine a fost?

— Cine a fost? a repetat confuz tata.

Stătea la marginea patului, ținându-mă de mână. Mama era în partea cealaltă, un scut omenesc între poliție și fiica ei.

— Cine a fost, Sarah?

— Iubitul meu, Bradley.

— Poftim?

Tata a rămas și mai perplex.

— Aveai un iubit? De când? De ce nu ne-ai spus?

Am întors capul și am plâns în pernă, pentru că acum era atât de evident. Atât de evident că Bradley era o ființă abjectă – întotdeauna fusese o ființă abjectă – și atât de evident că, în adâncul meu, sub acele straturi strâns împăturite de nesiguranță adolescentină, știusem.

Acțiunile mele poate că-i salvaseră viața micuței mele surori, dar n-o ocrotiseră în fața suferinței. Bradley virase în spațiul pe care-l creasem, lovindu-mi spatele mașinii cu partea autovehiculului furat în care se afla Hannah. A suferit două operații în două zile. Era în salonul de deasupra mea, în comoție, grav rănită și, pentru prima oară în doisprezece ani, tăcută.

Bradley, numele pe care-l declarasem poliției, nu era de găsit nicăieri.

— Încercați la familia lui Greggsy, le-am spus, și a fost arestat mai târziu în acea după-amiază.

După ce am ieșit am stat lângă patul lui Hannah în fiecare zi, timp de două săptămâni, până a fost externată. Nu m-am dus la școală; abia am trecut pe acasă. Nu-mi amintesc aproape nimic, doar sunetul în surdină al aparatelor și murmurul medicilor ocupați din salonul de pediatrie. Frica pe care am simțit-o când unul dintre aparatele lui Hannah a scos un sunet ciudat; vinovăția care ardea ca o lampă de sudură în pieptul meu. Dormea mai tot timpul; uneori plângea și-mi spunea că mă urăște.

Poliția a insistat că nu pot fi pusă sub acuzare, oricât de hotărâtă era familia lui Alex să mă vadă pedepsită. Vinovăția a devenit mai puternică.

Am depus mărturie împotriva lui Bradley la Curtea Coroanei din Gloucester și am primit observații pentru că l-am implorat pe judecător să mă judece și pe mine.

Nu cunoșteam familia lui Alex. Părinții mei aproape întotdeauna o aduceau și o duceau cu mașina înainte și după orele de joacă petrecute acasă la noi, pentru că – așa cum spunea mama – „mama lui Alex are probleme uneori”. La tribunal, au zis că de atunci a suferit o cădere nervoasă. Și nu numai asta. Fusese singură de când fata ei era foarte mică, așa că băiatul a fost nevoit să renunțe la facultate și să aibă grijă de ea. Niciunul dintre ei nu s-a prezentat la tribunal.

Atunci unul dintre jurați s-a uitat la mine. O femeie, probabil de vârsta mamei, care-și putea imagina cum e să pierzi un copil. M-a fixat cu privirea, iar expresia ei spunea: *E și vina ta, cățea mică. E și vina ta.*

Carole Wallace a reușit să ne sune de trei ori înainte ca asistentele de la psihiatrie să-și dea seama că nu-și suna fiul și să-i restricționeze accesul la telefon. Eram o criminală, i-a zis o dată tatii și de două ori prin mesageria vocală. Vecinii nu i-au mai invitat pe părinții mei la cină și nu le mai vorbeau când treceau pe lângă ei. Nu cred că mă învinovăteau; pur și simplu nu știau ce să ne spună. „Uneori elefantul e prea mare pentru o cameră”, zicea tata.

Hannah refuza să stea la aceeași masă cu mine. Oamenii se uitau insistent la părinții mei în supermarket. Fotografia lui Alex continua să apară în presa locală. M-am întors la școală, dar în câteva ore am știut că nu mai am nicio șansă acolo. Oamenii șușoteau. Claire a spus că ar fi trebuit să fiu închisă pentru ucidere din culpă. Mandy nu mai vorbea cu mine deloc, pentru că pusesem poliția pe urmele vărului lui Greggysy. Nici unii profesori nu îndrăzneau să se uite în ochii mei.

În noaptea aia părinții mei mi-au zis să stau jos și m-au anunțat că vindem casa. Ce părere am dacă ne mutăm în Leicestershire? Mama crescuse acolo.

— Am putea s-o luăm toți de la capăt, nu-i așa? a întrebat ea.

Era străvezie la față de îngrijorare și de epuizare.

— Sunt convinsă că o să găsim un loc unde să-ți continui studiile pentru nivelul A.

Mama era profesoară și știa că e imposibil. Abia atunci mi-am dat seama câtă disperare acumulase.

M-am dus sus, l-am sunat pe Tommy și am zburat spre LA chiar a doua zi.

Am plecat pentru ca familia lui Alex să sufere în liniște, fără riscul de a da peste mine. Am plecat pentru ca părinții mei să nu fie nevoiți să străbată jumătate de țară doar pentru șansa de a o lua de la capăt fără umbra imensă a fiicei lor care să se ivească peste tot în jur. Am plecat să găsesc un adăpost într-un loc unde nimeni să nu știe ce-am făcut, unde să nu fiu „fata aceea”.

Dar mai ales am plecat în LA ca să devin femeia care mi-aș fi dorit să fiu în ziua când l-am cunoscut pe Bradley. Puternică, sigură pe ea, căreia să nu-i fie frică de nimeni. Să nu-i fie frică niciodată, niciodată, *niciodată* să spună nu.

Ne apropiam de Venice acum. Pasarela șerpua pe lângă magazine, standuri ambulante cu cadouri ieftine și tatuaje cu henna. Muzica bubuia într-o boxă pe undeva; oamenii străzii dormeau sub palmieri. I-am dat câțiva dolari unui bărbat cu un rucsac plin de petice. Eddie mă privea cu o față inexpresivă.

— Trebuie să mă așez, a spus. Trebuie să mănânc ceva.

Am ales terasa unui bar, unde eram în centrul atenției unei femei nebune, cu un papagal, și a unui acordeonist rătăcitor. Eddie nu răspunsese la întrebările nebunei, ci doar privise absent la cântărețul ambulant care se legăna pe lângă

noi.

— Pot să te duc la Abbot Kinney, dacă vrei, am zis. E pe o altă stradă, în apropiere. Mai exclusivist, dacă aici e prea multă agitație pentru tine.

Lui Reuben îi plăcea la Abbot Kinney.

— Nu, mulțumesc, a spus Eddie.

Un moment am crezut că s-ar putea să zâmbească.

— Când am fost eu exclusivist?

Am ridicat din umeri, brusc rușinată.

— N-am avut când să descopăr cu adevărat.

Mi-a aruncat o privire piezișă și am simțit o urmă de bunăvoință din partea lui.

— Cred că am înțeles destul de bine cine suntem cu adevărat.

Te iubesc, mi-am zis. Te iubesc, Eddie, și nu știu ce să fac.

I s-a adus brioșa. Mi-am imaginat viața care continua fără Eddie David și am simțit că ameteșc din cauza panicii. Apoi mi l-am imaginat pe el, în toți acești ani, imaginându-și o viață care continua fără sora lui.

Și-a mâncat brioșa în tăcere.

— Organizația mea caritabilă, am spus în cele din urmă. Organizația mea caritabilă a fost înființată pentru Alex.

— Chiar mă întrebam.

— Pentru Alex și Hannah.

Am început să-mi rup o pielețică de la unghie.

— Hannah are copii acum. Am văzut fotografiile. La început le trimiteam cadouri de ziua lor, dar în cele din urmă mi-a transmis prin mama să încetez. Părinții mei sunt foarte afectați. Au încercat totul ca să ne împace. Pur și simplu au crezut că la un moment dat se va da bătută. Poate că s-ar fi dat, dacă aș fi rămas în Anglia... Nu știu. A fost un copil atât de încăpățânat. Bănuiesc că a rămas la fel.

Eddie și-a îndreptat privirea spre plajă.

— N-ar trebui să subestimezi impactul pe care l-a avut mama asupra ei. Întotdeauna te-a urât. Uneori e singurul lucru care a făcut-o să meargă mai departe.

Am încercat să nu-mi imaginez casa mamei lui Eddie, cu pereții îmbibați de ură ca petele de nicotină. Am încercat să nu mi-o imaginez pe sora mea acolo, împreună cu Carole Wallace; cuvintele pe care le rostiseră, ceaiul pe care-l băuseră. Deși, ciudat, era reconfortant să mă regăsesc și eu în imaginea aceea. În posibilitatea ca respingerea totală a surorii mele să fi fost influențată și de altcineva.

— Crezi că asta e o explicație? l-am întrebat, întorcându-mă din nou spre el, vizibil disperată. Crezi că în toți acești ani mama ta a îndârjit-o împotriva mea? Eddie a ridicat din umeri.

— Nu-ți cunosc sora foarte bine. Dar o cunosc pe mama. Probabil aş fi reacţionat altfel decât tine, dacă aş fi ascultat-o pe mama nouăsprezece ani.

Parcă a vrut să mai spună ceva, dar a închis gura.

— M-am străduit să nu stau în preajma copiilor de când s-a întâmplat, am continuat. Am refuzat ofertele de bonă, am refuzat să am grijă de copii, am vizitat saloanele cu Reuben doar când nu aveam de ales.

Am făcut o pauză.

— Am refuzat inclusiv să am un copil cu el. M-a obligat să merg la terapie, dar nimic nu m-a făcut să mă răzgândesc. Când vedeam un copil – orice copil –, o vedeam pe sora ta. Prin urmare, stau departe de ei. E mai ușor așa.

Eddie a mâncat ultima bucată de brioadă și și-a sprijinit fruntea în palmă.

— Îmi pare rău că nu ți-ai folosit numele de familie când ne-am întâlnit. Îmi doresc să fi spus: „Sunt Sarah Harrington”.

Am smuls pielea, lăsând în urmă o fâșie mică, roz și usturătoare.

— Nu mă întorc la numele Harrington nici măcar după divorț. Nu vreau să mai fiu niciodată Sarah Harrington.

Eddie strivea cu degetul restul de firimituri din farfurie.

— Ne-ar fi scutit de multe dureri de inimă.

Am încuviințat.

— Și părinții tăi chiar au intenționat să se mute în Leicester. Săptămâni întregi a stat semnul DE VÂNZARE la capătul drumului.

— Știu. Dar am plecat în LA; eu eram problema. Cumpărătorul s-a răzgândit și au hotărât să rămână. Cred că până atunci era clar că n-o să mă mai întorc.

S-a lăsat o tăcere lungă.

— Pot să te întreb de ce te prezinți ca Eddie David? am îndrăznit eu, când a devenit tăcerea de nesuportat. Numele tău este Eddie Wallace.

— David e al doilea prenume. Am început să-l folosesc după accident. Un timp toți îmi recunoșteau numele și erau așa... nu știu... mă sufocau cu compasiunea lor când își dădeau seama cine sunt. Era mai ușor să fiu Eddie David. Nimeni nu-l știa. Cum nimeni n-o știa pe Sarah Mackey.

După un timp s-a întors să se uite la mine, dar privirea i s-a retras din nou, ca apa în mare.

— Aș da orice să-mi fi dat seama cine ești înainte să fie prea târziu, a zis. Pur și simplu... nu-mi vine să cred că n-am făcut legătura niciodată.

S-a scărpinat în cap.

— Știi că l-au eliberat după cinci ani?

Am dat din cap că da.

— Am auzit că s-a mutat în Portsmouth.

Eddie n-a spus nimic.

— Era pe Facebook, nu? am întrebat. Ai văzut postarea lui Tommy în care îmi spunea Harrington.

— Am văzut-o la douăzeci de secunde după ce ai plecat. Și în primele minute, înainte ca șocul să se instaleze complet, doar m-am gândit: *Nu! Prefă-te că n-ai văzut. Fă-o să dispară. Nu pot să nu fiu cu ea. Am petrecut împreună doar o săptămână, dar ea e...*

A roșit.

— *Ea e totul.* Asta mi-am spus.

Multă vreme am tăcut. Inima mi-o luase razna. El se înroșise puțin în obraji.

Apoi mi-a povestit despre mama lui, despre depresia ei, despre cum s-a agravat după moartea lui Alex și s-a deteriorat într-un cocktail complicat de boli mintale, din care nu și-a mai revenit cu adevărat niciodată. Mi-a povestit că s-a mutat în Sapperton când s-a refăcut după cea mai gravă cădere nervoasă, pentru că voia să fie „aproape” de fiica ei moartă. A recunoscut că era prea vulnerabilă ca să locuiască singură, prin urmare, Eddie nu mai avea nicio speranță să se întoarcă la facultate și s-a mutat cu ea un timp. L-a convins pe Frank, crescătorul de oi, să-i închirieze un grajd de vaci dărăpănat, de la marginea pădurii Siccaridge, pe care l-a transformat încet într-un atelier, apoi, odată ce-a reușit să trăiască pe cont propriu, într-o casă.

— Tata a plătit-o, a zis. Banii gheață au fost soluția lui în orice situație după ce ne-a părăsit. Nici măcar n-a fost în stare să ne sune după înmormântarea lui Alex sau să vină în vizită. Însă era dispus să ne trimită bani. Așa că am hotărât să fiu și eu dispus să-i cheltuiesc.

Mi-a povestit despre ziua în care a descoperit cine sunt. Despre cum copacii de lângă atelier parcă se prăbușeau peste el când se gândea că eu sunt Sarah Harrington, fata care-i omorâse sora. Despre cum și-a anulat vacanța în Spania și și-a pus comenzile în așteptare. Despre cum s-a dus s-o verifice pe mama lui într-o zi și a găsit-o inconștientă din cauza medicamentelor și despre vinovăția pe care a simțit-o în timp ce-o privea dormind.

— Ar fi catastrofal dacă ar afla despre noi doi, a adăugat încet. Deși a fost catastrofal chiar dacă ea nu știe. M-am prăbușit într-un fel de prăpastie. Nu m-am uitat pe Facebook, pe e-mail, pe nimic. M-am rupt cumva de tot. M-am

plimbat mult. M-am gândit și am vorbit mult cu mine însumi.

Și-a trosnit degetele.

— Până când prietenul meu Alan a venit să verifice dacă mai trăiam și mi-a zis că m-ai căutat.

Apoi a oftat.

— Ar fi trebuit să-ți răspund, a continuat. Îmi pare rău că n-am făcut-o. Aveai dreptate – nimeni nu merită să fie tratat așa. Am început să-ți scriu, iar și iar, dar pur și simplu nu aveam încredere în mine să vorbesc cu tine.

Am încercat să nu-mi imaginez ce-ar fi putut să spună.

— Mi-a plăcut povestea vieții tale. Mesajele tale. Tânjeam după ele când nu le primeam. Le-am citit de nenumărate ori.

Am înghițit în sec și am încercat să nu atribui semnificații.

— M-ai sunat vreodată? am întrebat într-o doară.

A clătinat din cap.

— Ești sigur? Am... am niște apeluri pierdute. Și, ei bine, un mesaj în care mi se spune să stau departe de tine.

Părea confuz.

— O! Mi-ai scris despre asta, nu? într-una dintre scrisori? îmi pare rău, nu i-am dat prea multă atenție. M-am gândit că pur și simplu ai inventat.

M-am înfiorat.

— Ai mai primit ceva?

— Nu. Dar cred... Uite, m-am întrebat dacă nu cumva e mama ta. Există vreo posibilitate să fi aflat despre noi doi? Am văzut o femeie pe cărarea dintre casa părinților mei și ferma ta... Și când am fost la chestia sportivă a lui Tommy, la vechea mea școală, am văzut pe cineva care purta exact haina aceea. Vreau să zic că nu pot fi sigură că a fost aceeași persoană, dar sunt destul de convinsă că am dreptate. Nu făcea nimic ciudat în mod special, dar în ambele dăți am simțit că sunt urmărită cu privirea. Și poate chiar cu ură.

Eddie și-a încrucișat brațele.

— E foarte ciudat, a zis încet. Dar nicio șansă să fi fost mama. N-are nici cea mai vagă idee despre tine. Și oricum, ea...

Dar vocea i s-a stins.

— Pur și simplu nu e capabilă de asemenea lucruri. Telefoane amenințătoare, urmărind oamenii – e mult peste capacitățile ei. Ar fi superstresată numai dacă s-ar gândi la așa ceva. De fapt, ar fi distrusă.

— Și nu există nimeni care ar fi putut face asta?

Eddie părea complet confuz.

— Nu, a spus și l-am crezut. Le-am povestit doar lui Alan, prietenul meu cel mai bun, și Giei, soția lui. O, și lui Martin de la fotbal, pentru că a văzut postarea ta pe pagina mea de Facebook. Pentru că am încredere în ei.

S-a aplecat înainte, încordat, concentrat. Dar tot n-avea nicio concluzie, pentru că după câteva minute a ridicat din umeri și s-a îndreptat de spate.

— Chiar nu știu, a repetat. Dar n-a fost mama. De asta poți fi sigură.

— Bine.

Mi-a căzut un papuc din picior și mi-am pus piciorul pe scaun. Eddie părea din nou nefericit. A apăsat cu degetul marginea veselei care s-a ridicat ca o farfurie zburătoare.

A rotit-o ba la stânga, ba la dreapta.

— Ce cauți aici, Eddie? am întrebat în cele din urmă. De ce ai venit?

M-a privit. M-a privit intens, iar mie mi s-a pus un nod în gât.

— Am venit pentru că mi-ai scris că te întorci în LA și m-am panicat, încă eram supărat, dar nu puteam să te las să ieși din viața mea. Nu până n-aș fi vorbit cu tine. Până n-aș fi ascultat ce ai de spus. Știam că versiunea mamei nu are cum să fie singura.

— Înțeleg.

— Am rezervat un bilet de avion și i-am trimis un e-mail prietenului meu, Nathan, să-l întreb dacă pot să stau la el. Am sunat-o pe mătușa și am rugat-o să aibă grijă de mama. Parcă eram altcineva, străin de mine însumi. Știam că nu trebuia să vin, dar nu mă puteam opri. Și nu puteam să te opresc nici pe tine. Erai deja în avion când mi-ai trimis e-mailul.

Dar când a ajuns aici s-a simțit paralizat. A încercat să mă înfrunte de trei ori și tot de trei ori vinovăția față de sora lui l-a gonit înapoi în obscuritatea orașului. M-am afundat în scaun. Chiar și discuția cu mine părea un fel de trădare.

— De ce nu mi-ai povestit despre trecut? a întrebat când am făcut semn să ni se aducă nota. Mi-ai spus atâtea despre tine. De ce nu ai menționat niciodată ce s-a întâmplat?

Am scos bani din portofel.

— Pur și simplu nu le povestesc oamenilor. Punct. Ultima persoană căreia i-am spus a fost prietena mea Jenni. Și asta, acum șaptesprezece ani. Dacă noi... am fi...

Mi-am dres glasul.

— Dacă relația noastră s-ar fi transformat în ceva, ți-aș fi zis. De fapt, a fost cât pe ce să-ți zic în ultima noapte. Dar alte lucruri au intervenit.

Eddie părea gânditor.

— Pe când eu sunt obișnuit să le povestesc oamenilor. N-am de ales, pentru că mama are stări mai bune și stări foarte proaste. Însă o săptămână cu tine a fost cu totul altceva. N-am mai fost Eddie, fiul lui Carole, tipul care și-a pierdut sora și trebuie să petreacă mult prea mult timp având grijă de mama lui. Am fost eu.

Și-a pus telefonul înapoi în buzunar.

— Pentru prima dată nu m-am gândit la trecut. Deloc. În plus, mama era cu sora ei pentru că eu trebuia să plec în Spania, deci n-am fost nevoit să mă gândesc nici măcar la ea.

S-a ridicat și mi-a zâmbit straniu.

— Ceea ce e o ironie a sorții, având în vedere cu cine eram.

Am lăsat câțiva dolari pe masă și ne-am îndreptat spre marginea apei. Valurile mici ni se înfășurau pe picioare ca o atingere catifelată, apoi se retrăgeau în undele albastre, nesfârșite ale Pacificului. Orizontul ardea și strălucea nedeslușit.

Am băgat mâna în buzunar. Mouse. Mi-am trecut degetul peste ea pentru ultima oară, înainte să i-o înapoiez lui Eddie așezată în palma mea.

A fixat-o cu privirea mult timp.

— Am făcut-o pentru Alex, a spus. Când a împlinit doi ani. Mouse a fost prima chestie cât de cât decentă pe care am meșterit-o din lemn.

A luat-o cu blândețe și a ținut-o în dreptul ochilor, ca și cum i-ar fi învățat forma din nou. Mi l-am imaginat cum cioplea cu dalta bucățița asta de lemn, poate în garajul tatălui său sau doar la masa din bucătărie și mi s-a frânt inima. Un băiețel cu fața rotundă, care făcea un șoricel de jucărie pentru surioara lui.

— Când era mică, Alex credea că Mouse e arici. Doar că nu putea să spună „hedgehog” și se înțelegea doar „hog-hog”. Mă făcea să râd. Am început s-o strig Hedgehog; nu m-am dezobișnuit cu adevărat niciodată.

A pus-o la loc pe inelul de la chei și apoi în buzunar.

Nu știam cum să-l mai țin. Marea ajungea la mal și se retrăgea. Niciunul nu zicea nimic.

Ne-am uitat la pescărușii mari și la fugacii-de-țârm care zburau în cerc deasupra unei familii ieșite la picnic, iar un val s-a izbit de noi, mai repede decât ne-am putut da înapoi. Lui i-au udat pantalonii scurți și mie, fusta. Am râs, el și-a pierdut echilibrul și aproape a căzut. O secundă am putut să-l miros: pielea, părul curat, mirosul lui unic.

— Măine plec, a zis în cele din urmă. Mă bucur că am avut discuția asta, dar nu cred că mai e ceva de spus. Sau de făcut în situația dată.

Nu, mi-am zis, fără speranță. Nu! Nu poți să pleci de lângă noi! E aici! Chestia noastră! E chiar aici, în aerul dintre noi!

Dar nu am rostit nimic, pentru că nu era decizia mea. Condusesem o mașină care intrase într-un copac cu Alex, iar ea murise chiar acolo, lângă mine. Timpul nu schimba asta. Nimic nu schimba asta.

Mi-a luat mâinile și mi-a desfăcut pumnii încleștați. Unghiile au lăsat în palme semiluni albe și triste.

— Nu vom putea niciodată să ne întoarcem la ce-a fost între noi prima oară, a zis, netezindu-mi cu degetul urmele unghiilor, ca un tată care freacă genunchiul lovit al copilului. S-a terminat. Înțelegi, Sarah, nu?

Am dat din cap și expresia mea i-a răspuns că înțeleg sau poate că mă resemnez. Mi-a lăsat mâinile și s-a uitat la mare o vreme. Apoi, pe neașteptate, s-a aplecat și m-a sărutat.

Mi-a luat ceva timp să cred că se întâmplă. Că fața lui e lipită de a mea, că-i simt gura, căldura, respirația, exact cum îmi imaginasem de o sută de ori. Câteva secunde am rămas perfect liniștită. Apoi am început să-l sărut și eu, în culmea fericirii, iar el m-a îmbrățișat strâns, ca prima oară. M-a sărutat și mai apăsător, și eu la fel, iar pescărușii care dădeau târcoale și copiii care țipau dispăruseră.

Dar când să mă las luată de val, s-a oprit, sprijinindu-și bărbia de capul meu. Îi auzeam respirația accelerată și neregulată.

— La revedere, Sarah! a spus. Ai mare grijă de tine!

Brațele lui mi-au dat drumul și a plecat.

L-am privit îndepărtându-se, iar mâinile mi se legăneau pe lângă corp.

Abia când a ajuns înapoi pe pasarelă, am rostit cu voce tare ce nu fusesem în stare să spun până acum, nici măcar mie însemi.

— Sunt însărcinată, Eddie! am zis, iar cuvintele au fost purtate departe de vânt, exact cum îmi doream.

Mi-am pus mâna pe abdomen. *Sunt însărcinată. Port în mine un copil.*

Jenni îi povestea lui Javier despre un cercetător în genetică din Slovacia, pe care îl cunoscuse cu o zi în urmă, în sala de așteptare de la clinica de acupunctură. El își asculta soția cu atenție, ciulind urechea la doamna de la teighea, care împărțea bonuri de ordine. Ultimul număr pe care îl strigase fusese 84. Pe biletul nostru, pe care Javier îl răsucise între degete, scria 87.

În toate săptămânile din urmă, mi-am imaginat cum se multiplică celulele. Celulele lui Sarah, celulele lui Eddie. Celule-Sarah-și-celule-Eddie ramificându-se și mai multe celule-Sarah-și-celule-Eddie. Pe internet scria că trebuie să fie cât o căpșună acum. Pe pagină apărea o imagine generată de computer și arăta ca un copilăș. Mă holbasem la ea ore întregi și simțisem lucruri pe care nu le mai simțisem niciodată, lucruri pe care nici măcar nu le puteam numi.

Sunt însărcinată în nouă săptămâni.

Dar avusesem grijă! De fiecare dată! Și cum să fiu însărcinată, când eram mai slabă cu aproape un kilogram și jumătate?

— Mi-ai spus chiar tu că te-ai chinuit să mănânci, mi-a explicat răbdător doctorul. Pierderea în greutate nu e neobișnuită în combinație cu grețurile de dimineață.

Greața. Oboseala. Hormonii o luaseră razna, scârba de mâncare, creierul învăluit într-o ceață groasă. Bănuiesc că adevărata surpriză nu era că sunt însărcinată, ci că nu identificasem atâtea simptome evidente.

De dimineață primisem un colet. Stătusem întinsă în pat și completasem formularul pentru ecografie. Mă simțisem atât de deconectată de la realitate, încât un moment mă întrebasesm destul de serios dacă nu cumva e Eddie. Eddie, ghemuit într-o cutie, gata să sară afară, strigând: „M-am răzgândit! Bineînțeles că vreau să fiu cu tine – femeia care mi-a ucis sora mai mică! Hai să ne facem o familie împreună!”

În schimb, am despachetat o oaie de jucărie, cu mici copite învelite în piele și cu o hăinuță de lână, având la gât un bilețel cu un nume – era scrisul de mână al lui Eddie – *LUCY*. Primisem și o scrisoare într-un plic care mirosea, ciudat, a șerbet. Am scos-o din pachet.

M-am ghemuit pe un scaun, pe terasa lui Jenni, și m-am uitat fix la elementele murdare ale aerului condiționat, un talmeș-balmeș, și la antena parabolică din fața mea. Mi-am trecut degetele peste urmele delicate lăsate de pixul lui Eddie unde îmi scrisese numele. Știam ce înseamnă scrisoarea asta. Era semnul de punctuație final al unei relații care se încheiase înainte să înceapă, acum nouăsprezece ani. Însă îmi doream câteva minute în plus, înainte să văd punctul de la sfârșit. Câteva minute în plus de negare prețioasă și nocivă.

M-am uitat la o pisică o vreme. S-a uitat și ea la mine. Inspiram încet; respirațiile controlate ale omului are știe că drama lui a luat sfârșit, care știe că a pierdut cu adevărat. Când pisica a plecat disprețuitoare, cu coada ridicată, am deschis plicul.

Dragă Sarah.

Îți mulțumesc pentru sinceritatea de care ai dat dovadă ieri. A fost o alinare să aflu că Alex a fost fericită în ziua aceea.

Aș vrea să-ți pot spune că totul e în regulă, dar nu e și nici nu poate fi.

De aceea cred că cel mai bine ar fi să nu ținem legătura – ar fi prea derutant să rămânem prieteni. Totuși, îmi doresc să-ți fie bine, Sarah Harrington, și n-o să uit niciodată timpul petrecut împreună. A însemnat totul pentru mine.

Ce coincidență teribilă, hm? Dintre toți oamenii din lume.

Oricum, am vrut să-ți trimit un mic cadou care să-ți aducă zâmbetul pe buze. Știi cât de dureros a fost și pentru tine.

Să fii fericită, Sarah, și să ai grijă de tine.

Eddie

Am citit bilețelul de trei ori înainte să-l îndoii și să-l pun înapoi în plic.

Să fii fericită, Sarah, și să ai grijă de tine.

Mi-am sprijinit capul de peretele verandei și-am privit cerul. Era lăptos și trimitea cu gândul la o femeie însărcinată, pătat cu nori în culorile rahatului turcesc. Un stol de păsări zbura la înălțime, iar în spatele lor se vedea un avion în ascensiune.

Nu-i povestisem lui Jenni despre copil. Nu fusesem în stare; n-am putut să-i spun că rămăsesem însărcinată, deși luam anticoncepționale, când mai bine de zece ani ea investise fiecare părticică din resursele ei emoționale, fizice și financiare ca să-și întemeieze o familie.

M-am uitat la pânțele, încercând să-mi imaginez începutul fragil al unui om acolo, în interior, și am avut o senzație ciudată în inimă, ca și cum pieptul mi-era comprimat. Era plăcere? Sau panică? Doctorul mi-a spus că avea o inimă proprie acum. Îl hrănisem, în ciuda alimentației proaste, a vinului și a stresului. Avea propria lui inimă micuță care bătea de două ori mai repede decât a mea și pe care urma să o vad la ecografie în ziua următoare.

Am privit cerul. Era în aer deja? încă aștepta la poarta de îmbarcare? M-am ridicat pe jumătate din scaun. Trebuia să mă duc la aeroport. Să-l găsesc. Să-l opresc. Pentru binele copilului, trebuia să-l fac să se răzgândească, să-l conving că eu...

Eu ce? Că eu nu sunt Sarah Harrington? Că eu nu intrasem cu sora lui într-un pom în timp ce conduceam?

Stătusem acolo, bătând cu degetele pe coapse, până când Javier îl lăsase pe Frappuccino afară în curte, iar câinele urinase pe piciorul meu. Începusem să râd, apoi să plâng, întrebându-mă cum e posibil să am un copil, când toată viața de adult mi-o petrecusem evitând copiii, întrebându-mă cum e posibil să aduc pe cineva pe lume, în timp ce tatăl lui nu voia să aibă nimic de-a face cu mine. Și totuși, cumva știam că e prea târziu să mă întorc din drum. Știam că-mi doresc acest copil în moduri pe care nici măcar eu nu le înțelegeam.

Starea asta a durat ore întregi. Când în sfârșit s-a dat jos din pat, Jenni a încercat să aibă grijă de mine, dar nu mai avea nimic de oferit. Am petrecut împreună două ore într-o liniște cumplită.

Când n-a mai putut suporta tensiunea emoțională, Javier s-a oferit să ne ducă la Neptune's Net, în Malibu – o cafenea pentru motocicliști – ca să mâncăm pește prăjit. Era soluția lui la toate problemele serioase. Se aplecase peste volan în timp ce măsura viteza pe coastă. Nu știu dacă voia să ajungem mai repede la mâncarea reconfortantă ori să se protejeze de toate sentimentele devastatoare din jur.

Și iată-ne ajunși, înghesuiți ca sardinele la tarabă. Restaurantul era ticsit. Fiecare masă era plină, iar la intrare era înghesuială, fiecare așteptând un loc. Noi, cei așezați, îi ignoram. Ei, cei care stăteau în picioare, ne priveau hotărâți. Muzica era înăbușită de vuietul asurzitor al conversațiilor, de turațiile motocicletelor Harley-Davidson de afară și de sfârâiala violentă a prăzii de dimineață, care ajungea în uleiul fierbinte. Era o atmosferă gălăgioasă ca o cursă lungă cu motocicleta, dar, la nivel superficial, funcționa.

— 87! a strigat doamna de la teighea.

Javier a sărit, țipând ușurat: *Și! Și!*

Jenni rareori recunoștea capacitatea emoțională limitată a soțului ei, dar astăzi, de dragul meu, și-a permis să dea ochii peste cap repede. Apoi m-a fixat cu privirea și m-a întrebat ce am de gând să fac în legătură cu Eddie.

— Nimic, am răspuns. Nu e nimic de făcut, Jenni. Știi și tu. Știu și eu. Până și Javier știe.

Javier a adus tăcut un coș cu fructe de mare, dându-i lui Jenni un Sprite și mie un Mountain Dew. Apoi, după ce a scos un sunet subtil, de ușurare, care s-a auzit perfect, s-a întors la grămada lui de tacos cu creveți, inele de calamari pane, cartofi prăjiți cu brânză și chili, știind că o să mai treacă un timp până când intervenția lui va fi de dorit.

— Chiar n-a lăsat *nicio* ușă deschisă? Nici măcar o urmă de speranță?

— Nici măcar un fir de praf, am zis. Jenni, îți spun pentru ultima oară. Imaginează-ți că ar fi vorba despre sora ta, Nancy. Imaginează-ți că un individ a izbit-o pe adorabila Nancy de-un copac. Ai visa la o relație cu el? Ai visa cu adevărat?

Învinsă, Jenni a pus jos tacâmurile.

— 94! a strigat femeia de la tezghea.

Am desfăcut o scoică.

Ar trebui să mănânc asta? m-am întrebat deodată. Eram sigură că văzusem prietene însărcinate care evitau crustaceele. M-am uitat la mâncare. Fructe de mare, crustacee și un pahar mare cu Mountain Dew. Nu era și cafeina interzisă?

Totuși, plăcile tectonice din viața mea se mișcaseră din nou sub mine. *Sunt însărcinată în nouă săptămâni.*

— Sarah, a spus severă Jenni, ia niște scoici până nu le mănânc pe toate. Presimt că urmează o altă orgie culinară.

Am refuzat-o.

— Dar *adori* scoicile!

— Știu... dar nu mi-e poftă astăzi.

— Serios? Atunci, gustă măcar sos din brânză cu mușgai cu cartofi prăjiți. Cred că e chiar brânză adevărată. E bun!

— O, mi-e de-ajuns ketchupul. Mănâncă tu!

— Sarah Mackey, detești ketchupul! a râs Jenni. Fără scoici, fără brânză cu mușgai – altcineva ar crede că ești însărcinată. Te rog, nu încerca să te înfometezi, draguțo! Nu ajută la nimic și, în plus, viața e complet nefericită fără mâncare.

Am râs puțin cam tare. Am luat o scoică, vrând să demonstrez că sunt bine și cu siguranță nu însărcinată, dar n-am putut s-o mănânc. N-am putut să mă forțez

să mănânc prostia aia. În mine creștea un bebeluș cât o căpșună, un bebeluș pe care nu-l programasem și pe care nici nu-l cerusem, și totuși nu puteam să mănânc scoica. Jenni s-a încruntat ușor.

— Mai bine mă ignorați, am zis cu o jovialitate neconvingătoare.

Javier a ridicat privirea.

— Am niște pofte ciudate astăzi.

— Asta ar fi ultima ironie, nu? a comentat Jenni. Să fii însărcinată.

— Ha! îți poți imagina?

S-a întors la mâncarea ei, dar după câteva secunde m-a privit din nou.

— Dar nu... ești, nu?

— Sigur că...

Nu puteam. Nu puteam s-o mint. Așa că am tăcut.

Jenni a pus furculița pe masă.

— Sarah? Nu ești însărcinată, nu?

Fața-mi ardea. M-am uitat în pământ, în jur, oriunde, numai la Jenni nu.

— De asta... De asta ți-a fost rău? Doctorul...?

Javier mă privea fix. *Să nu îndrăznești!* spunea expresia lui. *Să nu îndrăznești!*

Jenni s-a uitat la mine și ochii ei înotau în lacrimi.

— De ce nu spui nimic? De ce nu-mi răspunzi?

Am închis ochii.

— Jenni... am zis. O, Doamne, Jenni, eu...

Și-a dus mâna la gură. Mă privea cu neîncredere și lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Nu, nu ești... N-ai cum să fii în... O, Doamne! Sarah!

Javier și-a pus protector brațul în jurul umerilor soției lui. După ce-a respirat adânc, s-a uitat la mine, iar fața lui exprima prima emoție tangibilă pe care o văzusem în cincisprezece ani: furia.

— Jenni, am șoptit, ascultă-mă, draga mea! Când am fost la doctor, a spus... A făcut niște teste și a spus... Jenni, îmi pare atât de rău...

— O să ai un copil.

— Eu... Da. Nici măcar nu pot să-ți zic cât de rău îmi pare.

În liniștea perfectă de la masa noastră mi-a sunat telefonul.

— Eddie? a șoptit Jenni.

Chiar și când prietena ei o lovea drept în față, ea nu putea renunța.

— Eu... Nu știu. I-am șters numărul. Dar e cu prefix de Anglia.

— Răspunde! a spus pe un ton neutru. Răspunde odată! E tatăl copilului tău, la urma urmei.

Mergând spre aglomerația de la ușă, cu telefonul în mână, mi-a venit ideea să mă întorc și să mai văd o singură dată chipul lui Jenni. *O singură dată înainte de ce anume?*

M-am întors, fără să înțeleg pe deplin de ce, dar o femeie plinuță se întindea pe unul dintre scaunele fixe și nu o vedeam pe Jenni.

Așa că mi-am continuat drumul, făcându-mi loc printre mesele de pe terasă. M-am strecurat printre motocicliști și motociclete, până am ajuns la autostradă. Mă întrebam dacă Jenni va trece vreodată peste asta. Dacă prietenia noastră va supraviețui.

Epuizată, am răspuns la telefon.

A fost o întârziere de câteva secunde, timp în care o voce gonea rapid prin cablurile din adâncurile Atlanticului.

— Sarah?

— Da.

După un moment, vocea a zis:

— Sunt Hannah.

— Hannah?

— Da... Hannah Harrington.

Am încercat să mă țin de ceva, dar nu era nimic în jur. Așa că am ținut telefonul cu ambele mâini, fiind singurul lucru solid pe care-l aveam.

— Hannah?

— Da.

— Sora mea, Hannah?

— Da.

Un moment de tăcere.

— Îmi dau seama că e șocant.

— Vocea ta, am șoptit. Vocea ta!

M-am agățat și mai strâns de telefon. A zis ceva, dar vocea ei era înăbușită de o mare de motociclete care roiau în parcare, toate cu motoare puternice.

— Poftim? am întrebat. Ce-ai spus? Hannah?

— Mă auzi acum?

Am auzit-o spunând:

— Cam țiip...

Motocicliștii, deși stăteau și aveau motocicletele parcate, turau motoarele fără niciun motiv. O furie irațională mi-a cuprins pieptul.

— *Liniște!* am țipat. Vă rog să vă opriți!

Pe partea cealaltă a străzii, o alee ce părea liniștită ducea întâmplător spre

marea îndepărtată. *Trebuie să traversez*, m-am gândit disperată, în timp ce vehiculele goneau în fața mea și motocicletele turau în spate. *Trebuie să traversez chiar acum.*

— Mai ești? am auzit-o spunând.

— Da! Mă auzi?

— Aproape. Ce naiba se întâmplă?

Știam cum arată Hannah. Părinții mei mi-au trimis fotografiile până când a devenit prea dureros pentru mine să le privesc. Era aproape imposibil să-mi imaginez că femeia din poze vorbea cu mine acum. Femeia care avea un soț cu părul creț, doi copii și un câine. Surioara mea.

— Hannah, stai să traversez strada. Sunt la un restaurant pentru motocicliști; e mult zgomot, dar dincolo o să fie liniște...

— Ești *motociclistă*?

După tonul ei, am simțit că are un mic zâmbet pe buze.

— Nu, nu sunt. Eu... Așteaptă puțin, doar să traversez. *Te rog*, stai la telefon...

În partea care ducea spre sud era un moment de liniște în trafic. Fără niciun motiv imaginabil, nu m-am întors să verific partea spre nord. Spre mare, spre Hannah.

N-am auzit nimic; n-am văzut nimic. În niciun caz camionul fatidic care transporta lemne și mergea cu viteză mare. În niciun caz scrâșnetul frânelor și țipetele panicate dinspre terasă. Nu mi-am auzit propria voce, dezlănțuită forțat printr-un strigăt gutural. Apoi m-am prăbușit brusc în liniște, ca o ambulanță care oprește sirena pentru că nu mai există nicio șansă. Și n-am auzit nici urletul din gura lui Jenni când lovea cu pumnii, încercând să iasă din restaurant.

N-am auzit nimic.

Eddie

Dragă Tu.

Este 3: 37 dimineața. Sunt aproape optsprezece ore de când am aterizat pe Heathrow.

Nu m-a așteptat nimeni, bineînțeles. Doar mama știa că mă întorc azi. Am făcut pe indiferentul, scrutând din ochi marea de pancarte de bun venit pe care nu era numele meu. Am fredonat puțin Bowie.

Am sunat-o pe mama în drum spre parcare Long Stay. Din motive încă neclare, se pare că de data asta i-a fost greu în absența mea. Poate a derutat-o distanța. Evident că nu era prima oară când lipsisem două săptămâni. În orice

caz, toată noaptea a stat trează, fiind îngrijorată că s-ar putea prăbuși avionul.

— A fost îngrozitor! mi-a zis. Sunt atât de obosită, încât abia de pot să vorbesc.

Dar și-a revenit brusc pentru că a continuat zece minute să-mi povestească despre lucrurile pe care sora ei n-a reușit să le facă în absența mea.

— Încă n-a luat coșul de reciclat! Pur și simplu stă acolo, în fața porții! Nici nu suport să mă uit pe fereastră. Eddie, crezi că ai putea să treci pe aici în drum spre acasă!

Sărmana mătușă Margaret!

Mama se pare că aproape a făcut un atac de panică atunci când Margaret a încercat s-o ducă la psihiatru, așa că trebuie s-o însoțesc eu săptămâna viitoare. A spus că pur și simplu nu face față mașinilor, spitalelor, oamenilor. Nu fără mine. Discuția a fost prea sărată cu urme adânci de vinovăție. Eu – pentru că am șters-o, chiar dacă îmi spune mereu că trebuie să-mi dirijez propria viață. Ea – pentru că știe că asta se întâmplă când îi urmez sfatul.

Am luat Land Roverul și am condus înapoi pe autostrada M4. Înapoi în Gloucestershire, în Sapperton, în viața asta. Am ascultat la radio o vreme, fiindcă așa nu mă mai gândeam la Sarah. M-am oprit la Membury Services să iau un sandviș cu brânză.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat în drum spre Cirencester Road: n-am încetinit la intersecția cu Sapperton. Nici măcar n-am semnalizat; pur și simplu am trecut pe lângă. Am continuat până la intersecția cu Frampton, dar nu m-am oprit nici acolo. M-am trezit conducând spre Minchinhampton Common. Am parcat lângă lacul de acumulare, am cumpărat o înghețată, m-am plimbat prin Amberley, apoi am intrat la Black Horse. Am băut un Henry cu portocale și am stat acolo aproape două ore, pur și simplu uitându-mă dincolo de Woodehester Valley.

Nu sunt sigur ce era în capul meu. Totul părea ciudat de deconectat, ca și cum mă uitam la mine însumi pe filmul unei camere de supraveghere. Tot ce știam era că nu pot să mă duc la mama.

Până la acel moment, îmi trimisese mesaje și mă sunase de câteva ori, speriată că am avut un accident pe autostradă. Așa că i-am zis că sunt bine, am întârziat pentru că trebuia să rezolv ceva. Însă asta mai mult pentru că nu știam ce fac, nu pentru că ascundeam ceva anume. Pe la patru eram înapoi la Tom Longs Post și atunci a devenit cu adevărat îngrijorător, căci, în loc să fac dreapta spre Sapperton, m-am trezit făcând stânga spre Stroud.

Am băut o halbă cu bere la Golden Fleece și apoi am trecut pe la Alan și soția

lui, Gia. Au fost adorabili. Atât de buni și de înțelegători. M-au lăsat să beau din ceaiul lui Lily și mi-au spus că am făcut ce trebuie renunțând la Sarah. N-aveau idee că mă ascundeam de propria mamă.

Lily a refuzat să se ducă la culcare. A stat pe genunchiul meu și a desenat sirene. De când am cunoscut-o pe Sarah, am o senzație de sufocare ciudată de câte ori petrec timp cu Lily, o tristețe apăsătoare amestecată cu dragostea și afecțiunea pentru fetița celui mai bun prieten. Sarah cred că a rupt un fel de sigiliu în mine. După ani în care am respins ideea, am început să-mi imaginez că aș putea avea propriul meu copil. Lily mi-a desenat o sireună cu cerneală pe mână și am simțit cum s-a deschis un fel de șanț în adâncul meu, ca o fisură în pământul din adâncul oceanului.

I-am scris mamei s-o anunț că a intervenit ceva cu Alan și nu ajung la ea în seara asta. O să trec mâine, i-am promis. N-a fost încântată, dar a acceptat. Nu e ca și cum aș fi lăsat-o baltă.

Am simțit ușurare, disperare, când mi-am deschis în sfârșit ușa. Iubesc ferma asta mai mult decât mi-am imaginat vreodată că voi iubi cărămizile și mortarul, dar e și o amintire cumplită a întâmplărilor vieții. Cuiva din afară ferma mea îi spune: o viață fericită. Pahare cu Picpoul rece și soarele apunând peste copaci! Cina preparată din legume cultivate organic, pe când păsările se cuibăresc! Apă de Cotswold limpede precum cristalul, proaspăt scoasă din pământ!

Ei nu știu cât de înlănțuit mă simt. Chiar dacă Le-aș spune cum e să trăiești cu mama, tot nu m-ar crede.

Mai târziu am făcut puțină ordine în atelier și am organizat tabla pentru mâine. N-am pregătit cina. Când am intrat în bucătărie, am fost asaltat de amintirile cu mine și cu Sarah în același spațiu, gătind, vorbind și râzând, cu gândul alergând sălbatic spre viitor. Și bineînțeles că n-am făcut față ideii de a găti singur, în liniște. Am mâncat un mix Bombay și m-am dus la culcare. Am făcut ce trebuia renunțând la Sarah, mi-am reamintit mie însumi când mă spălam pe dinți. Am observat că eram ușor bronzat.

Apoi m-am întins sub luminatorul din tavan. Stelele se ridicau încet pe cer, felicitându-mă pentru tăria de caracter, pentru hotărâre și puterea voinței. Bine-ai făcut, prietene! N-a fost ușor, dar trebuia s-o faci.

Doar că, așteptând să adorm, credeam din ce în ce mai puțin asta.

O vreme m-am trezit și am încercat să mă uit la televizor. Să-mi eliberez mintea de lucruri. Dar n-am văzut decât știri despre un accident teribil de pe M25, cu multe victime omenești și răni majore și, înainte să-mi dau seama, o voce din capul meu m-a întrebat cum m-aș simți dacă ar muri Sarah. (Foarte

folositor.) Cum ar fi dacă ai primi un telefon și ai afla că a fost implicată într-un accident rutier? mă întreba. Ai mai crede că ai făcut ce trebuiai

Am închis televizorul și m-am întors în pat, dar ideea nu se lăsa alungată. Ca un cârlig ruginit în conștiința mea, care trăgea și târa. Dacă Sarah ar muri, tot ai crede că ai făcut ce trebuiai

Și asta e problema, Alex. Pentru că, dacă e să fiu cinstit cu mine însumi, nu, n-aș mai crede. Dacă Sarah ar muri, aș regreta tot restul vieții.

Am trăit destul de bine în ultimele două decenii. M-am luptat să-mi fac drum prin suferință, înapoi în viață. Dar în tot timpul ăsta mama a fost mai importantă decât mine însumi, fiindcă am simțit că nu am de ales. Ce ființă umană decentă nu și-ar ajuta mama, dacă ea ar avea nevoile însă ceva s-a schimbat când am plecat de lângă Sarah, de pe plajă. N-am simțit că am procedat bine alegând-o pe mama. Și încă simt același lucru.

E 3: 58 dimineața. Efectiv mă rog să adorm.

Eu x

— Tipul ăla. Se uită încontinuu la mine.

O privesc pe mama, lipită cu spatele de spătar, cu gâtul împins înainte ca o broască-țestoasă. Apoi îl privesc pe el, un tip mare, săracul de el, absolut enorm, se revarsă peste trei scaune și bea întruna coca-cola dietetică dintr-o sticlă de doi litri. Deasupra lui, o muscă se izbește de fereastră iar și iar, ca un copil care spune aceeași glumă pentru că a făcut pe cineva să râdă acum jumătate de oră.

Îl studiez o vreme, dar el nu se uită la mama. Citește o broșură de la Serviciul Național de Sănătate, intitulată *Hai să vorbim*.

— Nu se uită la tine! șoptesc. Dar putem să ne așezăm acolo, dacă vrei.

Arăt spre un rând de scaune verzi, care o protejează de acest individ perfect inocent, dar știu că n-o să-i convină. La capătul rândului stă o mamă cu un bebeluș adormit în cărucior, însă ea nu mai face față copiilor. Luna trecută s-a încuiat în toaleta de la medicul de familie, pentru că un copilaș care abia învăța să meargă i-a întins niște piese de Lego în sala de așteptare.

— Cred că o să rămân aici, spune în cele din urmă. Îmi pare rău, Eddie, nu vreau să fac zarvă, dar o să stai cu ochii pe el?

Încuviințez și închid ochii. E prea cald aici și n-are a face cu soarele de afară; e căldura aia moleșitoare din sălile de așteptare din spitale, întreținută de respirații anxioase și trupuri lâncezite.

— Ți-e dor de plajă? întrebă mama.

Vorbește pe tonul pe care-l are când își face griji că mă enervează. Mai delicat

decât de obicei, plin de inflexiuni exagerate.

— De Santa Monica?

— Ha! Nu, nu chiar. Ți-am povestit de asta?

Încuviințează și aruncă un ochi la individul cu coca-cola, înainte să revină la mine.

— Părea încântător, adaugă.

Mă întreb ce minciună obosită i-am spus despre ziua petrecută pe plajă. Nu suport s-o mint. E greu să nu țin cont de faptul că viața a trădat-o, prin urmare mă simt de două ori mai prost când fac același lucru. Chiar dacă e pentru binele ei.

Mama se întoarce, iar gândurile mele revin la procesiunea funerară pe care am văzut-o mai devreme, când ne îndreptam, pe lângă pajiște, spre Frampton Mansell. Mașina mortuară era plină de flori de câmp, buchete și ramuri, revărsându-se ca pe malurile unui râu. O urmau trei automobile negre și goale. *Trebuie să fie cineva tânăr*, m-am gândit. Cei în vârstă rar sunt jeliți de atâția oameni. Mă întreb pe cine se duceau să preia. Ce familie disperată și distrusă era adunată într-o casă din apropiere, sorbind cafea, aranjându-și hainele negre, incomode și întrebându-se iar și iar *Cum să ni se întâmple nouă asta?*

Pe când trecea procesiunea, i-am aruncat o privire mamei cu coada ochiului, în speranța că n-o va dezechilibra.

Am observat că are o expresie urâtă.

— Se pare că se îndreaptă spre Frampton Mansell, a remarcat pe un ton straniu de încântat, cu răutate chiar. Să sperăm că a murit fata aia, Sarah.

Apoi s-a uitat la mine, ca și cum aștepta să fiu de acord.

N-am putut să scot un cuvânt câteva minute. Doar respiram pe gură – un fel de Soluție în Caz de Urgență a lui Eddie, pe care mi-o aminteam bine din săptămânile care au urmat morții lui Alex. Mi-era rău. Mi-era rău fizic, îmi simțeam pieptul strâns în chingi. Am încercat din răspuț să îngrop ce spusese adineauri, dar n-am reușit.

Nu e de mirare că Sarah s-a mutat în partea cealaltă a lumii, m-am gândit neputincios. Cum ar fi putut supraviețui aici?

Musca de la fereastră se liniștește o clipă și mă gândesc cât de tare i-ar fi plăcut ei ideea cu florile de câmp pe un sicriu. În săptămâna petrecută împreună, a adus nenumărate buchete în casă. A umplut aproape fiecare cană pe care o am. „Există ceva mai frumos?” a întrebat, uitându-se în jos, la ele și zâmbind.

Tu, mi-am zis. Tu ești cel mai frumos lucru care a intrat vreodată în casa mea.

Cu excepția prietenului meu Baz, care lucrează la Unitatea de Istorie Naturală

în Bristol, Sarah e prima persoană sub șaizeci de ani care știe atâtea lucruri despre viața în sălbăticie. Țin minte tonul ei entuziasmat când i-am pus întrebări despre păsările din cartea lui Collins Gem. *Scorțar! Scorțar-eurasiatic!* apoi râsul ei, minunat de lasciv și plin de viață.

Doamne, e dureros. Doare în moduri inimaginabile.

Mă întorc s-o văd pe mama, să mă reasigur că Sarah este ultimul om de pe pământ cu care aș putea avea o relație. *Asta e mama ta –*, îmi spun. *Mama ta, o clientă a serviciilor de sănătate mintală de aproape două decenii. O femeie care nu-ți poate aminti nuanțele vieții, ritmul lumii, pentru că a devenit atât de izolată. Are nevoie de tine.*

Se prefacă că-și odihnește capul în mâini, ca și cum ar fi moartă de oboseală, însă doar se uită printre degetele răsfirate la tipul care bea coca-cola dietetică.

— Mamă! șoptesc. E în regulă!

Nici nu sunt sigur dacă mă aude.

Când am trecut pe la Alan noaptea trecută, mi-a zis că ar trebui să-mi fac cont pe Tinder. Am răspuns că da, pentru că asta își dorea să audă, apoi a trebuit să mă duc la toaletă, ca și cum aș fi vrut să trag apa după oroarea ca un rahat pe care am simțit-o. *Tinder?* Nimeni nu te avertizează că viața continuă să fie complicată chiar și după ce ai Făcut ce Trebuia.¹²

Că nu există niciun premiu, dincolo de o senzație intangibilă de forță morală. M-am întors de unsprezece zile și, dimpotrivă, mă simt mai rău decât atunci când am lăsat-o pe Sarah pe plajă.

Tinder! O, Doamne!

— Unde e Arun? șoptește mama. Așteptăm de-un secol.

Mă uit la ceas. Așteptăm de zece minute.

— Crezi că e în concediu medical, Eddie? Crezi că a plecat?

Gândul îi întunecă fața.

— Nu.

Îi prind mâna sub cotul meu.

— Cred că doar întârzie. Nu-ți face griji!

Psihiatrul mamei, Arun, este unul dintre cei doi oameni care nu fac parte din familie și cu care ea poate vorbi fără să se simtă copleșită. Celălalt este Derek, asistentul ei din cadrul comunității psihiatrice, care se descurcă cu mama mai bine decât noi doi. Mai are și vizitatori ciudați din alte părți – parohul local, Frances, se oprește pe la ea când poate, pentru că în perioada asta ei i se pare stresant să meargă la biserică unde sunt „toți oamenii ăia”. Și, bineînțeles, Hannah Harrington, sora lui Sarah, o mai vizita din când în când, deși n-a mai

pomenit de ea de mult. Mă întreb dacă nu cumva vizitele au încetat. Însă niciodată, nici Hannah și nici parohul nu au stat mult. După aproape jumătate de oră, mama se ridică și făcea curat, cu ochii la ceas, agitată, ca și cum ar fi trebuit să plece undeva.

Arun se înțelege cu mama, fiindcă, pe de-o parte, e un tip cu adevărat amabil și foarte talentat și, pe de altă parte – cred –, pentru că mama are o afinitate sfioasă cu el. Și bineînțeles că nu a plecat și nici nu e în concediu medical. Ne-ar fi anulat programarea în cazul ăsta și ar fi trimis un alt psihiatru. Însă ideea i s-a cuibărit acum în minte, exact cum mi s-au cuibărit și mie gândurile exasperante despre Sarah.

Dacă Sarah ar muri? Tot ai crede că ai făcut ce trebuia? Întrebarea continuă să se infiltreze peste tot, ca igrasia care se extinde. De unde vine? De ce nu dispare?

Sarah e bine, îmi spun cu severitate. Cel mai probabil acum doarme, la mii de kilometri distanță, în micuța casă cu verandă a prietenei ei. Inspirând și expirând. Cu mâinile și picioarele nemișcate, cu fața calmă.

Când îmi dau seama că mă imaginez întinzându-mă lângă ea și strecurându-mi brațul în jurul taliei, mă ridic.

— Mă duc să verific cât mai durează, îi zic mamei.

Doamna de la recepție știe că nu întreb pentru mine. *SUE*, scrie pe legitimația ei.

— Sunteți următorii, spune foarte tare, ca să audă și mama.

Are în spate o fotografie cu familia ei. Un bărbat cu aspect plăcut, doi copii, unul poartă un costum de leu. Mă întreb dacă Sue se uită la familia ei ca a mea și zice: *Mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt în locul lor.* Cam asta a spus ultima mea iubită, Gemma, când ne-am despărțit. A pus capăt relației după trei luni, fiindcă nu făcea față situațiilor în care eu fugeam să rezolv urgențe legate de mama, o dată pe săptămână.

O vreme mi-a părut rău pentru Gemma – era a treia iubită în șase ani, epuizată de cerințele mamei –, dar am dat nas în nas cu ea în Bristol acum câteva luni și se ținea de mână cu un tip, Tay, despre care mi-a zis că e artist urban. Avea părul strâns într-un coc. Și mi-am dat seama, schimbând replici de complezență pe trotuar cu ea, că nu fusesem niciodată atât de înnebuniți unul după celălalt.

Înnebuniți unul după celălalt – ca mine și Sarah –, așa trebuie să fie. Atât de bine trebuie să fie.

Când mă așez la loc, mama își verifică părul într-o oglindă de buzunar. Coafura ei are forma unei mingi de rugby astăzi.

— E un stup de albine, zice. Așa-mi pieptănam părul în anii '60.

Îl examinează.

— Crezi că e prea exagerat?

— Deloc. E încântător.

Adevărul e că stupul este (a) gol și (b) aplecat într-o parte ca Turnul din Pisa, dar știu că și l-a aranjat pentru Anin.

Lasă deoparte oglinda și face ceva cu telefonul. După câteva secunde îmi dau seama că se preface că-i scrie cuiva, doar ca să-l poată fotografia pe ascuns pe tipul amărât din colț, probabil drept probă după ce a ucis-o cu brutalitate. Dacă Arun Soporî nu-și face apariția curând, cu trăsăturile lui frumoase, de indian din Kashmir, și cu zâmbetul lui cald, azi va fi cu siguranță o zi foarte proastă. Și chiar trebuie să mă întorc la muncă.

— Bună, Carole! se aude vocea lui Derek.

Merge agale – Derek nu face niciodată pași mari – și dă mâna cu mine, așezându-se pe celălalt loc de lângă mama.

— Cum vă merge?

Își întinde picioarele în față și simt cum mama începe să se relaxeze pe măsură ce-i povestește că, dacă e să fie cinstită, a avut și zile mai bune.

— Ce coafură senzațională ai! o complimentează el, după ce ea – și încheie replica.

— Crezi?

Deja zâmbește.

— Chiar cred, Carole. Senzațională!

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Derek! O vizitează în fiecare săptămână. Uneori cred că e ca un magician – poate să identifice lucruri pe care nimeni altcineva nu le observă, poate s-o facă să vorbească atunci când nimeni altcineva nu ajunge la ea. Nu și-a pierdut niciodată calmul, oricât de bolnavă a fost.

„Mama ta are un diagnostic precis?” m-a întrebat Sarah într-o zi. Tocmai tunsesem gazonul din luminiș, sperând c-o voi ademini cu mirosul de iarbă proaspăt tăiată înapoi în Anglia. Când am terminat, ne-am așezat cu un pahar cu limonadă rece de ghimbir în mână, iar ea adulmeca fericită aerul. Apoi s-a întors spre mine și m-a întrebat de mama – direct, fără ocolișuri, ceea ce mi-a plăcut și mai mult.

La început, n-am vrut să răspund. Am vrut să fiu bărbatul cu o casă din piatră în Cotswold, care coace pâine, face limonadă cu ghimbir și duce o viață extrem de interesantă, nu bărbatul care trebuie să-i răspundă mamei la câteva telefoane pe zi. Dar era o întrebare pertinentă, care merita un răspuns pertinent.

Prin urmare, m-am pregătit să citesc lista cu diagnostice care-i fuseseră puse de-a lungul anilor – depresie cronică, tulburare anxioasă generalizată, tulburare de personalitate Cluster C, care pendula între anxietate, dependență și obsesiv-compulsivitate, tulburare de stres posttraumatic, depresie psihotică ce *ar putea* fi bipolară –, dar când am deschis gura m-a apucat o mare oboseală. Undeva pe drum renunțasem la etichete. Etichetele îmi dădeau speranța unei vindecări sau măcar a unei îmbunătățiri, însă mama era bolnavă de aproape douăzeci de ani.

— Se chinuie, spusese în cele din urmă. Dacă mătușa mea n-ar fi săptămâna asta cu ea, ar trebui să răspund tot timpul la telefon. Poate chiar să mă duc s-o văd la un moment dat.

Acum îmi pare rău că nu i-am povestit mai multe. Dar ce-aș fi obținut, în afară de a pune capăt timpului petrecut împreună? Ne-am fi dat seama imediat cine suntem și n-aș mai fi aflat niciodată cum e să fii atât de fericit. Atât de *sigur*.

— Doamnă Wallace!

Ridic privirea; mâinile mamei se îndreaptă spre stupul de albine/ mingea de rugby. Apoi se înghesuie în mine, dintr-odată timidă, în timp ce o conduc împreună cu Derek spre Arun și ușa deschisă.

Peste câteva ore sunt liber.

Merg prin seara împlânzită de ploaia ca o ceață, fredonând un cântec sau altul. Cel mai des folosesc potecile, dar câteodată o iau pe câmp. Pământ umed, asfalt umed, frunze umede. Eddie umed. Din când în când, se scurg picături de pe marginea glugii.

Dau cu piciorul într-o piatră care se rostogolește spre mine și mă gândesc la întâlnirea de azi cu mama. În urma rapoartelor recente ale lui Derek, Arun vrea să-i ajusteze medicația, ceea ce cred că e o idee bună. Nu mi-a scăpat observația că a alunecat ușor în paranoia – la început, m-am gândit că poate era o reacție temporară la absența mea, dar Derek mi-a spus că observase simptomele dinainte să plec.

Acum mulți ani am învățat că nu se întâmplă miracole, deci nu mă aștept la o schimbare monumentală, dar, cu puțin noroc din partea noului cocktail al lui Arun, vom stopa declinul și vom preveni o criză, ceea ce e mai mult decât bine pentru mine. Oricât de fantastică e echipa care se ocupă de sănătatea ei mintală, oricât de briliantă e cercetarea, oricât de eficiente sunt tratamentele, tot nu-i pot transplanta creierul mamei.

Cel mai îmbucurător e că a ieșit de la consultație într-o stare de spirit relativ bună, atât de bună, încât am convins-o să mergem la un ceai și-o prăjitură în Cheltenham. A mâncat o felie mare de flapjack¹³ și a suspectat doar un singur

individ că plănuiește s-o omoare. A reușit inclusiv să râdă de ea însăși.

Când am lăsat-o acasă ca să mă întorc la atelier, mi-a mărturisit că sunt cel mai bun și cel mai frumos bărbat de pe pământ și că e mai mândră de mine decât poate spune.

Prin urmare, a fost drăguț.

Mai târziu, Derek m-a sunat.

— Cum te simți? a întrebat.

— Bine! i-am răspuns.

— Sigur?

Mi-a zis că părusem extenuat.

— Eddie, nu uita, sunt întotdeauna aici dacă-ți este greu!

Peste o jumătate de oră, ajung la Bisley și se deschide poarta raiului. „Încântător!” îi spun unei ciori de pe o cutie poștală. Își ia zborul, probabil spre un loc mai plăcut, și mă apucă invidia. Mama poate că nu mai e în pericol momentan, dar în viața mea nu s-a schimbat nimic. Nu sunt liber și nu pot fi cu Sarah. Iar nimic din ce poate să facă Derek pentru mine – nicio sfoară trasă la serviciile de sănătate mintală – nu schimbă asta.

— Bine, Ed! zice Alan peste câteva minute.

Îmi oferă cea mai severă expresie a lui, care de fapt nu e deloc severă.

— Mă tem că nu e suficient de bine.

Alan este unul dintre cei mai delicați și cei mai calzi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. În seara asta miroase a căpșune și a ceva acid, iar puloverul lui e plin de pete roz. Lily a avut o ieșire nervoasă care a implicat un iurt cu căpșune, când i-a spus că nu poate să-i citească o poveste înainte de culcare.

Îi zâmbesc larg, deși nu-mi aduc aminte să mă fi simțit vreodată mai puțin vesel.

— Știu. Mai lasă-mă o săptămână sau două să trec peste treaba cu...

Nu pot să-i pronunț numele.

— ...cu... doamna... și apoi o să mă ocup.

Doamna?

Alan e suficient de amabil, încât să nu râdă.

Am fost invitat la bar să discutăm despre aniversarea de patruzeci de ani, care e peste mai puțin de patru săptămâni. Până acum nu am organizat nimic, iar Alan spune că e „îngrijorat”. *Ar trebui să văd ce mai faci*, mi-a scris ieri în SMS. *Să facem niște planuri la o bere și să mă asigur că nu ți-ai lăsat barbă.*

A mizat pe Bear din Bisley pentru intervenție. E un bar vechi și încântător, care ne amintește amândurora de vremurile bune din tinerețe, dar nu e

convenabil pentru noi. Va trebui să împărțim un taxi scump mai încolo și Alan va trebui să-și ia mașina a doua zi. Însă în curând se mută în localitate și vrea să verifice oferta de bere, iar eu am fost foarte fericit să mă plimb până aici după o zi la spital și după ce am asamblat o bucătărie.

Hannah Harrington locuiește la doar câteva case de aici. Am dat nas în nas cu ea în Stroud, acum câțiva ani, într-un magazin de mâncare sănătoasă, dintre toate locurile posibile. Cumpăram ceva nu foarte sănătos, chipsuri din banane, dar ea avea brațele pline cu tărâțe de ovăz și tot felul de alte chestii care au devenit curios de indispensabile clasei de mijloc. Era a patra sau a cincea oară când o vedeam de la moartea lui Alex și, ca întotdeauna, am fost șocat de asemănările izbitoare dintre Hannah la doisprezece ani și Hannah cea matură.

M-am întrebat cât s-ar fi schimbat sora mea, dacă ar fi trăit.

Hannah îmi povestise că ea și soțul ei acceptaseră o ofertă de locuință în Bisley. Dezbătuserăm prețurile caselor și cheltuielile cu zidarii, apoi fiecare o luase pe drumul lui. Tare mi-ar fi plăcut să-mi fi spus că Sarah se mutase în America. Tare mi-ar fi plăcut să-mi fi spus: „Ți-o amintești pe demonica de sorămea? S-a cărat în străinătate cu ani în urmă, așa că tu și Carole nu mai aveți de ce să vă îngrijorați c-o să dați peste ea din nou!”

Alan îmi pune în față o halbă cu bere și se așază.

— Te gândești la doamna? întreabă.

— Da. Oprește-mă!

Îmi aplică pe antebraț o lovitură de karate și spune:

— Oprește-te, Ed! Chiar acum!

Apoi se uită la mine și observ în ochii lui fascinația bolnăvicioasă a celui căsătorit de mult timp.

— La ce te gândești? Era cineva dezbrăcat?

— Nu, zâmbesc eu.

— Atunci, ce?

— Doar lucruri care ar fi putut duce la evitarea situației. Cum mi-aș fi dat seama într-o secundă, doar dacă aș fi știut că s-a mutat în America.

Alan pare gânditor. Ia o înghițitură strașnică din halba cu bere și observ că petele de iaurt se extind și pe pantalonii scurți. Are chiar o pată mare și roz în părul de pe picioare.

— Chiar dacă ți-ai fi dat seama, s-ar putea să nu te fi oprit, zice. Mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de ea aproape la prima vedere.

Îmi aduc aminte primele minute cu Sarah. Cât de deșteaptă și de amuzantă fusese, cât de drăguță. Cum ținusem de gluma cu oaia mult prea mult pentru că-

mi dorisem să continue să vorbească.

— Dar m-am oprit. În momentul în care mi-am dat seama. Și deja eram destul de năuc. Ascultă, cap-sec, te-am rugat să nu mă mai lași să mă gândesc la ea.

— Da, scuze!

A răs.

Oamenii cred că eu sunt ca Alan. Relaxat în propria piele, netulburat de aproape nimic. Genul care e mereu pe punctul de-a râde, chiar și când tocmai a ratat trenul (ceea ce i se întâmplă frecvent) sau și-a pierdut portofelul (idem). Ne-am împrietenit în ziua în care am observat că-și lansa un deget explorator într-una dintre nări, în timpul discursului de bun venit de la școală. Și, în loc să roșească, mi-a zâmbit larg și a continuat. Mai târziu m-a provocat la un joc stupid și nu s-a supărat câtuși de puțin când l-am umilit.

N-am dezbătut problema prieteniei noastre, pentru că eram prea ocupați să lovim mingile de fotbal și să ne prefacem că nu observăm fetele, însă am devenit cei mai buni prieteni. Aliați când venea vorba de prostii și mereu în încurcătură. Odată chiar am fost suspendați de la școală, pentru că am născocit o substanță asemănătoare cu voma și am aruncat-o de la fereastra toaletei peste profesorii rebeli care fumau, cei care purtau jachete de piele și nu se tundeau suficient de des. Am crezut că mă omoară mama, dar, când ne-am urcat în mașină, a început să râdă. Pe vremea aia râdea des. „Sunteți doar niște băieți”, a spus.

După treizeci de ani, probabil că amândoi părem neschimbați.

Doar că eu nu mai sunt ca Alan. Băiatul ăla copilăros, Eddie, cel fără neliniști, s-a pierdut cu siguranță când și-a găsit prima dată mama inconștientă, murdară de vomă și înconjurată de tuburi de pastile. Și, dacă nu s-a pierdut atunci, trebuie să fi dispărut cu totul poate a doua sau a treia oară, când am găsit-o în baie cu venele proaspăt tăiate, din care se scurgeau șiroaie roșii în apă. Dacă primele două, trei încercări nu m-au terminat, a patra ar fi reușit. După ani în care a fost externată de la spitalul de psihiatrie, la mult timp după ce se terminase cu excursiile cu ambulanța, cu legea sănătății mintale și cu nopțile târzii, când umblam să schimb bani pe lângă distribuitorul care aproviziona spitalul cu băuturi.

Să nu fiu înțeles greșit: ultimii douăzeci de ani nu au fost într-un totu rai, nici vorbă. Am mulți prieteni, o viață socială decentă (pentru un fermier care trăiește ca un pustnic) și am avut chiar iubite. Am o meserie care-mi place, locuiesc într-un loc superb și, când trebuie să plec, am o mătușă foarte răbdătoare care vine și stă cu mama.

Dar apoi am cunoscut-o pe Sarah și mi-am amintit cum poate fi viața.

Seninătatea, relaxarea, râsul. Viața cântată în gama majoră.

M-am întrebat adesea dacă nu cumva i-am prezentat o versiune contrafăcută a lui Eddie David pe parcursul săptămânii aceleia. O versiune mai fericită, mai liberă. Însă nu cred că asta s-a întâmplat. Cred că doar a apucat să vadă o versiune a mea de mult uitată, o versiune pe care doar ea putea s-o readucă la viață.

— E greu, Ed, a oftat Alan, aplecându-se înainte să-și curețe pata de iaurt de pe picior. Îmi pare rău!

Sigur pe mine, îi spun că o să depășesc momentul.

Iau o înghițitură de bere și mă așez comod în scaun, gata să discut despre problemele pe care le are Lily la școală sau despre veștile uluitoare legate de prietenul nostru Tim, încornorat de soția însărcinată.

Însă Alan n-a terminat cu mine.

— Ești sigur? întreabă. Iartă-mă, Ed, dar nu arăți ca și cum ai depăși momentul. Arăți ca naiba.

Mă prinde descoperit.

— Da, sunt sigur, răspund, deși sună mai mult ca o întrebare decât ca o afirmație. Dar, în orice caz, am de ales? Dacă aș fi cu Sarah, mama ar fi distrusă. La propriu.

Alan se înfioară.

— Știu. Nu te contrazic. Dar nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat dacă ești sigur că depășești momentul.

Mă fixează cu privirea și o simt. Chiar sub piele. De ani și ani, împinge cu disperare să iasă, fiind ținută sub control doar de straturile subțiri ale pielii.

— Nu, răspund după o pauză. Nu sunt sigur.

Încuviințează. El știe.

— Sunt pe marginea prăpastiei. Sunt pe marginea prăpastiei și nu știu ce dracu' să fac.

Îmi mișc halba în cercuri, luptându-mă cu fierbințeala care vrea să-mi inunde ochii.

— Nu pot să dorm. Nu pot să mă concentrez. Nu pot decât să mă gândesc la Sarah. Pur și simplu mă simt... disperat, știind că am distrus orice fel de posibilitate. Și, de când m-am întors din LA, simt că mi-e imposibil să mai am grijă de mama. Mă tot trezesc gândindu-mă: *Nu pot să mai fac asta*. Dar n-am de ales, Alan, pentru că ce naiba se presupune c-ar trebui să fac, dacă eu pur și simplu mă enervez și plec deodată? Eu... La dracu'!

— La dracu'! aprobă repede Alan.

Nu mai am încredere în mine să vorbesc.

Alan ia o gură de bere.

— Mă întreb câteodată dacă n-ai nevoie de mai mult ajutor în situația cu mama ta. Gia îmi povestea de nu știu ce prietenă care are grijă de soțul ei de cincisprezece ani. O poveste îngrozitoare – a căzut de pe bicicletă și acum e complet paralizat... în orice caz, femeia asta a avut o cădere nervoasă luna trecută. Pur și simplu s-a blocat. N-a mai putut rezista niciun minut. Și nu din cauză că nu-l mai iubește. Îl adoră.

Face o pauză, apoi ia încă o înghițitură de bere.

— M-a făcut să mă gândesc la tine, prietene. Adică probabil că așa te consumi foarte mult.

Scot un sunet neutru pentru că nu vreau să discut despre asta. Gemma a fost ultima care a încercat să-mi spună că în cele din urmă mă voi duce la fund, dacă nu o să găesc o cale să am mai multă libertate. Am ales s-o iau ca pe o critică la adresa mamei și ne-am certat. Însă, în adâncul meu, eu știam că se poate să aibă dreptate.

— Totuși, nu există nimeni care să facă ce fac eu, zic. Nu e ca și cum are nevoie de cineva care să o spele sau să-i facă mâncare, pur și simplu are nevoie de o persoană la capătul celălalt al firului în care să aibă încredere. Sau care să treacă pe la ea dacă se simte copleșită. O scot la cumpărături, aranjez lucrurile, vorbesc cu ea. Sunt prietenul ei, nu îngrijitorul ei.

Alan încuviințează, dar nu cred că vede lucrurile astfel.

— Doar gândește-te, spune. Dar în ceea ce-o privește pe Sarah... Ai făcut ce trebuia, Ed. Ai făcut *singurul* lucru posibil.

— Hmmm...

— Gândește-te la Romeo și Julieta. Sau Tony și Maria.

De obicei pasiunea lui Alan pentru musicaluri mă încântă, dar în seara asta n-am chef de *West Side Story*.

— Știau că e greșit să fie împreună, continuă el, dar au făcut-o oricum și au murit. Tu ai fost mult mai deștept. Tu ai rezistat, ceea ce necesită și mai mult curaj.

— Asta e bine de știut, Alan. Mulțumesc! Dar adevărata problemă e că nu trebuie s-o mai iubesc și nu știu cum.

Alan pare gânditor.

— M-am întrebat adesea cum funcționează asta. Să te obligi singur să nu mai iubești pe cineva, zice. Ce *faci* de fapt? De ce n-a publicat Haynes un manual despre asta?

Părul ca o căpiță de fân îi atârnă excesiv în părțile laterale ale capului în timp ce meditează asupra întrebării. Alan n-a fost nevoit niciodată să nu mai iubească pe cineva. El și Gia sunt căsătoriți de nouă ani, dar sunt împreună de nouăsprezece ani. Înainte de ea au mai fost doar Shelley, căreia Alan (plin de remușcări) i-a frânt inima, și alte câteva fete de la școală cu care încerca mai mult să-și satisfacă pofta continuă de sex.

Cum *faci* să nu mai iubești pe cineva? Iubirea pentru Sarah n-a fost doar o versiune a ceva care deja exista în mine; a fost ceva construit de la zero, ceva care a crescut. Când ne-am luat la revedere, era la fel de tangibilă ca ea.

Cum fac să oucid? Chiar dacă las timpul s-o distrugă, tot ar mai rămâne fragmente împrăștiate peste tot în mine. Dezlănțuirea neașteptată a râsului, părul ei răsfirat ca un evantai pe pernă. Behăitul unei oi, Mouse între degetele ei subțiri.

— N-am idee cum faci să nu mai iubești pe cineva, spun în cele din urmă.

Alan mă privește din nou.

— Bănuiesc că doar stai și aștepti să... nu știu. Să mai scadă din intensitate? Însă acum mă simt ca o oală sub presiune.

— Poate de asta atâția poeți au scris despre inimile frânte. Îi ajuta să se descarce. Ca atunci când pierzi sânge¹⁴. Eliberare rapidă de sentimentele copleșitoare.

— Corect, oftez. „Eliberare rapidă” sună bine. Ușurare.

Se lasă tăcerea, apoi se aude o sforăitură și amândoi începem să râdem.

— Dacă vrei să te retragi singur acasă pentru puțină eliberare rapidă, nu mă supăr, spune Alan.

Se ridică și se duce la bar. Mă uit la gleznelor lui și zâmbesc. Alan are o constituție normală, însă gleznelor sunt atât de subțiri, încât poți să le cuprinzi cu mâna. Se supără foarte tare când fac asta.

Frigiderul cu sticle cu vin bâzâie. Într-o bucătărie din depărtare, cineva curăță zgomotos farfuriile.

Mă uit la ceas: 20: 40. Mă întreb ce mănâncă Sarah la prânz și nu mai suport.

Alan se întoarce cu halbele de bere și se așază iar. Își freacă bucuros mâinile, gândindu-se la friptura pe care tocmai a comandat-o, și vreau mai mult decât oricând să fiu în pielea lui în momentul de față. Vreau să fiu Alan Glover, să miros vag a iaurt, să am o viață stabilă și să fiu responsabil doar pentru fericirea fetiței.

— Mă duc până la toaletă, îi spun.

În drum spre masă, observ că un cuplu a ocupat masa din colț. Sunt îmbrăcați

în negru și pot să-mi dau seama imediat că e ceva în neregulă cu ei. Nu vorbesc, deși femeia se agață de bărbat, de parcă ar fi în mijlocul unui vânt puternic.

În același timp, observ că plânge. Îmi dau seama că mi-e cunoscută, încetinesc pasul ca s-o pot vedea mai bine și după câteva secunde o recunosc pe Hannah Harrington. Sora lui Sarah. La nici doi metri de mine, ghemuită lângă un bărbat care presupun că e soțul ei. E roșie la față, desfigurată de tristețe, dar nu pot s-o văd pe ea. O umbră a lui Sarah. Exact cum era când am părăsit-o pe plajă – șocată, nefericită, redusă la tăcere.

Hannah nu mă observă și merg încet spre masa mea. Îi povestesc lui Alan despre mașinile mortuare pe care le-am văzut îndreptându-se spre localitatea lui Sarah mai devreme. Apoi, pentru că simt un gol în stomac, izbucnesc și-i spun că, dacă Hannah plânge, trebuie să fie cineva foarte apropiat din familia ei.

— Poate Sarah s-a întors pentru înmormântare, șoptesc, iar vocea mea tinde puțin cam mult spre nebunie. Poate e la doar câțiva kilometri de aici, Alan!

Alan pare alarmat.

— N-o căuta! zice în sfârșit.

Ne vin fripturile și, în cele din urmă, o mănâncă și pe a mea.

Un pic mai târziu mă ridic să mai cumpăr un rând de beri și observ că Hannah și soțul ei au plecat. Mă întreb încontinuu cine a murit. O clipă groaznică iau în considerare chiar posibilitatea ca Sarah însăși să fi murit.

E illogic, bineînțeles, dar, pe măsură ce timpul trece, mă chinui să nu mă mai gândesc la asta. Se potrivește prea lesne cu acele gânduri sâcâitoare pe care le-am avut când m-am întors din LA. Cu vocea care mă întreabă dacă aș mai crede că am făcut ce trebuia, în caz că Sarah ar muri.

Mă îmbăt rușinos de tare și, la un moment dat, lovesc cu pumnul în masă, ca reacție la lipsa generală de speranță.

Nu sunt genul de bărbat care să dea cu pumnul în masă. Când Alan spune că se gândește să vină la mine să bem whisky și să ne uităm la Jocurile Olimpice, nu-l contrazic. Dacă aș fi el, nici eu nu sunt convins că m-aș lăsa să fac ce vreau.

Dragă Tu.

Gata! Trebuie să renunț la Sarah. Nu doar să-mi spun să fac asta și apoi să-mi petrec tot timpul gândindu-mă la ea – trebuie să opresc gândurile de îndată ce încep. Nu doar că sunt inutile, sunt și periculoase. Odată ce ies pe poartă, se răspândesc mai repede decât un virus și-mi dau seama că mi-e aproape imposibil să le controlez. Iar când mă uit la mama, văd cât de departe m-ar fi împins.

Deci asta este, Hedgehog. E timpul să pun în practică acea putere de a alege

despre care îmi tot place să vorbesc.

Îți mulțumesc că-mi ești martoră. Ca întotdeauna.

Eu x

Recitesc scrisoarea înainte să iau un plic, ca și cum aş încerca să mă mai agăț de Sarah câteva momente. Soarele de dimineață se reflectă abrupt prin fereastră, de-a lungul pădurii de mărunțișuri de pe terasa mea: cataloage prăfuite, facturi, o ruletă, o mulțime de pixuri și bucăți de lemn, cești cu ceai rece. Printre aceste obstacole, un deget subțire de lumină se strecoară pe dreptunghiul de hârtie violet pe care tocmai am scris.

Lumina cade pe scrisoare și aproape că se prelinge pe cuvinte, pe măsură ce copacii se unduiesc afară. Apoi trece un nor, o înhață, iar scrisoarea zace din nou în lumina cenușie a dimineții.

Scot un plic violet, exact când un scârțâit de la etaj anunță trezirea lui Alan. O voce stinsă:

— Ed? O, Ed!

A adormit pe canapea, în timp ce-i scria Giei despre starea mea mintală. *Trebuie să stai cu ochii pe el*, îi scrisese înainte să-l ia somnul. Am terminat eu mesajul și i l-am trimis ca să nu-și facă griji. *S-a pierdut cu totul la bar*, i-am explicat. *Mai bine rămân la el*. Gia este extraordinar de tolerantă în ceea ce ne privește pe noi doi.

Alan a sforăit din când în când. Echipa britanică a câștigat proba la săriturile sincron în apă. Am stat pe canapea, încercând să nu mă gândesc la Sarah.

Deasupra capului meu se aud doar sunetele mahmurelii. Alan o să dea buzna în bucătărie acum, ca un urs înfometat, adulmecând lucruri gustoase, în care poate să-și bage gheara. O să vrea o cană mare de ceai, cel puțin patru felii de pâine prăjită și apoi să-l duc cu mașina la muncă. Probabil și niște haine pentru că ale lui sunt pătate de iaurt cu căpșune.

O să-i ofer cu plăcere toate lucrurile astea, pentru că e un prieten adevărat. Știa că aveam nevoie de el aseară. Știa c-o să mă simt oribil în legătură cu Sarah și mai știa, cumva, că nu mi-e bine nici în relația cu mama. Pot măcar să-i prăjesc niște pâine.

Mă întorc la scrisoare, o strecor în plicul violet și scriu pe partea din față numele lui Alex. Traversez în tăcere camera – ca să nu mă audă Alan – până la sertarele de sub masa de lucru. Îl deschid pe cel pe care scrie DĂLȚI.

Înăuntru e o mare catifelată de hârtie violet. O comoară ascunsă și tristă; secretul meu întunecat. Sertarul se umple din nou; unele scrisori din spate sunt în pericol să cadă în sertarul de dedesubt, unde chiar sunt depozitate dălți. Le

strecor cu grijă mai în față. E o prostie, desigur, dar urăsc gândul că s-ar putea pierde vreuna. Sau că s-ar putea îndoii, motoli sau deteriora în vreun fel.

Le privesc și inspir încet.

Nu scriu tot timpul – poate o dată la două săptămâni, mai rar dacă sunt foarte ocupat –, dar ăsta tot e al treilea sertar pe care l-am umplut în ultimele două decenii. Îmi strecor mâna printre ele, blând și rușinat. *Ce e în neregulă cu el?* îmi imaginez că spun oamenii. *Încă se gândește la fata aia moartă? Ar trebui să ceară ajutor.*

O doamnă pe nume Jeanne Burrows, consilier în caz de deces, a fost cea care mi-a sugerat să-i scriu surorii mele moarte. Nu suportam gândul că n-o să mai vorbesc niciodată cu ea; îmi crea o stare de amețală și de panică. *Scrie-i o scrisoare*, a sugerat Jeanne. *Povestește-i cum te simți, cât de mult îți lipsește. Spune-i lucrurile pe care i le-ai fi zis, dacă ai fi știut ce avea să urmeze.*

În orele lungi petrecute între drumurile la Curtea Coroanei, spitalul de psihiatrie și casa goală a copilăriei, găseam alinare prin aceste scrisori. Aveam prieteni, desigur, aveam chiar și o iubită nouă în Birmingham, unde tocmai terminasem primul an de facultate. Sora mamei, Margaret, mă suna zilnic și tata a venit tocmai din Cumbria să ajute la organizarea înmormântării fiicei lui. Dar nimeni nu știa de fapt cum să se comporte cu mine, nimeni nu știa ce să spună. Toți prietenii mei erau bine intenționați, dar inutili, iar prietena mea a evadat de cum a putut. Tata își reprima propria suferință, petrecându-și cea mai mare parte din timp la telefon cu soția lui.

Am scris prima scrisoare în camera goală din căminul studentesc, în ziua în care m-am dus să-mi strâng lucrurile. Mama era tratată într-o unitate securizată la vremea aceea. Nu exista nicio șansă să mă întorc la facultate pentru al doilea an.

După ce am scris scrisoarea, am dormit. Am dormit toată noaptea și, chiar dacă am plâns când am văzut plicul violet de dimineață, m-am simțit mai puțin... încărcat. Ca și cum aș fi făcut o gaură mică, pe unde să se elibereze presiunea. În noaptea aceea, când am despachetat în Gloucestershire, am scris o altă scrisoare de atunci și nu m-am oprit niciodată.

Mi-am făcut programare s-o văd pe Jeanne peste câteva zile. Încă profesează în casa de pe Rodborough Avenue. Vocea i-a rămas neschimbată și nu numai că și-a amintit de mine, ci mi-a spus și că e *încântată* să mă audă. I-am explicat că vreau s-o văd din cauza relației mele cu Sarah Harrington, care a redeschis „râni mai vechi”, dar nu știu dacă e exact asta. Pur și simplu simt – am simțit de când m-am întors – că totul e greșit. Ca și cum m-aș fi întors la viața greșită, la patul

greșit, la pantofii greșiți.

Cu adevărat alarmantă e senzația că, fără să-mi dau seama pe deplin, totul a fost greșit aproape douăzeci de ani.

Mă întorc și mă uit la atelier, casa mea protectoare, refugiul meu. Locul în care am dat cu ciocanul și am tăiat lemne printre momente de furie și disperare. Am băut sute de mii de cești cu ceai, am cântat în același timp cu radioul, am scos o grămadă de așchii, am avut relații sexuale ciudate la beție. Nu știu ce m-aș fi făcut, dacă n-aș fi avut asta.

Și, de fapt, mamei trebuie să-i mulțumesc. Tata, a cărui vină a fost în primul rând că devenisem fascinat de lemn, s-a opus vehement ideii ca eu să-mi fac din asta o meserie. În cei zece ani dintre fuga lui cu Victoria Shitface (ăsta e numele inventat de Alan pe vremea aceea; nu și-a pierdut niciodată popularitatea cu adevărat) și moartea lui Alex, tata a continuat să se bage în viața și în hotărârile mele, ca și cum ar fi stat în continuare în capul mesei. A înnebunit când i-am zis că mă gândesc serios să urmez un curs elementar de tâmplărie, în loc de cel pentru nivelul A.

— Ai cap de academician! a țipat în telefon. Să nu îndrăznești să te irosești! O să-ți distrugi ocaziile de a face carieră!

Pe vremea aceea, mama încă era capabilă să intre într-un conflict.

— Și ce dacă nu vrea să fie un contabil amărât? spusese, luându-mi telefonul din mână.

Îi tremura glasul de furie.

— Ai văzut vreodată ce face, Neil? Probabil că nu, având în vedere cât de rar treci pe aici. Dar dă-mi voie să-ți spun că fiul nostru are un talent excepțional. Așa că *lasă-l în pace!*

Mi-a cumpărat prima rindea Stanley numărul 7, veche și de calitate. O mai folosesc și astăzi. Și când mă gândesc la ce am, întotdeauna îi sunt recunoscător mamei.

— *Bonjour!* spune Alan.

Vocea lui e puțin răgușită. Stă în capul scărilor, în chiloți și cu o șosetă.

— Eddie, am nevoie de ceai, pâine prăjită și un drum cu mașina. Poți să mă ajuți?

Peste o oră ne oprim acasă la el, chiar în cea mai înaltă regiune din Stroud. Las motorul pornit, cât fuge înăuntru să găsească o ținută potrivită pentru muncă (a refuzat hotărât tot ce dețin), și privesc în gol spre cimitirul vechi care se prăbușește sub mine, o tablă de șah compusă din pierdere și iubire. Nu e nimeni acolo, doar o mătă care se strecoară cu grijă printr-un șir de pietre funerare

britanice.

Zâmbesc. Tipic din partea unei pisici. De ce să mergi respectuos pe iarbă, când poți să mergi fără pic de respect pe mormântul unui om?

Undeva se aude clopotul unei biserici – trebuie să fie ora nouă – și deodată îmi amintesc de procesiunea funerară de ieri. Mașina mortuară, lustruită, silențioasă și tulburătoare în toate felurile posibile. Expresia atentă de pe fața șoferului, cascada de flori de câmp revărsată peste sicriu, frică amețitoare care te-apucă ori de câte ori îți aduci aminte că omul nu e nemuritor. Îmi încrucișez brațele pe piept și dintr-odată mi se face greață.

Cine a murit? Cine e?

Dar țin minte promisiunea pe care i-am făcut-o surorii mele acum doar nouăzeci de minute. Niciun gând în plus despre Sarah. Nici acum, nici altă dată. Trag un paravan peste partea aceea a minții și mă forțez, în schimb, să-mi plănuiesc ziua de astăzi. Numărul unu: un sandwich cu bacon de la cafeneaua Aston Down de la șosea.

— Mi-au! strig spre pisică, dar e prea ocupată să pună la cale uciderea unui biet chițcan.

Șase săptămâni mai târziu

A venit toamna. O simt în aer, aspră, necizelată și – mereu am crezut – ciudat de împăciuitoare. De parcă se jenează puțin să demoleze visurile amețitoare ale verii și să facă loc altei corvezi nemiloase.

Deși mie, personal, niciodată nu mi-a displicut iarna. În valea asta există ceva extraordinar, parcă de pe altă lume, când înghețul pătrunde adânc în pământ, iar copacii aruncă umbre lungi peste solul dezgolit.

Îmi plac priveliștea fumului care iese încolăcit dintr-un horn singuratic și scânteierea luminoasă, ca de basm, într-o fereastră îndepărtată, îmi place cum prietenii mei se invită singuri la mine, ca să stea în fața focului și să mănânce tocănița consistentă, pe care ei cred că o gătesc tot timpul doar pentru că locuiesc la un atelier în zona rurală.

Straniu, și mama pare puțin mai fericită iarna. Bănuiesc că e mai acceptabil să stai în casă când temperaturile scad. Vara e tensionată pentru că se așteaptă să se intensifice socializarea și activitățile în aer liber. Pe când iarna, existența ei infimă necesită puține justificări sau apărare.

Însă astăzi e doar septembrie, iar eu sunt tot în pantaloni scurți și urc spre pădurea Siccaridge pe coasta dealului, plină de îngrășăminte. Încă nu reușesc să

mă conving să spăl și să curăț de scame pantalonii, pentru că ultima dată i-a purtat Sarah.

Iuțesc puțin pasul. Simt o mică arsură în mușchii gambei când calc apăsat la urcarea pe deal; prea rapid ca piciorul să reușească să se scufunde în stratul de vegetație. Încep să cânt partitura lui Merry Clayton din „Gimme Shelter”. Singurele vietăți aflate la o aruncătură de băț, care mă pot auzi cântând despre viol și crimă sunt păsările, care probabil că deja mă credeau nebun.

Vocea ajunge la ultima parte a melodiei, când Clayton țipă efectiv și izbucnesc în râs. Viața nu e deloc atât de liniștită acum, dar, dacă refuz să mă gândesc la... ei bine, la lucrurile care nu mă ajută, categoric primesc o gură de aer.

Problema este că Jeanne Burrows nu pare să fie de acord cu planul meu de a-mi alunga toate gândurile despre Sarah. Ședința cu ea m-a făcut să mă simt mult mai bine, mult mai puțin singur, și totuși mă sâcâie în fiecare săptămână. Nu mi-am imaginat că poți să sâcâi pe cineva într-un mod profund amabil, blajin și respectuos, însă Jeanne se pare că exact asta face.

Ședința de astăzi a fost, oricum, fără precedent.

Cum am ajuns la capăt pe Rodborough Avenue, unde locuiește Jeanne, am văzut-o pe Hannah Harrington în persoană, care dădea mașina cu spatele pe locul de parcare al lui Jeanne. Se concentra să n-o lovească pe a vreunui vecin, prin urmare nu m-a observat, dar m-am uitat cu atenție la ea. Părea neschimbată de când o văzusem ultima dată: plânsă, obosită, pierdută.

Bineînțeles că m-am întrebat imediat de ce se vede Hannah cu Jeanne și, înainte să-mi dau seama, vechiul motor al fricii a pornit din nou. Dacă a murit unul dintre părinții lui Sarah? Sarah ar fi înnebunită. Mi-a povestit în acele scrisori cât de vinovată se simțise în toți acești ani că a insistat să locuiască la mii de kilometri depărtare. Am decis că era datoria mea s-o ajut.

— Vreau s-o sun pe Sarah Harrington! am anunțat-o pe Jeanne la sosire. Pot să fac asta aici, în prezența ta?

— Intră și ia loc! m-a invitat calmă.

O, minunat! mi-am imaginat că spune. *Și începem!*

În câteva minute mă liniștisem și acceptasem că n-am nicio treabă s-o sun pe Sarah Harrington, dar s-a iscat – inevitabil – o discuție despre ea. Jeanne m-a întrebat din nou dacă alungarea gândurilor despre Sarah mă ajută să renunț la ea.

— Da! am zis încăpățânat, dar apoi am adăugat: Poate.

Și după aceea am recunoscut:

— Nu!

Am vorbit despre procesul de renunțare. I-am spus că m-am săturat, că nu mă

pricep deloc, dar că nu știu ce altceva să fac.

— Vreau doar să fiu fericit, am murmurat. Vreau să fiu liber.

Jeanne a râs când m-am plâns că nu există niciun manual despre cum să nu mai iubești pe cineva. Am recunoscut că asta era de fapt gluma lui Alan. Ea mi-a aruncat o privire neutră și a spus:

— Având în vedere că vorbim despre a ne elibera pe noi înșine, mă întreb cum te simți în relația cu mama ta? Cum te simți când îți imaginezi că ești eliberat de responsabilitățile față de ea?

Am fost atât de șocat, încât a trebuit s-o rog să repete.

— Cum te simți la ideea că s-ar reduce povara pe care o duci? Așa ai descris-o săptămâna trecută. Lasă-mă să verific... a zis pe un ton prietenos.

Și-a examinat notițele.

— O „povară de coșmar”, așa ai spus.

Fața mi s-a încălzit deodată. Am apucat un fir ieșit din canapea, incapabil să mă uit în ochii ei. Cum îndrăznește să aducă vorba despre asta?

— Eddie, vreau să-ți reamintesc că nu e nicio rușine – absolut niciuna – să recunoști că ți-e greu. Îngrijitorii din familie pot simți o dragoste extraordinară și loialitate față de rudele lor, dar trec și prin resentimente, disperare, singurătate și o gamă variată de alte emoții de care n-ar vrea ca pacientul să afle. Uneori ajung într-un punct în care trebuie să ia o pauză. Sau să regândească total înțelegerea privind îngrijirea persoanei respective.

M-am uitat în podea. *Încetează!* am vrut să strig. *Cea despre care vorbești este mama mea!* Doar că nu mi-a ieșit niciun cuvânt din gură.

— La ce te gândești? m-a întrebat Jeanne.

Nu mă enervez foarte des – am învățat să fiu calm, pentru binele mamei dar brusc eram furios. Mult prea supărat ca să apreciez ce încerca să facă pentru mine. Să fiu recunoscător că așteptase săptămâni înainte să aducă vorba. Voiam să apuc vaza cu gura-leului de culoarea piersicilor de pe șemineu și s-o izbesc de perete.

— Habar n-ai! i-am spus unui consilier cu treizeci și șapte de ani de experiență.

Dacă a fost șocată, a reușit să disimuleze.

— Cum îndrăznești? am continuat, ridicând vocea. Cum îndrăznești să sugerezi să plec pur și simplu și s-o părăsesc? Mama a încercat să se sinucidă de patru ori! Bucătăria ei arată ca farmacia unui spital, la naiba! E cea mai vulnerabilă persoană pe care o cunosc, Jeanne, și e *mama mea*. Tu ai o mamă? Îți pasă de ea?

Mi-a luat aproape jumătate de oră să-mi cer iertare și să mă calmez. Jeanne a pus întrebări amabile și pline de respect, iar eu am răspuns scurt și monosilabic, dar ea a continuat. M-a bătut la cap cu acele întrebări enervant de inteligente și am ajuns din ce în ce mai aproape de recunoașterea faptului că sunt pe punctul de a intra într-o criză în relația cu mama. Cu viața. M-a bătut la cap să recunosc plin de ură că s-ar putea ca propria mea suferință să mă fi oprit să acționez mai devreme.

Jeanne părea convinsă că Derek m-ar putea ajuta să găesc o soluție.

— E treaba lui, continua să zică. E asistent în comunitatea de psihiatrie, Eddie, și e acolo pentru amândoi.

Și eu continuam să-i explic că nu e nicio șansă s-o las pe mama pe mâna lui Derek. Oricât de minunat era el.

— Sunt singura persoană pe care vrea s-o sune când are nevoie de ajutor, i-am spus. Nu are încredere în nimeni altcineva.

— Nu poți fi sigur.

— Dar sunt! Dacă i-aș spune că nu poate să mă sune – chiar dacă i-aș spune că nu poate să mă sune atât de *des* –, ori nu mi-ar da atenție și ar continua la fel ca înainte, ori ar deveni periculos de bolnavă. Îi cunoști istoricul. Știi că nu sunt doar pesimist.

La finalul ședinței de o oră nu făcusem niciun progres real, dar îi promisesem că o să continui săptămâna viitoare fără nicio ieșire nervoasă.

Jeanne a râs. Mi-a zis că mă descurc chiar foarte bine.

În sfârșit, ajung în vârful dealului, chiar sub fagul pe care am venit să-l verific. (E la câțiva metri de cizma misterioasă.) În iunie, când cutreieram regiunile rurale și aveam gânduri furioase și confuze legate de Sarah, am observat că se usca – doar că acum arăta mult mai rău. Bănuiesc că din cauza unei specii de cărăbuș, căci în coajă nu există urme evidente de agenți patogeni, însă e cu siguranță pierdut. Îmi lipesc mâna de trunchi, întristat să-mi imaginez bestia asta magnifică răpusă de colții unei drujbe.

— Îmi pare rău! spun, pentru că mi se pare greșit să nu zic nimic. Și mulțumesc! Pentru oxigen. Pentru tot.

Verific copacii din împrejurimi (cizma e încă acolo) și apoi cobor dealul, cu mâinile în buzunare. Creierul încearcă să mă atragă în direcția lui Sarah și a vizitei surorii sale la consilierul în caz de deces, dar mă opun. Mă oblig, în schimb, să mă gândesc la copac. Copacul e o problemă pe care știu s-o rezolv. O să sun mâine la Gloucestershire Wildlife Trust să văd dacă au nevoie de ajutor să-l doboare.

Când ajung înapoi la atelier, deja mă simt destul de normal.

Apoi intru și o găsesc pe mama în fața sertarului cu scrisori violet. Sertarul meu secret, cu scrisori violet, despre care nu știe nimeni de pe fața pământului, în afară de Jeanne. Și-mi dau seama că mama citește – citește destul de calmă una dintre scrisorile mele pentru Alex. O ține în mână, cu o expresie urâtă pe față.

Un moment trebuie să mă conving că se întâmplă cu adevărat. Să mă conving că mama mea – mama mea dragă – îmi violează intimitatea la nivelul ăsta. Însă deocamdată întoarce scrisoarea să citească și pe verso și înțeleg că nu există niciun dubiu.

Neîncrederea se amestecă încet cu furia.

— Mamă? spun.

Mâna e încleștată pe tocul ușii ca o menghină.

Dintr-o mișcare ascunde scrisoarea la spate și se întoarce spre mine.

Recitesc în minte mesajul pe care i l-am trimis înainte să plec: *Ies la o plimbare. Ca să știi, îmi las telefonul acasă, pentru puțină liniște. Dar mă întorc în vreo două ore.*

Întotdeauna supraestimez intenționat timpul de care am nevoie ca să fac ceva. Altfel, se panichează.

— Bună, dragule!

Tonul acela din nou; cel pe care-l folosește când întrece măsura. Doar că azi e și mai ridicat.

— Ai fost foarte rapid!

— Ce faci?

— Eu...

Urmează o tăcere adâncă, încărcată de panică, cât își cântărește opțiunile. Totul e neclintit. Chiar și copacii de afară par să se fi oprit, așteptând confirmarea trădării. Dar nu poate. Nu poate să-mi spună adevărul.

— Aud ceva, îmi zice.

Vocea ei e atât de plină de inflexiuni, încât ar putea participa la o emisiune pentru copii.

— Părea un șoarece. Ai avut necazuri cu șoarecii în ultima vreme, Eddie? A fost undeva în apropiere. Tocmai am cotrobăit pe aici... Am deschis câteva sertare. Sper că nu te superi...

Și continuă până când strig – nu, de fapt urlu:

— DE CÂND ÎMI CITEȘTI SCRISORILE?

Urmează o tăcere ca în adâncul mării.

— Am găsit câteva scrisori, chiar înainte să intri pe ușă, zice în cele din urmă. Dar nu le-am citit. Am aruncat o privire peste una și mi-am zis: *O, asta n-are nicio legătură cu mine*, așa că am pus-o la loc, când...

— *Nu mă minți!* De cât timp îmi citești scrisorile?

Își duce mâinile spre față și dă să-și scoată ochelarii, apoi se răzgândește și-i lasă în poziție oblică pe nas, ca balansoarul pentru copii. Mă uit la ea și n-o văd pe mama. Doar furie, o plită imensă încinsă de furie.

— De cât timp îmi citești scrisorile? întreb pentru a treia oară.

Nu cred că i-am vorbit niciodată pe tonul ăsta.

— Și nu minți! adaug. Nu din nou. Serios, mamă, nu mă minți!

Sunt total nepregătit pentru ce urmează. Mă aștept să plângă, să se prăbușească pe podea implorând iertare, când, dintr-odată, se întoarce și aruncă scrisoarea în aer de parcă ar fi un bilet de parcare sau o altă insultă la adresa ei. Hârtia desenează încet un zigzag în drum spre podea.

— Cum m-ai mințit tu pe mine? zice. Spunând că vrei să-ți vezi prietenul, pe Nathan, să faci puțin surfing? Cum m-ai mințit tu că Alan are o „urgență” în ziua în care te-ai întors?

Într-un fel uluitor de voluntar, pune o mână pe masa de lucru, care se întinde până la mijlocul atelierului.

Se uită sălbatic la mine, ca și cum ar căuta trăsăturile propriului fiu pe fața unui criminal în serie.

— Cum ai putut? Cum ai putut să *te culci* cu ea, Eddie? *Cum ai putut să-ți trădezi sora în halul ăsta?*

Probabil mi-a citit scrisorile luni întregi.

Nu e de mirare c-a devenit atât de paranoică și de dependentă de când m-am întors din LA. Și nu e de mirare că a încercat tot ce i-a stat în puteri să mă împiedice să plec, în primul rând. De obicei, când îi spun că plănuiesc o excursie, pare încântată, pentru că-i permite să se convingă singură că încă mai am o viață. De data asta s-a comportat de parcă emigram în Australia.

— Fata aia! adaugă tremurând.

Arată de parcă ar vorbi despre un violator sau un pedofil, nu despre Sarah Harrington. Deși bănuiesc că pentru mama nu există o distincție morală.

— Am vorbit serios în ziua aia! Sper că ea era în mașina mortuară!

— Iisuse *Hristoase*, mamă!

Și mi se taie respirația. Vocea mi-e subțiată de uimire.

— După toate lucrurile prin care ai trecut, le dorești altora aceeași suferință?

Vorbești serios?

Scoate o exclamație de indiferență. Minte-mi aleargă în toate direcțiile și găsește indicii peste tot. De aceea s-a îmbolnăvit din nou. Știa de Sarah de luni întregi.

— Tu ai sunat-o? am întrebat încet. La telefon? Tu i-ai trimis mesajul ăla amenințător? De asta ai vrut să-ți cumperi alt telefon în iunie?

„Am început să primesc apeluri publicitare”, spusese. „Chiar mă stresează, Eddie. Am nevoie de un număr nou”.

— Da, eu am sunat-o. Și nu regret!

Poartă un pulover roz. Culoarea asta face ca toată urâtenia să fie și mai șocantă.

— Și te-ai dus la vechea ei școală? Ai spionat-o pe cărarea de lângă casa părinților când a venit aici în vizită?

— Da!

Aproape că țipă.

— Cineva trebuia să facă ceva. Nu puteam s-o las să te infecteze! Ești tot ce mi-a rămas!

— Cineva trebuia să facă ceva, repetă, când nu reușesc să-i răspund. Iar tu era clar că n-aveai de gând. Mergând așa, la întâmplare, povestindu-i surorii tale cât o *iubești* pe femeia care a ucis-o...

Vocea i se stinge. Șuieră din nou. Nu-i mai ascult cuvintele. Tot ce pot să gândesc este: *Ai idee prin ce-am trecut ca să te protejez de situația asta? Cât de singur am fost? Ai idee ce am sacrificat de dragul sănătății tale mintale?*

La un moment dat, îmi dau seama că nu mai vorbește. Ochii ei sunt mari și sticloși din cauza lacrimilor.

— Cum ai făcut rost de numărul lui Sarah? mă aud întrebând, deși știu răspunsul.

— Cum ai știut că era la școală în ziua aceea? Mi-ai verificat și telefonul?

Confirmă.

— E vina ta, Eddie! Așa că nu te enerva pe mine. A trebuit să intervin, cumva. A trebuit să încerc s-o protejez pe Alex de... de *asta!*

O lacrimă i se prelinge pe obraz, dar vocea rămâne fermă.

— E vina ta! repetă. Tu, care adori să vorbești despre alegere! Ai avut de ales și ai ales-o pe femeia aia! Pe *fata* aia!

Dau din cap, îngrețoșat. Ura ei e puternică și tot atât de plină de furie cum fusese în săptămânile de după moartea lui Alex. A rămas intactă după toți anii ăștia.

— E vina ta! mai repetă încă o dată. Și n-o să-mi cer iertare!

Simt o sfâșiere la nivelul pielii – acele straturi, atât de subțiri și întinse; atâția ani – doar dă-i drumul și se va crea o hemoragie. Ranchiuna, furia, singurătatea, anxietatea, frica – spune-i cum vrei – țâșnesc ca un gheizer, în acel moment știu că nu mai pot continua așa. Am terminat.

Mă sprijin de ușă, epuizat. Apoi îmi aud vocea, pe un ton straniu, ca și cum aș citi prognoza meteo pentru transport maritim.

— Nu, zic inexpresiv.

(*Golful Biscaya: vreme favorabilă.*)

— Nu, mamă, să nu dai vina pe mine! Nu sunt vinovat pentru faptele tale. Nu sunt vinovat pentru cum te simți sau ce gândești. Totul vine din interiorul tău. Nimic nu este al meu. Tu ai ales să-mi citești scrisorile. Tu ai ales s-o hărțuiești pe Sarah. Tu ai ales să transformi ce mi s-a întâmplat în ultimele câteva luni – ceea ce, ca să știi, a fost un iad – într-un fel de trădare capitală. Tu ai făcut toate astea singură. Eu n-am făcut nimic.

Începe să plângă sincer, deși pare în continuare furioasă.

— Nu sunt eu de vină pentru boala ta, mamă. Cum nici Sarah nu e. Am făcut tot ce-am putut pentru tine – chiar tot ce-am putut –, în timp ce tu-mi invadai singura părțică de intimitate care credeam că mi-a mai rămas.

Clatină din cap.

— Da, am cunoscut-o pe Sarah și, da, m-am îndrăgostit. Dar am renunțat la ea în momentul – în *secunda* – în care-am aflat. Și tot ce-am făcut de atunci a fost pentru binele tău. Nu pentru mine, ci pentru *tine*. Și tu încă dai vina pe mine?

Văd cum își chibzuiește răspunsul. Se panichează. Nu pentru c-a ascultat ce-am spus sau s-a gândit la asta, ori (Doamne ferește!) pentru că și-a dat seama că am dreptate; ci pentru că e obișnuită ca eu să cedez până în momentul ăsta și începe să înțeleagă că n-o s-o fac.

În cele din urmă, reacționează așa cum mă așteptam. Se întoarce la rolul de victimă.

— Bine, spune și lacrimile încep să-i șiroiască pe față. Bine, Eddie, e vina mea! E vina mea că am viața asta oribilă și mizerabilă, că sunt prinsă în propria casă, că iau toate medicamentele alea dezgustătoare. E numai vina mea!

Îmi privește chipul, dar nu-mi tresare niciun mușchi.

— Spune-ți ce vrei, Eddie, dar habar n-ai cât de grea e viața mea.

Având în vedere că am grijă de ea de nouăsprezece ani, asta mi se pare destul de nedrept.

Stăm ca doi pioni, față în față pe o tablă de șah. Mama întrerupe prima

contactul vizual, ca să mă facă să mă simt ca un agresor, fără nicio îndoială. Se uită distrusă la masa de lucru, cu lacrimile șiroindu-i și căzând pe scobiturile adânci și pe urmele de fierăstrău.

— Nu mă părăsi, Eddie! zice în cele din urmă. Îmi pare rău pentru ce-am făcut! Pur și simplu sunt devastată de gândul că tu și... ea. M-a distrus!

Închid ochii.

— Nu mă părăsi, Eddie! repetă.

Ocolesc masa și o îmbrățișez. O ființă umană fragilă ca o vrabie, atât de ușor de strivit. O țin în brațe rigid și mă gândesc la fosta mea iubită, Gemma. Acesta e un moment pe care nu l-ar fi putut înțelege niciodată. Momentul în care – chiar după ce mama mă împinsese dincolo de limitele mele – era tot datoria mea s-o consolez și să-i spun că totul va fi bine. Capitulara era inexplicabilă din perspectiva ei. Dar presupun că, asemenea celor mai mulți oameni, n-a trecut niciodată prin experiența de-a fi responsabil pentru starea de bine a altcuiva. Nu și-a pierdut niciodată sora, apoi aproape în întregime mama.

Totuși, acum e altceva. O îmbrățișez pentru că trebuie. Însă în interior peisajul deja s-a schimbat.

Plouă când se urcă în Land Rover s-o conduc acasă. Cerul este înțesat de nori gri, care se înghesuie repede unii în ceilalți ca niște gânduri furioase. Îi cer iertare în tăcere lui Sarah. Oriunde ar fi ea. *Nu-mi doresc să mori*, îi spun. *Îți doresc doar fericire*.

Acasă la mama dau drumul la căldură și-i pregătesc pâine prăjită înainte să se ducă la culcare. Îi dau un somnifer și-o țin de mână până adoarme. N-am trecut niciodată prin experiența de a-mi privi copilul adormind, dar bănuiesc că e o senzație asemănătoare. Întinsă în pat, pare cumva pierdută și calmă în același timp, agățată de mâna mea, ca și cum ar fi o pătură protectoare. Din când în când tresare, iar respirația abia i se aude.

Apoi ies și-l sun pe Derek. Îi las un mesaj în căsuța vocală, prin care îl anunț foarte clar că am ajuns la capătul puterilor și am nevoie de ajutorul lui.

Când mă întorc acasă, mă uit la trei episoade dintr-un serial pe Netflix – extenuat, dar incapabil să adorm – și-mi petrec cea mai mare parte din noapte în grădină, pe bancă, înfodolit în pilotă, având un monolog cu veverița Steve.

Decembrie – trei luni mai târziu

Dragă Tu.

Ei bine, ho, ho, ho! Crăciun al naibii de fericit!

Voi fi recunoscător pentru sfârșitul ăsta de an.

E prima scrisoare pentru tine după mai bine de trei luni. Bănuiesc că am avut multe lucruri la care să meditez. Am încercat să provoc și o schimbare în relația cu mama, fără ca ea să-și dea seama. A fost planul lui Derek: eliberarea lui Eddie pe furiș. El a fost extraordinar, bineînțeles.

A stabilit o întâlnire cu Frances, preotul care o vizitează de ani întregi. A spus că sunt puțini oameni pe plan local care se bucură să-i viziteze pe enoriașii izolați. Derek a propus o prietenie între mama și un voluntar – indiferent de timpul necesar –, pentru ca în final ea să aibă suficientă încredere în el, încât să o ducă la cumpărături sau la programările medicale subite. Să sune și pe altcineva în afară de mine. Să aibă pe cineva care să-i lărgescă orizontul, măcar printr-o crăpătură.

Prin urmare, un tip pe nume Felix o vizitează o dată pe săptămână, împreună cu Frances. Felix e un veteran din Războiul din Golf. Și-a pierdut brațul acolo. Apoi soția l-a părăsit pentru că n-a putut face față situației, iar în 2006 și-a pierdut fiul în Irak. Așa că Felix știe ce înseamnă suferința și pierderea. Și totuși, știi ce, Hedgehog? E atât de vesel! L-am întâlnit doar de două ori, dar pare cel mai optimist tip. Chiar e ceva să-i ascuți pe amândoi – reacția ei la aproape orice este negativă, pe când a lui este imbatabil de pozitivă. Câteodată, când el vorbește, pot să mi-o imaginez pe mama spunându-ți: E nebun complet?

— Mai las-o câteva săptămâni, m-a sfătuit Derek ieri. Cred că nu trece mult fi iese din casă cu el.

Derek a convins-o inclusiv să fi petreacă sărbătorile de Crăciun cu sora ei, ca să am vacanță.

Prin urmare, încet, dar sigur, câștig mai mult spațiu. Un pic mai mult oxigen. Din când în când descopăr frânturi din cel care-am fost înainte de toate astea. Cum am fost de-a lungul săptămânii cu Sarah. Cum am fost când eram tânăr. Și-mi dau o senzație de bine.

Oricum, iată-mă în ziua de Crăciun, în noua cameră de oaspeți a lui Alan. E 5: 45 dimineața, iar Lily s-a trezit deja, lovind cu pumnii în ușa părinților ei. Am luat-o razna și i-am cumpărat o șosetă plină de cadouri. Alan spune că sunt o scârnăvie egoistă și că l-am discreditat.

Totuși, momentan mă uit prin fereastra care încă nu are perdele la cerul de culoarea metalului și mă gândesc la tine. Draga și prețioasa mea Alex.

N-am idee dacă ești acolo. Dacă mi-ai stat alături toți anii ăștia, citind

cuvintele pe care ți le-am scris, sau dacă ai fost doar o vibrație a energiei consumate. Însă, orice ai fost, sper că ai înțeles cât de aprig ai fost iubită și cu câtă disperare ți s-a dus dorul.

Fără tine sau fără scrisorile astea, nu știu dacă aș fi răzbătut. În moarte ai fost la fel ca în viață: bună, plină de culoare, caldă, o prietenă. Te-am simțit prin paginile violete. Ți-am simțit vitalitatea și nebunia, curiozitatea, bunătatea, inocența, drăgălășenia. M-ai ajutat să fac un pas. M-ai ajutat să respir când viața mă sufoca.

Dar a sosit timpul să continui drumul singur, cum spune Jeanne. Să stau pe picioarele mele. Prin urmare, micuța mea Hedgehog, asta e ultima noastră scrisoare.

O să fiu bine. Jeanne e convinsă – de fapt – și eu sunt. Trebuie să fiu. În fiecare zi văd în mama cum arată alternativă.

O să cedez chiar și insistențelor lui Alan de a ieși din nou la întâlniri. Nu vreau cu adevărat, dar accept că trebuie măcar să-mi ofer șansa de a iubi pe altcineva.

Pentru că asta e problema: mama nu se poate schimba, dar eu da. Și o s-o fac. O să trec peste iarnă, o să-mi termin comenzile și o să-mi asum mai multe responsabilități. O să fac un atelier de vară pentru tineri. O să-mi fac contul stupid pe Tinder. O să mă duc și la sală, o să devin mai bun la sculptura în piatră și o să fiu un naș nemaipomenit pentru Lily. Și o să fac toate astea cu zâmbetul pe buze, pentru că oamenii văd în mine o asfel de persoană și așa vreau să fiu din nou.

Asta e promisiunea mea, Hedgehog. Față de tine și față de mine.

Nu te voi uita niciodată, Alex Hayley Wallace. Nici măcar o zi. Te voi iubi până la sfârșitul vieții. Întotdeauna o să-mi fie dor de tine și întotdeauna o să rămân fratele tău mai mare.

Îți mulțumesc că ai fost acolo. În viață și în moarte.

Mulțumesc și la revedere, draga mea Hedgehog!

Eu xxxxxxxxxxxx

Început de martie – trei luni mai târziu

În ziua în care viața mea se schimbă pentru totdeauna, mă pregătesc pentru prima mea întâlnire de pe Tinder. Mă simt stupid de agitat. (Nu mă ajută faptul că Alan îmi scrie oră de oră să verifice dacă nu cumva mă răzgândesc.) o cheamă

Heather, are păr frumos și pare deșteaptă și amuzantă. Dar tot nu vreau să mă duc. M-am trezit întrebându-mă dacă n-aș putea să-mi bat cu ciocanul un cui în mână, drept scuză să-mi petrec toată după-amiaza la Urgențe.

N-am recunoscut asta față de Alan.

De asemenea, mama împlinește șaiszeci de ani și am invitat-o să luăm prânzul împreună în Stroud. Suntem la Withy's Yard. Aici s-a simțit mereu în siguranță – poate pentru că e ascuns pe o alee din piatră veche, aproape invizibilă –, iar azi e și foarte vorbăreată. Felix a scos-o ieri la cumpărături și se pricepe la asta mai bine decât mine. Singurul lui defect e că nu poate să care la fel de multe pungi pentru că are un singur braț.

Cu toată sinceritatea, o ascult doar pe jumătate, pentru că sunt prea ocupat să-mi imaginez tăcerile teribile din seara asta și râsetele ciudate și ascuțite. Prin urmare, îmi ia o vreme să-mi dau seama că mama tace.

Ridic privirea. A înțepenit și are ochii ațintiți spre partea dreaptă; lingura de supă plutește la câțiva centimetri de castron. Îi urmăresc privirea.

La început nu-i recunosc. Par doar doi oameni între două vârste, care mănâncă salată. Ea poartă un tricou în carouri și vorbește la telefon. El e îmbrăcat cu o jachetă din velur și se uită la ea. Asemenea mamei, amândoi par să se fi oprit din mâncat. Am un sentiment vag că-i recunosc, uitându-mă la profilul bărbatului, dar nimic mai mult.

Însă îi arunc o privire mamei și-mi dau seama imediat cine sunt. Singurii oameni care ar putea avea un asemenea efect asupra ei. A scăpat în supă acum; mânerul dispare încet precum pupa unei nave care se scufundă.

Întorc privirea spre părinții lui Sarah Harrington. Îi recunosc. Bineînțeles că da. Veneau tot timpul s-o ia pe Alex la joacă sau s-o lase pe micuța Hannah la noi după-amiaza. Îmi amintesc că erau prietenoși. Atât de prietenoși, încât uneori voiam să mă duc și eu să mă joc în Frampton Mansell. Păreau atât de uniți; o familie model, pe când a mea era compusă dintr-un tată aflat la sute de kilometri depărtare, cu un copil pe cale să se nască și o mamă schilodită de amărăciune și depresie.

Mi-au trecut prin minte două gânduri diferite: Primul – ce să fac cu mama? Nu poate sta la două mese de Michael și Patsy Harrington. Și al doilea – dacă n-a murit unul dintre ei anul trecut, atunci *cine a fost*.

O aud deslușit pe Patsy spunând:

— Venim acum.

Și se ridică amândoi și pleacă. Nu se opresc nici măcar să-și aranjeze scaunele sau să-și ceară scuze față de doamna de la teigheaua cu cafea. Mama lui Sarah își

trage haina pe ea, în timp ce merge grăbită pe aleea care dă în High Street. Câteva momente eu și mama rămânem neclintiți, tăcuți în mijlocul vacarmului creat de conversații și de clinchetul tacâmurilor. Abia când expresorul începe să scrâșnească, ne privim unul pe altul.

Până la urmă, ne ducem la magazinul cu produse de fermă de pe Cirencester Road să luăm niște supă gustoasă, pe care s-o mâncăm acasă la mama. După ce au plecat soții Harrington, a spus că prânzul de ziua ei a fost distrus și că nu vrea să mai mănânce.

Discuția despre ei s-a limitat la:

Eu:

— Ești bine?

Mama:

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

N-am insistat. Însă nu pot să mă gândesc la altceva. *Părinții lui Sarah*. Oamenii care au făcut-o. Unde au plecat? Ce era în neregulă? Păreau să nu fi primit vești bune la telefon.

Sarah seamănă cu mama ei. Deși, de fapt, seamănă și cu tatăl ei. Aș fi putut să-i privesc ore în șir, identificând mici detalii de-ale ei.

Ne întoarcem la mama și încălzesc supa, pun niște pâine cu maia aromată sub grătar, dar știu că n-o să mănânce. Pare supărată pe mine, deși nu știu sigur de ce. Trebuia să mă duc și să le împart pumni părinților lui Sarah pentru că au adus-o pe lume? Stau în bucătăria mamei și mă simt golit și tulburat, întrebându-mă din nou cine a murit anul trecut în august. La capătul grădinii, sub prun, există o mică întindere aurie unde rostopasca a crescut curajoasă printre peticele de iarbă. Îmi amintesc acele flori de câmp de pe sicriu și trebuie să am o discuție foarte severă cu mine însumi referitoare la direcția spre care mi se îndreaptă gândurile.

Așa cum am intuit, mama nu vrea să mănânce.

— Mi-au stricat ziua! repetă. Acum nu mai am poftă de mâncare.

— Bine, zic. Eu o să mănânc. Poți să-ți încălzești supa din nou, dacă vrei mai târziu.

— O să fac intoxicație! Nu poți s-o reîncălzești de două ori!

Sunt pe cale să spun: „Mamă, e supă de roșiii”. Dar renunț. E inutil.

Prin urmare, o singură lingură se izbește cu un clinchet de bolul din porțelan. Îmi mănânc supa în care înmoui bucăți mari de pâine cu maia și unt. Termin, spăl vasele, îi ofer mamei cadoul pe care spune c-o să-l deschidă mai târziu și în cele din urmă îmi aduce haina.

— Pot să mai stau să vorbim, dacă vrei, îi zic.

Mama e pitită în colțul canapelei, ca o pisică.

— Sunt bine, spune formal. Îți mulțumesc c-ai venit!

Mă duc spre ea și-o sărut.

— Pa, mamă! La mulți ani!

Mă opresc lângă ușă.

— Te iubesc!

Sunt în fața ușii când mă strigă:

— Eddie?

— Da?

Mă întorc și acesta e momentul care va schimba totul, deși încă nu știu asta.

— Trebuie să știi ceva, îmi zice.

Nu mă privește în ochi.

Mă așez precaut pe fotoliul din partea cealaltă. Zăresc peste umărul ei o fotografie cu Alex în leagăn, la puțin timp după ce a început școala primară. Țipă de fericire, zburdând spre fotograf. E în extaz total. În decursul anilor m-am întrebat dacă nu cumva mama a rămas însărcinată intenționat, ca să-l țină pe tata lângă ea – relația cu Victoria Shitface se pare că exista de mult –, dar, ori de câte ori mă uit la fotografia aceasta, îmi amintesc că nu contează. Alex n-a adus altceva decât bucurie în viețile noastre, cu sau fără tata.

— Mi-a stricat ziua când i-am văzut pe soții Harrington, repetă mama după o pauză.

Își roade unghiile.

— Știu, răspund obosit. Mi-ai zis mai devreme.

Se uită în jur, își trece o mână pe marginea mesei, verificând dacă e praf.

— Nu știu cum pot s-o ierte pe fata aia a lor...

Mă ridic, gata de plecare, dar ceva din expresia ei mă face să mă așez la loc pe brațul fotoliului. Știe ceva.

— Mamă, ce voiai să-mi spui?

— Cel puțin Hannah a reacționat cum trebuia, a zis, ignorându-mă. Încă mă vizitează, să știi.

Face o pauză, își încleștează pumnul, apoi își răsfiră degetele.

— Deși adevărul e că n-am mai văzut-o dinainte de Crăciun. Am avut o mică dispută.

— Despre ce?

Mama continuă să se uite oriunde, mai puțin la mine.

— Despre vrăjitoarea aia de soră a ei.

— Sarah?

Mă aplec înainte și o privesc.

— Ce-a zis despre Sarah?

Mama tremură ușor. E foarte încordată și deodată, gândindu-mă la ce-ar putea ascunde, încremenesc.

— Mamă...?

Inima îmi bate cu putere. Trebuie să aibă legătură cu părinții lui Sarah și cu plecarea lor grăbită de la cafenea.

— Mamă, te rog, spune-mi!

Oftează. Își lasă picioarele pe podea și acum stă formal pe canapea, ca și cum ar fi la un interviu. Mâinile sunt atent încrucișate în poală.

— Hannah a trecut pe aici chiar înainte de Crăciun. Mi-a zis că are vești nu tocmai plăcute pentru mine. Ei bine, aici n-a greșit.

Se oprește, de parcă nu și-ar găsi cuvintele, și mi se face greață. Ce s-a întâmplat cu Sarah? *O, Doamne, ce s-a întâmplat cu Sarah?* Mâinile-mi bâjbâie ca păianjenii, deși nu știu ce caută să apuce.

— Ce ți-a spus? întreb.

Ea tace.

— Mamă, e foarte important să-mi spui!

Strânge din dinți, iar tâmplele îi zvâcnesc. Nu-mi aduc aminte ultima oară când am fost atât de agitat. În cele din urmă, zice:

— Sarah s-a întors în Anglia. S-a mutat aici în august, anul trecut.

Sângele îmi inundă fața și mă lipesc cu spatele de fotoliu. Am crezut că o să-mi spună... Am crezut că o să zică...

M-am întrebat, iar și iar, pentru cine a fost acea înmormântare. Viața cui era jelită și omagiată de florile acelea de câmp frumoase. Am făcut tot ce-am putut să alung teoriile paranoice, dar întrebările perfide n-au dispărut niciodată cu totul. *Dacă a murit? Dacă era Sarah în mașina mortuară?*

Sarah este vie și sănătoasă. Este în Anglia.

Îmi ia o vreme să înregistrez toate cuvintele.

— Stai puțin! răspund, ridicându-mă. Zici că s-a mutat înapoi aici? În *Anglia*?

Mama țâșnește de pe canapea cu o energie pe care rar am observat-o. Stă în fața mea, cu corpul mic înțepenit de furie.

— Cum poți să fii atât de încântat? șuieră. Uită-te la fața ta, Eddie! Ce e în neregulă cu tine? Ea...

— Unde e? o întrerup. Unde locuiește Sarah?

Clatină din cap și se duce la fereastră.

— La părinții ei, din câte am înțeles, murmură.

După un moment, se întoarce și se îndreaptă spre canapea, uitându-se la fotografia cu Alex. Bănuiesc că asta mă vizează pe mine. *Privește-o pe sărmana ta surioară.*

— Stă cu părinții ei, și este ca un fel de parazit. Lefteră și... aparent... însărcinată.

Își duce mâna la gură, ca și cum n-ar fi vrut să zică asta. După o pauză, se așază la loc, închide ochii și se cufundă în canapea. Tremură.

— Dacă la vârsta ei încă nu te-ai pus pe picioarele tale, atunci ce speranțe să mai ai?

Mă holbez la ea.

— *Însărcinată?* Sarah e însărcinată?

Simt o durere atât de ascuțită, încât e ca și cum mi-ar fi înfipt un cuțit între coaste.

Mama nu răspunde.

— Mamă!

Încuviințează dintr-o singură mișcare, cu un dezgust vizibil.

— Însărcinată, confirmă.

— Nu! zic.

Deși cuvântul nu se aude pe deplin.

Sarah nu poate să aibă un copil cu alt bărbat. Nu mă mai concentrez asupra mamei, iar capul îmi explodează de durere, o durere în o sută de nuanțe diferite, care se întinde în toate direcțiile. Însă vârtejul se adâncește din nou și o altă senzație iese la iveală: speranța. Este amețitoare viteza cu care simt toate lucrurile astea. Însă speranța rămâne – două secunde, trei, patru, cinci... Nu dispare. *Ar putea fi al meu*, îmi dau seama. *Ar putea fi al meu.*

— S-a întors pentru că i-a murit bunicul, explică mama încordată. Procesiunea funerară pe care am văzut-o era, probabil, pentru el.

Mă simt cumva ușurat că e bunicul ei, dar sunt mult prea șocat ca să am un sentiment de vinovăție la adresa unui astfel de gând. Sarah e însărcinată, iar copilul ar putea fi al meu.

— Ce altceva mai știi? Te rog să-mi spui!

Ia castronul de supă încă plin și-l duce în bucătărie. O urmez ca un câine credincios.

— Mamă!

— Hannah a sunat-o să-i dea veștile proaste, a zis în cele din urmă.

Abia-i aud vocea.

— Se pare că șocul de-a o auzi pe Hannah aproape că a ucis-o. A ieșit în stradă și aproape a călcat-o un camion, fată proastă. Dar...

Lasă jos castronul cu supă și aruncă o privire în jurul bucătăriei ei impecabile.

— De bine, de rău, camionul a virat, așa că a rămas întregă.

Se oprește. E agitată; respiră greu și nu poate sta locului. Nici eu nu pot. Sarah este aici, în Anglia, și e însărcinată. O urmez înapoi la fotoliu, unde respirația i se înrăutățește.

Cu o detașare mecanică, încep să execut cu ea unul dintre exercițiile de respirație ale lui Derek. O ghidez să inspire și să expire adânc și încet și mă întreb de ce vorbește tocmai acum, după ce a păstrat secretul atâtea luni. Nu e în interesul ei să-mi spună că Sarah s-a întors și că e însărcinată. Mama urăște chiar și ideea că m-aș putea gândi la Sarah.

Are ceva de-a face cu părinții ei, mă gândesc. Are legătură cu plecarea lor grăbită de la cafenea. Mă uit disperat la mama, care începe să-și controleze din nou respirația. *Spune-mi!* vreau să strig. *Spune-mi tot!* În schimb, scot un blând:

— Mai știi și altceva? Despre starea ei? Cum au stat lucrurile?

— Cred că a fost foarte deprimată, răspunde mama în cele din urmă. Nu vrea să zică nimănui cine e tatăl copilului.

Speranța începe să înmugurească.

— La înmormântare a văzut-o pe Hannah pentru prima dată după douăzeci de ani. Hannah mi-a povestit că ea și sora ei... ele... au ajuns la concluzia că au fost suficiente pierderi. Au consimțit să facă pace.

Mama pare dezgustată de cuvintele care îi ies din gură și acum văd de ce s-a detașat de Hannah. Ani la rând a reușit s-o păstreze de partea ei; trebuie să i se fi părut o renunțare îngrozitoare.

— Deci Sarah locuiește în Frampton Mansell de atâta timp? De șase luni?

Mama încuviințează, aruncându-mi o privire.

— Să-nțeleg că n-ai mai văzut-o de atunci.

Probabil se citește limpede pe fața mea că nu.

— Ești absolut sigură că e însărcinată?

Cuvintele-mi rămân blocate într-o parte uscată a gâtului.

Mama se uită la mine, iar fața i se întunecă de dezamăgire. Înțelege ce înseamnă asta pentru mine.

— Sunt sigură.

— Când trebuie să se nască? Copilul?

— Nu știu.

Mama își răsucesce mâinile. Îmi dau seama că minte.

Orice a împins-o să-mi povestească toate astea duce un război teribil în mintea ei. Începe din nou exercițiul de respirație.

— Chiar n-ai habar când e termenul? insist.

Nu mai suport.

— Nici măcar o idee vagă? O să aflu oricum, adaug. Așa că mi-ai putea spune tu.

Mama închide ochii.

— 27 februarie. Acum șase zile, rostește într-un târziu. Ceea ce înseamnă că a fost conceput în iunie anul trecut.

Se înfioară pe măsură ce cuvintele-i ies din gură.

Tăcere absolută.

— Și nimeni nu știe cine e tatăl?

— Un străin, îmi imaginez, răspunde mama strâmbând din nas, dar nu asta e intenția ei.

Știe perfect că datele astea au un sens.

Mă ghemuiesc tremurând în fața ei, însă picioarele nu-mi mai funcționează, îmi pierd echilibrul și cad în fund. Stau pe covor, ca un copil care așteaptă să i se citească o poveste.

— Crezi că e al meu, de asta îmi spui? Mamă? Asta crezi?

Deschide ochii înecați în lacrimi.

— Nu pot s-o las pe Sarah Harrington să-mi nască nepotul, șoptește Eddie, nu pot să fac față... Dar îi tremură vocea.

— Dar nu pot să nu mă gândesc că poate copilul s-a născut deja și că este...

O privesc, deși nu mai pot s-o văd. Sarah. Copilul meu. Totul în jur se leagănă ca un lan cu porumb.

Încerc să-mi pun ordine în gânduri.

— De ce crezi că au plecat părinții ei de la cafenea atât de repede? Crezi că s-a întâmplat ceva rău?

Trebuie să mă sprijin în mâna dreaptă ca să stau drept.

De undeva din fața mea, se aude vocea mamei:

— Nu știu. Dar am fost extrem de îngrijorată de atunci. De asta m-am hotărât să-ți zic.

Își reia expirațiile lungi pentru a treia oară.

Îi pun o mână tremurândă pe genunchi, în timp ce respiră de câteva ori. Trebuie s-o găsesc pe Sarah.

— Mamă... spun. Ajută-mă!

După o pauză interminabilă, inspiră prelung și adânc și face semn cu capul

spre telefonul de pe marginea mesei.

— Numărul familiei Harrington probabil că încă e acolo. În agenda telefonică.

Mă ridic și traversez camera, știind cât de important e gestul ăsta, fiindcă e conștientă cât o va costa. Mama mea încă e un om bun. Încă e capabilă de iubire, oricât de sumbră a devenit viața ei.

Au trecut mulți ani de când am avut ultima dată astfel de sentimente pentru ea.

Numărul e încă acolo. Sub „Nigel Harlyn”, un prieten vechi, contabil de-at tatii, și „Harris Plumbing of Cirencester”. Mâzgălit de o mamă ocupată din altă viață: *Patsy Harrington – mama lui Hannah de la terenul de joacă – 01285...*

Notez numărul, dar telefonul meu – bineînțeles – deja îl are înregistrat. Sarah mi l-a dat în iunie, când copilul trebuie să fi fost format doar din câteva celule.

— Mamă, spun grijuliu, trebuie să plec, bine? Trebuie să mă duc să aflu ce s-a întâmplat. Dacă ai nevoie de cineva, ai numărul de la Urgențe, numărul lui Derek și numărul lui Felix. Dar o să fii bine, mamă. O să fii bine. Trebuie să plec. Trebuie să...

Vocea mi se stinge. O sărut pe cap și mă îndrept spre mașină abia ținându-mă pe picioare.

Ea nu zice nimic. Știe că ar putea fi nepotul ei și asta e mai important decât orice altceva. Nu poate s-o spună – ar prefera să moară decât s-o recunoască –, dar, de fapt, vrea să mă duc să aflu.

— Ai face bine să nu mă suni pentru că ți-e frică, spune Alan când răspunde la telefon. Serios, Ed...

— Sarah a născut, îi zic. Sau e pe cale să nască. Și sunt convins că-i al meu. Am încercat să-i sun pe părinții ei, dar nu e nimeni acasă. Am nevoie de numărul lui Hannah. Îl ai?

Urmează o pauză lungă.

— Poftim? spune.

Mănâncă ceva, ca de obicei. Alan lucrează la o firmă de arhitectură. Colegilor lui nu le-a venit niciodată să creadă ce proporții au proviziile pe care le ține pe birou „în caz de urgență”.

— Vorbești serios?

— Da!

— Uau! exclamă după o clipă de tăcere admirativă.

— Am nevoie de numărul lui Hannah!

— O, prietene, știi că nu pot să divulg informațiile confidențiale despre clienți.

Alan tocmai a demarat planurile pentru o cameră de utilități în spatele casei lui Hannah din Bisley. Când mi-a povestit, am hotărât să nu discutăm despre asta,

dar acum hotărârea este suspendată.

— Gia și Hannah obișnuiau să meargă la o cafea după yoga, spun repede. (Acum vreo șapte ani.) Gia sigur are numărul ei. Tu doar economisești timp dacă mi-l dai din computerul care e fix în fața ta, în loc s-o suni pe ea. Alan, serios, dă-mi numărul!

Alan începe să șușotească, de parcă asta l-ar scoate mai puțin în evidență într-un birou liniștit.

— Bine. Dar să-i trimiți un mesaj și Giei în care o rogi să ți-l dea. Și, dacă sunt întrebat, să pot spune: „Nu, a obținut numărul de la soția mea”.

Aproape țip.

— Dă-mi naibii odată numărul ăla, Alan!

Mi-l dă.

— Bănuiesc că nu te duci la întâlnire atunci, zice oftând.

Hannah are telefonul închis. Vocea de la mesageria vocală e chinuitor de asemănătoare cu a surorii ei, doar că mai aspră, mai potrivită pentru afaceri. Probabil așa sună și Sarah când vorbește la conferințe sau la televizor.

Un copil. Copilul meu. Încă sunt amețit. Cerul este de un alb murdar. Mâinile îmi tremură în continuare.

Mă uit la ceas: 15: 45. Îmi dau seama că probabil copiii lui Hannah au terminat școala. Și, cu puțin noroc, ea sau soțul ei tocmai i-au luat. Sentimentele pun stăpânire pe mine mult mai repede decât le pot identifica. Știu doar că trebuie s-o găesc.

Pornesc Land Roverul și mă îndrept spre Bisley. Încerc să nu mă gândesc la mama, care e singură acasă, luptându-se cu ceea ce trebuie să fie un coșmar. Însă apoi mă gândesc: *Știe de trei luni. De trei luni nenorocite!*

Mi-a spus într-un târziu – îmi amintesc – pentru că trebuie. Ura pentru Sarah a protejat-o de cea mai adâncă durere – o durere de nesuportat – pentru foarte, foarte mult timp. A fost cel mai bun medicament al ei. Acel semn cu capul spre telefon, consimțământul șovăielnic – e un gest pe care nu trebuie să-l subestimez.

Peisajul rural hibernal fulgeră pe lângă mine, tern, umed. Încerc să mi-o imaginez pe Hannah față în față cu sora ei, după ce atâția ani mama i-a picurat fiere în ureche. Și mi-o închipui pe Sarah, terifiată și plină de speranță în egală măsură. Disperată să spună cuvintele potrivite. S-o recâștigate pe Hannah.

Nu e de mirare că n-a spus nimănui cine e tatăl. E ca și cum ai arunca o grenadă de mână într-o familie care abia se reîntregește.

15: 51.

— Te rog, să nu aibă Hannah o bonă! murmur, când ajung la periferia localității Bisley. Să răspundă ea sau soțul ei la ușă!

Conduc cu viteză prea mare și, spre surprinderea mea, nu-mi pasă. Ultimele câteva luni de stoicism, de Fac ce Trebuie, au lăsat loc nebuniei și masochismului orbitor, care au fost dintotdeauna acolo. Știu de cincisprezece minute că Sarah a fost însărcinată cu mine și deja am uitat complet tot ce mi-am spus ca să mă țin departe de ea. Contează doar s-o văd.

Un copil. Sarah a fost însărcinată cu copilul meu.

Îl recunosc pe soțul lui Hannah de îndată ce deschide ușa, din noaptea în care am lovit cu pumnul în masă, la bar.

— Smelly!

Strigă la un labrador negru, care împinge spre amândoi o pătură moale și murdară, pe care o ține în gură. Câinele sare pe mine și, de bucurie, dă din coadă ca elicea unui elicopter.

— Smelly! țipă bărbatul. Încetează!

Îl apucă de zgardă și face tot posibilul să-l potolească.

— Smelly? zic.

E pentru prima oară în ultimele câteva ore când îmi vine să râd.

— Am făcut greșeala de a-i lăsa pe copii să-i pună numele.

Bărbatul zâmbește jenat.

— Pot să te ajut?

Smelly sare iar pe mine și îl mângâi cu o mână în timp ce încerc să-i explic imposibilul unui străin.

— Scuze, da. Mă numesc Eddie Wallace. O cunosc pe Hannah de ani întregi. Ea...

— Bine, răspunde bărbatul. Da, știu cine ești. Ești fratele mai mare al prietenei lui Hannah din copilărie...

În mod straniu se oprește brusc; nu știu dacă e din cauză că nu-și mai amintește numele lui Alex sau pentru că nu vrea să aducă vorba despre sora mea moartă.

— Alex, adaug, pentru că nu am timp de tăceri ciudate.

Încuviințează. În casă se aude o lovitură puternică și copiii țipă.

Bărbatul se uită nervos peste umăr, dar se calmează când îl aude pe unul dintre ei strigând ceva despre a fi pregătit să mori de sabie.

Se întoarce spre mine și mă simt destul de înnebunit de disperare. Am nevoie de informații. Acum.

Smelly mă miroase între picioare.

— S-ar putea să sune ciudat, dar... cred că sora lui Hannah tocmai a născut sau urmează să nască. Bănuiesc că ar putea să nască tocmai acum...

Bărbatul zâmbește.

— Exact! Hannah e la spital cu sora ei acum. Biata de ea a fost în travaliu două zile. Ești un prieten de-al ei?

Apoi face o pauză, încercând să potrivească informația că sunt Eddie Wallace cu ideea că aș putea fi un prieten de-al lui Sarah. Confuzia devine alarmantă, pe măsură ce-și dă seama că s-ar putea să-mi fi dezvăluit ceva ce nu am dreptul să știu.

Un moment nu pot să vorbesc, așa că doar stau și-l mângâi pe Smelly. Câinele îmi zâmbește și, fără să vreau, îi zâmbesc și eu.

Apoi vorbesc deschis cu soțul lui Hannah. Nu am timp să inventez niște scuze pe care n-o să le creadă.

— Nu tocmai un prieten... mai mult tatăl copilului.

Tăcere.

Bărbatul pur și simplu se holbează la mine.

— Poftim?!

— Habar n-aveam până acum treizeci de minute...

Se încruntă. E de neconceput pentru el că aș putea fi tatăl copilului lui Sarah. Înghit în sec.

— E o poveste lungă, dar n-aș fi venit la ușa ta, dacă n-aș fi fost sigur că-i al meu.

Tăcere.

— Uite ce e, sunt doar un tip decent, care a aflat că e tată sau aproape tată și n-o s-o forțez pe Sarah să mă accepte sau altceva, dar...

Vocea mi se stinge pentru că, spre oroarea mea, încep să răgușesc.

— Bine, spune în cele din urmă.

Smelly se așază lângă piciorul meu și se uită la mine. Simt că sunt o dezamăgire.

— Nu vreau să fac presiuni asupra ta, mi-am ieșit din minți, vreau doar să ajung acolo, să ajut dacă pot sau să-i transmit dragostea mea, sau... nu știu. Așa că mă întrebam dacă poți să-mi zici unde naște, în Stroud sau în Gloucestershire. Sau în altă parte.

Bărbatul își încrucișează brațele.

— Să mă consult cu Hannah, răspunde după câteva clipe. Sper că înțelegi.

Sigur că înțeleg. Mai vreau și să-i dau un pumn.

Inspir adânc și încuviințez.

— Înțeleg. Deși, dacă ajută, telefonul lui Hannah e închis. Am sunat mai devreme.

Dă din cap.

— Da, cel mai probabil.

Dar insistă s-o sune oricum și se îndreaptă spre coridor, astfel că n-o să aud când o să-i zică: „Nu o să-ți vină să crezi...”

Peste câteva momente se întoarce.

— Niciun răspuns, zice.

Învârte telefonul în mână, neștiind ce să facă. Mă înțelege din perspectiva de tată și văd că vrea să mă ajute. Însă asta nu e o situație obișnuită.

Încep să mă panichez. Poate nu-mi spune.

— Aș putea să mă duc la Stroud sau La Gloucester, bănuiesc... Dar ai vrea să-mi spui măcar cum merge travaliul? îl întreb.

Accept orice în stadiul ăsta. Orice firimituri binevoiește să-mi arunce. Smelly oftează și-și sprijină capul mare și pătrășos de coapsa mea.

Face o pauză.

— Tot ce știi e c-a început acum două zile. Și că au scos-o de la unitatea de moașe și au transferat-o la unitatea de medici.

— Ce înseamnă asta?

— Ce am pățit și noi cu Elsa. Înseamnă că lucrurile nu mergeau minunat, recunoaște. Dar ar putea fi orice, probabil doar a obosit și voia să mai scape de durere. Nu m-aș îngrijora prea tare.

— Te rog, zi-mi unde e Sarah!

Tonul e prea ridicat, dar cred că probabil par disperat și nu amenințător sau nebun.

— *Te rog!* Sunt un tip normal. Nu un psihopat! Vreau doar să fiu acolo!

Oftează, înfrânt.

— Bine... bine. Sunt la spitalul Gloucester Royal. Maternitatea se numește Women's Center. Dar fii atent, nu te lasă să intri decât dacă Sarah își dă acordul. O să-i scriu un mesaj lui Hannah s-o înștiințez. N-ar trebui să fac asta, dar... ei bine, dacă-aș fi fost în locul tău și cu toate lucrurile astea...

Mă prăbușesc și mâna ajunge instinctiv pe capul negru și strălucitor al lui Smelly. E o barieră reconfortantă, caldă și – da – probabil urât mirositoare.

— Mulțumesc! spun încet. Mulțumesc mult!

— Tată? se aude de sus vocea unui copil.

În spatele lui văd că apare un cap, întors invers, pe scări. Un păr castaniu-roșcat atârână spre noi.

— Cine e tipul ăsta?

— Succes! îmi urează bărbatul și o ignoră pe fiica lui.

Nepoata lui Sarah, Elsa, pe care ea credea că n-o va întâlni niciodată. El se apleacă înainte și-mi strânge mâna.

— Eu sunt Hamish.

— Eddie, zic, deși probabil i-am spus deja. Nici nu pot să-ți spun cât de recunoscător sunt!

Și apoi plec.

E cea mai lungă cursă de jumătate de oră din viața mea. Când ajung pe șoseaua principală A417, sunt înnebunit.

Lui Alex i-ar fi plăcut atât de mult să aibă o nepoată sau un nepot, mă gândesc cât aștept la un sens giratoriu. (Și: Cum poate să fie încă roșu la semafor?) I-ar fi plăcut în mod special o nepoată sau un nepot care să fie înrudit cu Hannah.

Și eu? Bineînțeles că-mi doresc un copil. Am știut de ani întregi, dar nu e ca și cum a părut vreodată posibil – cel puțin, nu până am întâlnit-o pe Sarah. Atunci a încetat să pară o fantezie îndepărtată și a devenit o dorință evidentă.

O iubesc, îmi zic, accelerând feroce la sensul giratoriu. Face ca totul să pară posibil.

Sarah Harrington mi-a purtat în pânțe copilul în toate lunile astea, în același timp cu suferința, tristețea și pierderea bunicului ei. S-a mutat din celălalt capăt al lumii, înapoi în locul în care credea că nu se va mai întoarce niciodată și, cumva, a vindecat cicatricea care despica în două nucleul familiei. Totul, de una singură. Știind că nu-mi doresc nici măcar să fiu prieten cu ea.

Îmi amintesc tristețea de nesuportat din ochii ei când mi-a povestit despre Hannah și copiii săi. Mă întreb din nou cum a fost pentru aceste două femei să încerce să reconstruiască o relație în condiții atât de neobișnuite. Sper că i-a adus fericirea lui Sarah. Sper că prezența lui Hannah lângă ea, în momentul în care naște, înseamnă că au devenit atât de apropiate pe cât merită să fie. Atât de apropiate cât ar trebui să fie două surori.

SPITAL 1, 5 KM – așa scrie pe un semn. Un kilometru și jumătate, prea departe. Trec pe sub un pod de cale ferată și urc un deal, înjurând traficul. Conduc mult prea încet pe lângă un magazin cu pește și cartofi prăjiți. Un bărbat stă afară în lumina slabă, cu o sacoșă de plastic cu pachete calde de hârtie balansându-se pe încheietura mâinii. Vorbește la telefon, râde, complet indiferent față de bărbatul disperat, blocat într-un Land Rover, în traficul care se mișcă încet.

După un minut sau mai mult, apare un semn pe care scrie că spitalul e la opt sute de metri, dar încă nu e suficient de aproape. O altă lumină la semafor se face roșie. Par incapabil să mă opresc din înjurat.

Land Roverul e silențios, cu excepția indicatorului de modă veche, care pâlپâie și ticăie. Mi-o imaginez pe Sarah, pe frumoasa mea Sarah, epuizată pe un pat, undeva. Mă gândesc la toate traverările pe care le-am văzut în filme: țipete îngrozitoare, moașe panicate, doctori strigând, alarme de urgențe declanșate. Parcă cineva îmi scobește stomacul cu o cupă pentru înghețată. Plutesc de frică. *Dacă se întâmplă ceva?*

Întorc la stânga, amintindu-mi că traverările fără probleme se întâmplă toată ziua, în fiecare zi – trebuie să fie așa, altfel specia umană n-ar fi supraviețuit. Clădirea greoaie și maro a spitalului Gloucester Royal apare în sfârșit în câmpul meu vizual.

Spitalul e aglomerat. Presupun că boala acționează 24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Câțiva oameni traversează strada în fața mea. Sunt limitatoare de viteză peste tot. Prima parcare e plină și-mi vine să țip. Vreau să mă grăbesc spre cea mai apropiată intrare și să-mi abandonez mașina acolo.

Știu, în sfârșit, cum s-a simțit Sarah în ziua în care a pornit în urmărirea iubitului ei și a surorii mai mici. Știu spaima care a înhățat-o, instinctul care a făcut-o să iasă de pe partea carosabilă ca să prevină un accident căruia Hannah nu i-ar fi supraviețuit niciodată. Știu că a virat nu pentru că nu-i păsa de Alex. Dragostea și frica au făcut-o să tragă de volan. Aceeași dragoste și frică pe care le simt eu acum pentru ea. Aș face orice ca s-o protejez. Aș bloca parcare a unui spital. Aș încălca limita de viteză. Și eu, dacă aș fi fost în situația în care a fost Sarah în 1997, aș fi virat la stânga, dacă asta ar fi însemnat să salvez ființa pe care o iubeam cel mai mult.

Bineînțeles, Hamish are dreptate: nu-mi dau voie să intru. Doamna aflata de cealaltă parte a interfonului pare uluită de simplul fapt că am încercat.

— Pot să aștept undeva? o întreb. Am anunțat-o pe însoțitoarea lui Sarah că sunt aici... Și, dacă ajută, sunt de fapt tatăl... Sau, cel puțin, așa cred...

Din acel moment, femeia nu-mi mai răspunde. Mă întreb dacă nu cumva cheamă paza.

Găsesc o mică zonă de așteptare la intrarea în Womens Center și mă așez sub o scară rulantă, vizavi de niște lifturi pe care dacă aș încerca să le folosesc, probabil aș fi arestat. Aici, în realitatea unui coridor de spital luminat de leduri – cu familii închegate și cupluri frumoase peste tot –, stupiditatea inițiativei mele e deodată atât de evidentă, încât aproape că-mi vine să râd.

Ce speram? Că Hannah o să ia o pauză de la responsabilitățile ei ca să-și verifice mesajele, poate să răspundă la niște e-mailuri? Că o să citească textul lui Hamish și o să zică: *O, fantastic! Tatăl este Eddie Wallace! Și a venit aici – cât de drăguț!* Și-o să iasă să mă invite înăuntru?

Îmi prind capul în mâini, întrebându-mă dacă Hamish face același lucru în Bisley.

Dacă am vreo speranță s-o recuperez pe Sarah, o să fie nevoie de mult mai mult decât o cursă scurtă până la Gloucester Royal. Șase luni a trăit la mai puțin de un kilometru și jumătate depărtare de mine. A avut la dispoziție șase luni să ia legătura cu mine, să-mi spună că urmează să fiu tată, dar n-am auzit absolut nimic de la ea.

Însă, chiar dacă știu că e aproape inutil, rămân. Nu pot să plec. Nu pot să-i întorc spatele din nou.

Se deschide liftul și sar, dar, bineînțeles, nu e Sarah care-și ține copilul în brațe, ci un bărbat care pare obosit, cu un șnur în jurul gâtului și un pachet de țigări pe jumătate gol în buzunar.

Avem de ales, i-am spus în ziua în care ne-am cunoscut. Nu suntem doar victime în viața noastră. Putem alege să fim fericiți. Și totuși, am ales să nu fiu fericit, în ciuda a tot ceea ce am zis. I-am întors spatele lui Sarah Harrington și acestui lucru o-dată-în-viață care a existat între noi și am ales responsabilitatea.

O viață trăită doar pe jumătate.

Trece o oră, trec două, trei. Oamenii vin și pleacă, aducând cu ei rafale de aer înghețat care-și pierd repede prospețimea. Se strică un bec; licărește cu intermitențe, dar un individ vine să-l repare înainte să apuc să anunț pe cineva. Mă rog în liniște pentru Serviciul Național de Sănătate. Pentru Sarah. Pentru mama. Nici nu pot să-mi imaginez sentimentele ei față de situația asta. Poate Felix a trecut pe la ea. Felix, cu umorul și cu hotărârea lui de a rămâne optimist, indiferent de ce i-a oferit viața.

După ce întinericul a învăluit Women's Center, mi se alătură o familie în mica zonă de așteptare – mama, tata și un copil Băiatul are un păr afro blond și o față mică, obraznică, de drăcușor, ce mă cucerește imediat. Evaluează zona de așteptare, o declară plictisitoare și o întreabă pe mama lui ce-o să facă în legătură cu asta. Ea se tot uită în telefon, preocupată. Îi spune soțului ei ceva despre orele de vizită.

Apoi copilul zice – și inima mi se oprește:

— Mama, de ce copilul lui Sarah nu are un tată? De ce o ajută sora ei și nu tatăl bebelușului?

Îmi cobor privirea și fața-mi arde.

— Nu ai voie să vorbești despre asta de față cu Sarah, dragule! Dacă intrăm s-o vedem, poți să pui întrebări despre orice, mai puțin despre tați. Rudi, mă ascuți? Îl întreabă mama.

— Da, dar...

— Dacă îmi promiți că nu faci asta, o să te duc la fabrica de înghețată mâine, cea despre care ți-am povestit, pe lângă Stroud.

Inima îmi bate cu putere. Îi arunc o privire băiatului, dar nu e nici pe departe interesat de mine.

— E bărbatul care i-a frânt inima? Cel care a făcut-o să plângă pentru că n-a mai sunat?

Îmi vine să-mi sfâșii pielea de pe mine.

Femeia – Jo, prietena lui Sarah – primește un apel. Se îndreaptă spre lift să răspundă, iar Rudi se joacă cu tatăl lui. Doar că nu poate fi tatăl lui, pentru că, după ce-l bate la piatră, hârtie și foarfecă de cinci ori la rând, îl strigă Tommy.

Tommy! Prietenul din copilărie al lui Sarah! Deși, îmi dau seama că nu prea corespunde cu ce mi-a spus în povestea vieții ei. Știu mesajele pe de rost. N-a zis niciodată că Tommy și Jo erau un cuplu. Poate am înțeles greșit? Îmi doresc să știu mai multe despre Sarah și viața ei. Mi-aș fi dorit să știu ce-a mâncat la micul dejun în ziua în care a intrat în travaliu, cum a fost sarcina, cum e să aibă o

relație cu sora ei după atâția ani. Aș vrea să știu c-a fost în siguranță.

Când Jo se întoarce, începe să strângă lucrurile. Pe deasupra părului afro al lui Rudi, prinde privirea lui Tommy și clătină din cap.

— Mamă? De ce plecăm? Mamă! Vreau s-o văd pe Sarah!

— O să stai cu părinții lui Sarah, îi spune fiului ei. Tocmai ne-au invitat să dormim la ei. Se face târziu, trebuie să mergi la culcare, iar Sarah nu poate primi vizitatori astăzi. S-ar putea să n-o vedem nici mâine.

— Când putem s-o vedem atunci?

Fața lui Jo este indescifrabilă.

— Nu știu, recunoaște.

Rezultă o scenă urâtă: Rudi o iubește clar pe Sarah și n-are de gând să plece. Dar, în cele din urmă – furios –, își ia haina pe el. La plecare, când trece pe lângă mine, Tommy mă privește surprins de două ori. Continuă să meargă, apoi se oprește și știu că se uită la mine. După un moment îmi ridic privirea spre el, pentru că sunt disperat. Dacă o conversație ciudată și lingușitoare cu cel mai vechi prieten al lui Sarah o să ajute, atunci accept.

— Scuze, spune, când privirile noastre se întâlnesc. Scuze, am crezut că ești altcineva...

Dă să plece. Se oprește iar.

— Nu, tu... Tu ești Eddie?

Jo, care este la baza scărilor rulante, se întoarce cu totul. Se holbează la mine. Amândoi o fac. Rudi se uită confuz în direcția mea, dar e prea ocupat să fie nervos ca să observe cu adevărat. Văd că Jo mormăie câteva cuvinte vulgare – deși nu sunt sigur dacă din cauza furiei sau a șocului –, apoi îl conduce pe băiatul ei pe o ușă glisantă automată.

Mă ridic și-i întind mâna lui Tommy, care mi-o strânge, chiar dacă-i ia ceva vreme.

— De unde ai știut? mă întreabă. Te-a căutat Sarah?

Obrajii i s-au colorat într-un roșu-aprins, deși nu sunt sigur de ce. Eu ar trebui să mă simt rușinat.

— Am aflat abia în după-amiaza asta. E o poveste lungă. Dar Hannah știe că sunt aici, cred.

Înainte să-și dea seama ce să zică, izbucnesc:

— Cum e? E bine? S-a născut copilul? Sarah e în regulă? îmi pare rău... Știu că par nebun și că am făcut-o să sufere vara trecută, dar... nu mai suport. Vreau doar să știu că e bine.

Tommy a roșit și mai tare. Sprâncenele lui au căpătat o viață proprie, ca și cum

plănuiește un discurs sau rezolvă un puzzle.

— Sincer, nu știu, rostește în cele din urmă. Jo tocmai a vorbit cu mama lui Sarah. Cred că n-a vrut să mă pună la curent de față cu Rudi.

— La naiba! spun. Asta înseamnă că veștile sunt proaste?

Tommy pare neputincios și hărțuit.

— Nu știu, repetă. Sper că nu. Părinții ei au fost aici mai devreme și au plecat acasă, așa că probabil e doar... Uite ce e, trebuie să plec. Eu...

Vocea i se stinge, în timp ce se îndreaptă spre ieșire.

— Îmi pare rău, prietene... spune și apoi dispare.

E miezul nopții. Mă plimb dintr-o parte în alta, la fel ca oamenii în filme. Acum înțeleg. Să stai jos e ca și cum ai încerca să rămâi calm când cineva îți lipește un metal încins pe piele.

Împart zona de așteptare cu un bărbat în vârstă, în pijamale, dar nu am vorbit unul cu celălalt. Pare la fel de anxios ca mine. Un bunic, probabil. Asemenea mie, nu poate să facă altceva decât să caște, să-și flexeze genunchii și să se uite cu intermitențe la intrarea în salonul de maternitate.

Am decis că așa trebuie să arate purgatoriul. O amânare continuă. Așteptare intensă în gama minoră a fricii. Nimic nu se mișcă, în afară de limbile încete ale ceasului.

Alan încearcă să mă liniștească – îmi tot trimite articole despre nașteri.

„Gia vrea să-ți amintească faptul că nașterea nu trebuie să fie la fel ca în emisiunile îngrozitoare pe care le-ai văzut la televizor”, mi-a scris mai devreme. „Femeile nasc toată ziua, peste tot în lume. Spune că ar trebui să uiți toată drama exagerată și s-o vizualizezi pe Sarah inspirând prelung și încet. Aducând un copil pe lume cu inspirații încete”.

Sau ceva de genul ăsta. Ar trebui s-o iau în serios, dar sunt într-o stare mult prea precară.

Din disperare, încep să citesc mesajele pe care Sarah mi le-a trimis vara trecută. Le-am citit pe toate, din ziua în care a plecat de la ferma mea până în ziua dinaintea întâlnirii pe plaja din Santa Monica. Le-am citit de două, trei ori, încercând să găesc ceva ce știu că nu-mi pot spune.

Apoi ușa maternității se deschide și inima îmi bate să-mi sară din piept. Însă e doar cineva din echipă, își pune o pălărie, cască și-și afundă mâinile în buzunarele hainei. Trece pe lângă noi și abia dacă ne aruncă o privire piezișă, clar epuizată.

Nu mai suport.

Dau înapoi la primul mesaj pe care Sarah mi l-a trimis, la douăzeci de minute

după ce ne-am luat la revedere.

*Înapoi acasă, spune. M-am simțit minunat cu tine. Ți mulțumesc pentru tot. X
Și eu m-am simțit minunat, scriu acum. De fapt, am avut cea mai bună săptămână din viața mea. Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat.*

Sunt în drum spre Leicester și mă gândesc la tine, îmi scrisese câteva ore mai târziu.

Și eu mă gândeam la tine, scriu. Recunosc că gândurile mele nu erau atât de drăguțe și de cinstite ca ale tale în momentul acela, vreau să știi că pe dinăuntru eram îndrăgostit de tine fără speranță. Asta a făcut ca totul să fie mai dureros decât orice altceva – eram absolut, total înnebunit după tine.

Nu puteam să cred că exiști. Nici acum nu pot.

Apoi mesajele ei încep să devină îngrijorate. Hei – ești bine? Ai ajuns la timp în Gatwick?

Înghit în sec. E dureros să văd cum o cuprinde panica, știind că aș fi putut s-o opresc.

Mai citesc câteva, apoi mă opresc, pentru că mă simt prea vinovat. Ești cea mai bună și mai frumoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, scriu în schimb. Și am știut asta din prima zi pe care am petrecut-o împreună. Ai adormit și mi-am zis că vreau să mă însor cu femeia asta.

Te iubesc, Sarah, scriu. Cred că plâng. Aș vrea să fiu acolo cu tine, să te încurajez. Vreau doar ca tu și copilul să fiți bine.

Îmi pare atât de rău că nu am fost acolo pentru tine. Îmi doresc să fi fost. Îmi doresc să fi putut trece prin asta împreună. Ar fi trebuit să fiu mai curajos. Ar fi trebuit să am încredere în mine că voi găsi o soluție pentru situația cu mama. N-ar fi trebuit să mă oprească nimic.

Cu siguranță plâng. O lacrimă se întinde pe ecranul telefonului, încerc s-o șterg cu manșeta murdară și totul devine încețoșat. Apoi cade alta și-mi dau seama că sunt în pericol să plâng în hohote. Mă ridic și încep să merg din nou. Mă duc afară, unde aerul este la fel de rece ca o mare arctică, dar îmi oprește imediat lacrimile, așa că rămân acolo. Parcarea este tăcută acum, cu lumini ca de aramă și copaci desfrunziți care se leagănă în briza aspră.

Ți trimit fiecare strop de putere și curaj pe care-l am, deși știu că nu ai nevoie. Ești o femeie extraordinară, Sarah Harrington. Cea mai bună pe care o știu.

Degetele-mi tremură. Cuțite reci trec prin haina mea de sibir descheiată, dar nu-mi mai pasă de mine.

Te rog, când ești pregătită, putem încerca din nou? Putem să tragem o linie peste tot – chiar și peste lucrul peste care credeam că nu putem trece? Putem s-o

luăm de la capăt? Nimic nu m-ar face mai fericit decât să fiu cu tine. Tu, eu, copilul. O mică familie.

Te iubesc, Sarah Harrington.

Se aude sirena unei ambulante și o rafală de vânt paralizant mă lovește din lateral peste față.

Te iubesc. Îmi pare rău.

Sarah

Mă rotesc ușor, plutesc deasupra vieții mele. Văd hexagoane și octogoane, poate și plăci de tavan sau poate sunt doar detaliile fine ale obiectului pe care îmi sprijineam brațele mai devreme, scaunul acela...

Au fost multe detalii mărunte de mobilă cât a durat acest timp paralel, lucruri pe care le-am privit atât de insistent, încât s-au mărit și au devenit modele dansante: un caleidoscop în rai.

Vremuri fericite. Imagini pozitive. Lucruri care să stimuleze oxitocina. La asta ar trebui să mă gândesc. Derulez vremuri fericite pe ecranul de lângă fruntea mea. Acolo e și micul ponei gras al femeii care locuia în casa aflată lângă a lui Tommy...

Durere. Ca o cascadă care vuiește. Dar: *Am încredere în corpul meu, repet, pentru că asta mi s-a spus să fac. Am încredere în corpul meu. Îmi dăruiește un copil.*

Iată-l pe Hugo, motanul amuzant al lui Tommy, care nu bea suficientă apă vara.

Moașa îmi face iar ceva la abdomen. Fâșii care mă strâng. De când m-am mutat în camera nouă, au monitorizat bătăile inimii bebelușului cu un aparat care arată ca un experiment de laborator. *Un senzor pentru contracțiile tale, unul pentru copil,* îmi amintea, observându-mi grimasa, încuviințez și încerc să mă întorc la amintirile fericite.

Un copil pe nume Hannah; are doisprezece ani. Poartă o eșarfă medicală; ochiul ei este umflat și verde, iar pielea e plină de semne de tăieturi și de vânătăi. Prietena ei cea mai bună e moartă și mă urăște.

Nu, asta nu e o amintire fericită. Caut prin straturi de durere și de epuizare ceva mai bun. Inspir numărând până la patru, expir numărând până la șase. Sau opt? *Ai încredere în corpul tău,* spuneau la cursuri. *Ai încredere în corpul tău. Ai încredere în procesul de travaliu.*

Dar am intrat într-un fel de tunel și e atât de adânc, încât nu mai știu unde sunt. Am senzația că aici sunt medicamente. Corect: mi-au făcut o injecție în coapsă și mai e obiectul de lângă gura mea. Mă strâng în jurul lui și respir

povești frumoase, pe măsură ce încep să urc alt munte. Plutește – cineva încearcă să mi-l ia, așa că-l țin bine.

O cameră plină de echipament medical și aceeași fată, Hannah, doar că acum e diferită: e sora mea din nou, dar e o femeie cu familie și carieră. E însoțitoarea mea la naștere. A fost la consiliere pentru că nu se place foarte mult pe ea însăși. Spune că a fost îngrozitoare cu mine.

Însă n-a fost îngrozitoare. Ea n-a fost niciodată îngrozitoare. Hannah este în grupul de amintiri frumoase care mă ajută să trec prin tunel. Inspir cu aceeași uluire ca atunci când am văzut-o prima dată, în dimineața înmormântării bunicului, când a venit la casa părinților noștri. Stătea țeapănă în fața mea, apoi s-a prăbușit înainte și am simțit o bucurie ca din altă lume când mi-am îmbrățișat sora pentru întâia oară după aproape două decenii.

Mai multe forme și modele; un album animat. Sunt pe jumătate conștientă de oamenii din cameră, de ce fac ei cu corpul meu, de comenzile blânde.

Îmi amintesc cafeneaua din Stroud. Eu și Hannah la prima întâlnire de adulți. Tăcerile, râsul nervos. Scuzele din partea amândurora și imaginea cu tata plângând când i-am spus că Hannah m-a invitat acasă la ea să-i cunosc familia.

Dar... copilul meu. Unde e copilul meu?

Marea se revarsă în ea însăși, iar și iar, și cucul cântă cele două note ale lui într-o pădure întunecată. Eddie râde. Mă examinează din nou. Oameni, o mulțime, se uită la un ecran cu linii în zigzag.

Unde e copilul meu?

Copilul meu. Copilul pe care l-am făcut cu Eddie.

Eddie. L-am iubit atât de mult.

Eddie. E numele pe care-l rostește Hannah. Îmi povestește despre Eddie. Spune că-i afară. Pare șocată, uluită, dar acum trebuie să-l ascult pe doctor, care-mi ia tubul de la gură și începe să vorbească încet și clar.

— Mi-e teamă că nu mai putem aștepta... spune. Trebuie să scoatem copilul, încă nu ești complet dilatăată... probele de sânge ale fătului arată că... oxigen... puls... Sarah, înțelegi ce spun?

— Eddie? întreb. Afară?

Dar aud mai multe cuvinte din partea personalului medical și apoi patul-scaun începe să se miște; părăsește camera.

Tunelul dispare. Apar plăcile de tavan. Vocea lui Hannah e aproape de urechea mea.

— Ai fost de acord să faci cezariană. Fătul se chinuie. Dar nu-ți face griji, Sarah, asta se întâmplă des. Intri direct în operație și copilul o să fie scos în

câteva minute. Totul o să fie bine...

O întreb despre Eddie, pentru că e posibil să fi fost una dintre poveștile din tunelul caleidoscopic. Sunt atât de obosită.

Nu-i suficient oxigen?

Însă e un lucru real, nu din tunel: Eddie mă așteaptă. E afară. Mi-a trimis mesaje pe telefon; spune că mă iubește.

— Spune încet că-i pare rău, îmi povestește Hannah.

E uluită.

— Eddie Wallace! murmură, când cineva o apucă de cot și-i zice că trebuie să-și pună un halat chirurgical.

— Tatăl copilului tău! Cum adică?

Eddie spune că mă iubește. Copilul meu e în pericol.

Apoi toți doctorii se apleacă asupra mea, vorbesc și trebuie să-i ascult.

Eddie

Stau drept ca o săgeată: ușa de la maternitate se deschide. Îmi dau seama că trebuie să fi adormit. Mă simt îngrozitor. Și îngheț, tremur din toate încheieturile. De ce n-am luat o căciulă sau niște mănuși? De ce nu am plănuit cu atenție? De ce am stricat *totul*, din momentul în care Sarah a plecat de la atelier în iunie?

— E vreun Eddie Wallace aici? Întreabă femeia care stă în dreptul ușii.

Poartă uniformă medicală.

— Da! Eu sunt!

Face o pauză, apoi arată cu capul spre lifturi, unde putem vorbi fără să ne audă companionul meu din zona de așteptare. Adormise și el, dar acum mă privește cu invidie.

Săgeți de frică îmi circulă prin corp ca în videoclipurile științifice pe care ni le arătau la școală. Merg mult prea încet. Femeia în uniformă medicală mă așteaptă, cu brațele încrucișate, observ că se uită în podea.

Brusc îmi dau seama că nu-mi place asta.

Îmi dau seama și mai repede că, dacă îmi dă vești proaste, viața mea nu va mai fi niciodată la fel.

Așa că, în primele secunde, nu aud ce zice pentru că sunt total asurzit de frică.

— E băiat, repetă, când vede că n-am priceput nimic.

Începe să zâmbească.

— Sarah a născut un băiat frumos cu aproape o oră în urmă. Acum le facem câteva teste, mamei și copilului. Însă Sarah m-a rugat să-ți spun că e băiat și că ar trebui să fie absolut în regulă.

O privesc cu pură uimire.

— Un băiat? Un băiat? Sarah e bine? A născut un băiat?

Zâmbește.

— E foarte obosită, dar e OK. Chiar s-a descurcat foarte bine.

— Și-a vrut să-mi spui? Știe că sunt aici?

Încuviințează.

— Știa că ești aici. A aflat exact când o duceam în secția C. I-a spus sora ei. Iar fiul tău este adorabil, Eddie. O creatură mică superbă.

Mă aplec înainte și un suspin de uimire, de bucurie, de ușurare, de uluire, de un milion de lucruri pe care n-aș putea niciodată să le numesc se revarsă din mine. Sună ca un râset. Ar putea foarte bine să fie un râset, îmi acopăr fața cu mâinile și plâng.

Femeia pune o mână pe spatele meu.

— Felicitări! spune, undeva, deasupra mea.

Simt că zâmbește.

— Felicitări, Eddie!

În cele din urmă, reușesc să mă îndrept. Se întoarce să plece.

Faptul că se duce să aducă și alte vieți pe pământ sfidează rațiunea. Că acest miracol e un lucru obișnuit pentru ea.

Un băiat! Băiatul meu!

— Sarah se recuperează în camera ei și va trebui să mai stea câteva zile în salonul postnatal. Mi-e teamă că nu vei putea să intri în noaptea asta, dar orele de vizită în salon încep la ora două după-amiaza. Deși, bineînțeles, depinde de Sarah.

Încuviințez prostește, plin de veselie.

— Mulțumesc! șoptesc, pe când începe să se îndepărteze. Ți mulțumesc atât de mult! Te rog, spune-i c-o iubesc! Sunt atât de mândru de ea. Eu...

N-am mai plâns așa din ziua în care m-au anunțat că sora mea mai mică e moartă. Dar acela a fost cel mai oribil moment din viața mea, iar acesta e cel mai frumos.

După multă vreme, merg clătinându-mă afară, unde vântul s-a oprit și un gri ușor începe să se infiltreze în cerul nopții. E liniște, cu excepția smiorcăitului. Nu la fel de sonor ca un motor de mașină în depărtare. Suntem aici doar eu și vestea înălțătoare și amețitoare.

— Sunt tată, șoptesc în pustietatea dinaintea răsăritului. Am un băiețel.

Repet asta de câteva ori, pentru că nu am alte cuvinte. Mă sprijin de peretele rece de la Women's Center și încerc să-mi reevaluez viziunea despre univers, în așa fel încât să includă și acest miracol. Dar e imposibil: nu pot să-mi imaginez.

Nu pot să estimez. Nu pot să cred. Nu pot să fac nimic.

O mașină intră în parcare, se îndreaptă încet spre un loc pentru cei cu dizabilități, vizavi de mine. Viața merge mai departe. Lumea se trezește. Lumea îl conține pe fiul meu. Totul e al lui. Aerul, răsăritul, acest bărbat care plânge și căruia într-o zi o să-i zică tată.

Apoi telefonul bâzâie în buzunar și văd numele lui Sarah și cuvântul „Mesaj”. Izbucnesc în plâns din nou, înainte să apuc să citesc.

E frumos, mi-a scris. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Privesc, cu răsufierea tăiată, cum îmi scrie alt mesaj.

Seamănă cu tine.

Te rog, vino mâine să-ți cunoști băiatul.

Și la urmă: Și eu te iubesc.

Sarah

Este 2 iunie. Încă o zi de 2 iunie pe Broad Ride: îmi dau seama că e a douăzecea, în timp ce-mi prind părul cu un elastic. Astăzi e o briză puternică, ce împinge norii rapid pe cer, alungindu-i și biciuindu-i în spirale dense. Briza îmi înhață fire de păr și le face să danseze.

Mă gândesc la anul în care a plouat atât de tare, încât urzicile s-au îndoit de greutate și la anul în care pălăria mi-a fost luată pe sus de un vânt năprasnic. Mă gândesc la anul trecut, când a fost atât de cald, încât aerul din jurul meu s-a comprimat și chiar și păsările erau tăcute, îngropate în pene, în copacii lor. Acela a fost anul în care l-am cunoscut pe Eddie. Și așa a început.

Eddie. Eddie al meu. Chiar dacă sunt epuizată, nedormită dincolo de orice limite, zâmbesc. Zâmbesc fără speranță, iar stomacul meu șuieră și uruie.

Încă mi se întâmplă, după un an întreg de când am dat peste el pe pajiște. Spune că i se întâmplă în continuare și lui și știu că e adevărat pentru că i se citește pe față. Uneori, mă întreb dacă e un efect al bătăliei pe care a trebuit s-o ducem ca să ne păstrăm unul pe altul. Însă, în cea mai mare parte, e pentru că așa trebuie să fie.

Ca și cum ar simți bătăile de fericire ale inimii mamei sale, Alex sforăie, ghemuindu-se și mai strâns la pieptul meu. Încă adoarme repede, în ciuda numărului de oameni care l-au înghiontit și l-au alintat în ultima oră. Îl strâng lângă mine, așa înfășurată cum sunt în bandaje. Îi sărut capul mic și cald, iar și iar. Să-l țin lipit de mine – chiar și când sunt atât de obosită, că aș dormi fericită

și-n castronul unui câine – e ca și cum s-ar aprinde o lumină. Habar n-aveam că pot iubi ceva, pe cineva, atât de mult.

A doua zi după ce s-a născut Alex, când Eddie a intrat în camera mea ținând în mână o veveriță de jucărie, cu mâinile tremurânde, palid de spaimă, am știut că vom reuși. I l-am întins pe fiul nostru și s-a uitat lung la el, complet uluit, plângând incontrollabil, numindu-l pe Alex „Boxer”. Mai târziu, când o asistentă i l-a luat cu forța, m-a privit câteva momente și apoi mi-a spus că mă iubește. Indiferent de ce s-a întâmplat, a spus, el era al meu, dacă eu îl voiam.

Așa că s-a întors cu mine la părinții mei, după ce am fost externată. Ne-am mutat înapoi la ferma lui câteva săptămâni mai târziu. (A făcut un pătuț pentru copil. Un pătuț pentru copil! A agățat-o pe Mouse în vârf.) Și, chiar dacă mama lui a refuzat să vorbească cu mine, chiar dacă a continuat să-l sune în timpul zilei, chiar dacă rămăseserăm complet fără bani și în acoperișul lui Eddie a apărut o spărtură, iar eu am făcut mastită și m-am simțit îngrozitor, am fost mai fericită decât oricând. Nu ne-am dat jos din pat în prima dimineață. Pur și simplu am lânțezit acolo, împreună cu fiul nostru, hrănindu-l, îmbrățișându-l, adormind și trezindu-ne, sărutându-ne, schimbând scutece și zâmbind.

La început, Eddie îi răspundea mamei lui la două, poate trei telefoane pe zi, deși curând s-a limitat la unu. Era greu pentru el – „imposibil de dificil”, spunea, să se trezească într-o dimineață cu trei apeluri pierdute. „Sunatul în timpul nopții e cel mai rău”. Mâinile îi tremurau când o suna înapoi, stând în vârful patului, în timp ce eu îl hrăneam pe Alex pe scaun. Și imediat după aceea, dădea o fugă până la ea. Era „bine”, spunea la întoarcere.

— Doar o noapte proastă. Dar a avut o noapte proastă cel puțin o dată pe lună timp de două decenii, și a supraviețuit. Trebuie să am mai multă încredere.

Chiar și după ani buni în care mi-am imaginat nefericirea și tortura familiei Wallace, responsabilitățile lui Eddie față de mama lui mă șocau. Însă, când și-a cerut iertare pentru numărul de telefoane, pentru numărul vizitelor pe care încă i le făcea, i-am spus că nu e nevoie. Dintre toate femeile de pe pământ, am zis, cu siguranță eram cea mai în măsură să înțeleg.

Am înțeles, de asemenea, că ceva mult mai important decât boala mamei i se întâmplase lui Eddie: devenise părinte. Paternitatea și toate instinctele imposibil de descris, precum și emoțiile pe care le generează.

Alex a intrat în viața lui Eddie micuț, cald, ca și cum ar fi rezolvat misterele lumii și, fără să-i spună măcar un cuvânt tatălui său fără să ridice măcar un deget, a schimbat peisajul responsabilităților lui Eddie pentru totdeauna.

Când mama lui telefonează acum, pur și simplu îi respinge apelul, îi trimite

mesaj mai târziu, iar cea mai mare parte a atenției lui se îndreaptă spre Alex. Spre mine.

— Trebuie să mă rog ca mama să fie bine, a spus într-o zi. Ce pot încă să-i ofer să fie suficient. Pentru că nu pot să-i ofer mai mult, Sarah. Nu vreau. Omulețul ăsta are nevoie de mine. El e cel pe care trebuie să-l țin în viață acum.

Totuși, știu că-l doare că mama lui nu a venit astăzi. Știu că nu o să vină și el știa că nu o să vină – l-a văzut pe Alex de șase ori în trei luni și de fiecare dată a insistat să fie prezent doar Eddie. Însă umerii lui căzuți când a trebuit să începem fără ea mi-au frânt inima.

Când Jenni și Javier ne-au vorbit despre planul lor de a ne vizita în iunie, eu și Eddie am decis să ținem o petrecere de bun venit pentru Alex. Cu doi părinți atei, erau slabe șansele să fie botezat, așa că am organizat o mică ceremonie pentru el. Doar câțiva prieteni care să țină câteva discursuri, apoi să trecem la partea serioasă cu mâncatul și cu băutul.

Pentru Jenni, ultimele zece luni fuseseră foarte dificile. Am vorbit de cel puțin două ori pe săptămână și existaseră câteva căderi sfâșietoare, însă simt că a depășit ce era mai rău. A fost în formă de când au ajuns ieri-dimineață. Mi-a mărturisit mai devreme că ea și Javier încearcă să-și dea seama cum o să arate viața lor fără copii (poate o să călătorim? a spus), se gândește chiar la niște studii universitare în „ceva fain”. Săracul Reuben ar fi distrus dacă ar pierde-o și pe ea.

A fost ideea lui Eddie să organizăm totul aici, pe Broad Ride, pe 2 iunie. Exact unde Alex și Hannah aveau vizuina. M-am gândit că e perfect.

Însă, bineînțeles, la fel ca toate aspectele relației noastre, n-a fost o chestiune fără complicații. Smelly, câinele surorii mele, a hăpăit aproape toată mâncarea pe parcursul ceremoniei – inclusiv un tort mare de ciocolată așa că Hamish s-a dus cu el la cabinetul veterinar, la Urgențe, iar copiii plâneau încontinuu de teamă ca Smelly să nu se fi îndopat până la moarte de data asta. Alan, prietenul cel mai bun al lui Eddie, a fost foarte emoționat din cauza discursului său și a băut atâtea beri, încât a adormit când eram gata să-l ascultăm. Soția nu mai vorbește cu el. Apoi pe Rudi l-au descoperit sărutându-se într-o scorbură acoperită de hasmațuchi cu fiica mai mare a uneia dintre prietenele mele de la cursul de yoga pentru mamă și copil. Chiar dacă are opt ani și ar trebui să i se pară enervante fetele încă cel puțin patru ani și chiar dacă prietena de la yoga îmi povestea săptămâna trecută cât de fericită este că fata ei n-are o sexualitate confuză, ca mai toți copiii din ziua de astăzi.

Jo nu s-a putut opri din râs, ceea ce n-a rezolvat situația, însă toată lumea e aici, cu excepția lui Hamish și, bineînțeles, cu excepția mamei lui Eddie. Jenni,

Javier, sora mea și familia ei, Alan și Gia, care au fost atât de calzi și de prietenoși cu mine – plus Tommy și Jo, care sunt învăluiți în propria lor poveste de dragoste. Niciodată nu i-am văzut atât de fericiți, deși lucrurile cu Shawn au fost confuze de când Jo i-a povestit despre Tommy. Dar acum ea are ceva ce n-a avut niciodată: o relație adevărată. O să se descurce.

Și, bineînțeles, și părinții mei sunt aici, uitându-se cu o mare încântare la fiecare interacțiune dintre fiicele lor. Încă nu le vine să creadă că m-am întors, că Hannah și cu mine am reușit să redevenim prietene, că putem fi împreună o familie. Și normal că sunt obsedați de Alex. Tata i-a compus o partitură pentru violoncel. Am sentimentul neplăcut c-o va cânta mai târziu.

Mai iau o bucată de quiché, cât mai pot – Alex o să se trezească în orice minut – și mă uit după Eddie.

Acolo. Se îndreaptă spre noi, cu mâinile în buzunare, zâmbind. Nu cred că mă voi plictisi vreodată de zâmbetul lui.

— Bună, spune.

Mă sărută o dată; apoi mă sărută din nou. Îl examinează pe micul nostru fiu.

— Bună, Boxer, șoptește.

Mai mult ca sigur, Alex începe să se trezească. Deschide un ochi pe jumătate, se strâmbă, apoi mă lovește cu capul în piept, adormind repede la loc. Tatăl lui îl sărută pe creștet, care miroase a cel mai grozav parfum din lume, și ia viclean o mușcătură din quiché.

Alex se trezește din nou, doar că de data asta pare că o să stea cu noi. Se uită cu ochii încrețoși la tatăl său, a cărui față seamănă cu un dovleac ridicol și vesel, ce se întrevește în peisaj. După câteva momente de evaluare, zâmbește. Iar Eddie se topește, așa cum se întâmplă mereu.

Începe să-l scoată din suportul cu bretele și îmi dau seama deodată că suntem doi oameni care s-au cunoscut datorită unei oi evadate anul trecut. O izbucnire a speranței și a așteptării, o dezvăluire continuă a unui trecut de care nici măcar nu eram conștienți.

Multe s-au schimbat de atunci și urmează și mai multe. Nu există nimic care să mă mai tragă înapoi. Niciun colț întunecat, nicio avalanșă în așteptare.

Și cine s-ar fi gândit că soluția este Eddie Wallace? Că Eddie, dintre toți oamenii, o să mă oprească din fuga mea? Datorită cui a fost posibil pentru mine să stau liniștită, să respir, să mă plac pe mine însămi? Cine s-ar fi gândit că Eddie Wallace, de care mă ascunsesem atâția ani, o să facă să-mi doresc cu disperare să vin acasă. Cine mi-ar permite să-mi întind rădăcinile și să aparțin în sfârșit unui loc?

Când ridic privirea, o văd pe Carole Wallace.

Stă la marginea adunării noastre, la braț cu un bărbat a cărui mânecă atârna goală în partea cealaltă. Trebuie să fie Felix. Corpul mi se încordează, iar inima începe să-mi bată repede. Nu am certitudinea că sunt pregătită pentru asta. La modul egoist, nu am certitudinea nici că-mi doresc asta. Nu pot să fac față unei scene, nu de ziua lui Alex.

Dar iat-o aici și deja își croiește drum printre invitați, îndreptându-se direct spre mine.

Se duce spre Eddie, îmi spun. Nici măcar nu o să se uite la mine. Eddie îl ridică pe Alex deasupra capului, râzând de expresiile de uimire și de confuzie ale fiului său. Văd cum se întâlnesc mama și Carole. Mama o oprește, îi pune o mână pe braț, spune ceva, zâmbește. Carole pare cu adevărat șocată. Clipește des, e ciudat de liniștită și reușește să răspundă. Poate chiar a existat un zâmbet, deși probabil a fost unul scurt. Mama vorbește, arată spre picnic, iar Felix îi zâmbește cald, încuviințează și îi mulțumește. Se uită la Carole, dar ea deja s-a întors iar spre mine și Eddie și s-a pus din nou în mișcare.

— Eddie! spun încet.

Încă vorbește cu fiul lui.

— Eddie! Mama ta e aici!

Se întoarce și îl simt cum intră în alertă. Îl cuprinde o tăcere febrilă pe când încearcă să-și dea seama ce să facă. Pentru o secundă vrea să se îndepărteze, s-o împiedice să ajungă la mine, dar apoi se oprește. Se oprește, se îndreaptă de spate și mă ia de mână. Cu cealaltă își ține fiul, își mișcă un deget pe bumbacul delicat din care e făcută salopeta lui Alex.

Mă uit la el. Îi zvâcnește tâmpla. Gâtul este încordat și știu că vrea s-o înfrunte, să-i iasă în întâmpinare. Dar rămâne. Mă strânge de mână ca niciodată. *Suntem un cuplu*, îi spune, și-l iubesc pentru asta. *Nu sunt numai eu acum, suntem noi.*

Carole se uită doar la fiul ei. Cu cât se apropie, cu atât Felix se îndepărtează. Îmi zâmbește cald, dar nu e suficient, încât să mă facă să cred că o să fie bine.

Peste umărul lui, observ că părinții mei ne privesc. Jo ne privește. Alan ne privește. De fapt, toată lumea ne privește, deși cei mai mulți se prefac că nu ne văd.

— Bună, Eddie, dragule! spune Carole când ajunge în fața noastră.

Abia acum pare să-și dea seama că Felix nu mai e lângă ea. Aruncă nervoasă o privire înapoi, dar nu se mișcă și pare decisă să reziste.

— M-am gândit să vin să-l văd pe Alex de ziua lui specială.

Eddie îmi strânge mâna și mai tare. Începe să mă doară.

— Bună, mamă! zice.

Vesel și relaxat, ca și cum totul ar fi în regulă. Și mă gândesc: *Ești atât de bun. Ai făcut asta ani la rând. Ai protejat-o, indiferent de ce simțeau. Ești un bărbat extraordinar!*

— Alex! șoptește. Alex, bunica ta e aici!

Lui Alex i se face foame; continuă să se lipească de pieptul lui Eddie, chiar dacă n-o să găsească prea mult lapte acolo.

— Vrei o îmbrățișare? o întreabă Eddie pe mama lui. Cred că vrea să mănânce acum, dar o să ai câteva minute liniștite cu el.

Carole nu mă privește, dar zâmbește și-și desface brațele. Cu grijă și tandrețe, Eddie îi dă copilul. Așteaptă până când ea îl prinde bine, apoi îl sărută pe creștet.

Se trage înapoi și mă ia din nou de mână. Carole afișează dintr-odată un zâmbet pe care nu mi-am imaginat c-o să-l văd vreodată pe chipul ei; chipul care a pândit în mintea mea atâția ani.

— Bună, dragul meu! șoptește.

Are ochii plini de lacrimi și-mi dau seama că oceanul acela adorabil din ochii lui Eddie e, de fapt, al ei.

— Bună, băiatul meu scump. O, bunica te iubește, Alex! O, da, te iubește!

Eddie întinde mâna să strângă piciorușul grăsuț al lui Alex. Apoi se uită la mine și mă strânge de mână.

— Mamă! spune răspicat. Mamă, vreau s-o cunoști pe Sarah. Mama fiului meu.

Urmează o pauză lungă, timp în care Carole Wallace murmură la Alex și el începe să se cuibărească la pieptul ei. Eddie îi eliberează mâna și pune brațul în jurul meu. Carole nu ridică privirea.

— Ești un băiețel bun... murmură. Ești un băiețel *atât* de bun.

— Mamă!

Apoi încet, nesigură, Carole Wallace mă privește. Mă privește peste capul copilului meu, peste două decenii de durere pe care abia acum, ca mamă, încep să o înțeleg cu adevărat. Și o secundă – ca o străfulgerare – zâmbește.

— Îți mulțumesc pentru nepotul meu, rostește.

Vocea-i tremură.

— Îți mulțumesc, Sarah, pentru băiețelul ăsta.

Îl sărută pe Alex, apoi se îndepărtează de noi, spre siguranța oferită de Felix, iar conversația se încheie. Vântul nu mai bate atât de tare; soarele e mai cald. Oamenii își scot jachetele și puloverele. Hasmațuchi se leagănă violent, ca și

cum un copil s-ar ghemui printre lujeri. O ploaie de fluturi zboară pe deasupra ierbii sălbatice care ne înconjoară pe toți, protejându-ne de trecut, de poveștile pe care ni le-am spus atâția ani.

Îmi strecur brațul în jurul taliei lui Eddie și simt că zâmbeste.

Observații

[← 1]

GCSE - General Certificate of Secondary Education (Certificat General de învățământ Secundar). În Regatul Unit nu există termenul de bacalaureat, ci examene la care poți atinge un anumit nivel. GCSE implică nivelul 1, 2 și 3 (n. tr.).

[← 2]

Referire la muncitorii care execută muncă manuală și care, de obicei, poartă uniformă albastră (n. tr.).

[← 3]

„Arici” – în lb. engl. În orig. (n.tr.).

[← 4]

Secret Intelligence Service sau MI6 este agenția de spionaj a Marii Britanii (n. tr.).

[← 5]

British Film Institute (n. tr.).

[← 6]

Una dintre cele mai populare plaje din Malibu, California (n. tr.).

[← 7]

Formă de salut care își are originea în sanscrită; gest de împreunare a mâinilor în dreptul inimii (chakra inimii) caracteristic yoghinilor (n. tr.).

[← 8]

CHLA - Children Hospital Los Angeles (Spitalul de Copii din Los Angeles) (n. tr).

[← 9]

Centru comercial renumit în industria modei, datorită serviciilor impecabile și caselor de modă (n.tr.).

[← 10]

Ziua Internațională a Clătitelor, sărbătorită în ultima zi dinaintea Postului Paștelui (n. tr.).

[← 11]

Mr. Blobby - personaj din emisiunea Noel's House Party, realizată de televiziunea BBC în 1992.

[← 12]

Departament în cadrul canalului de televiziune BBC (n. tr.).

[← 13]

Prăjitură similară cu batoanele energizante, care are la bază fulgi de ovăz (n. tr.).

[← 14]

în orig. *bloodletting* - veche tehnică medicală ce avea la bază credința că, dacă un pacient pierde sânge controlat, atunci anumite boli vor fi prevenite sau tratate prin echilibrarea umorilor (n. tr.).